

KOLONIJA

1967

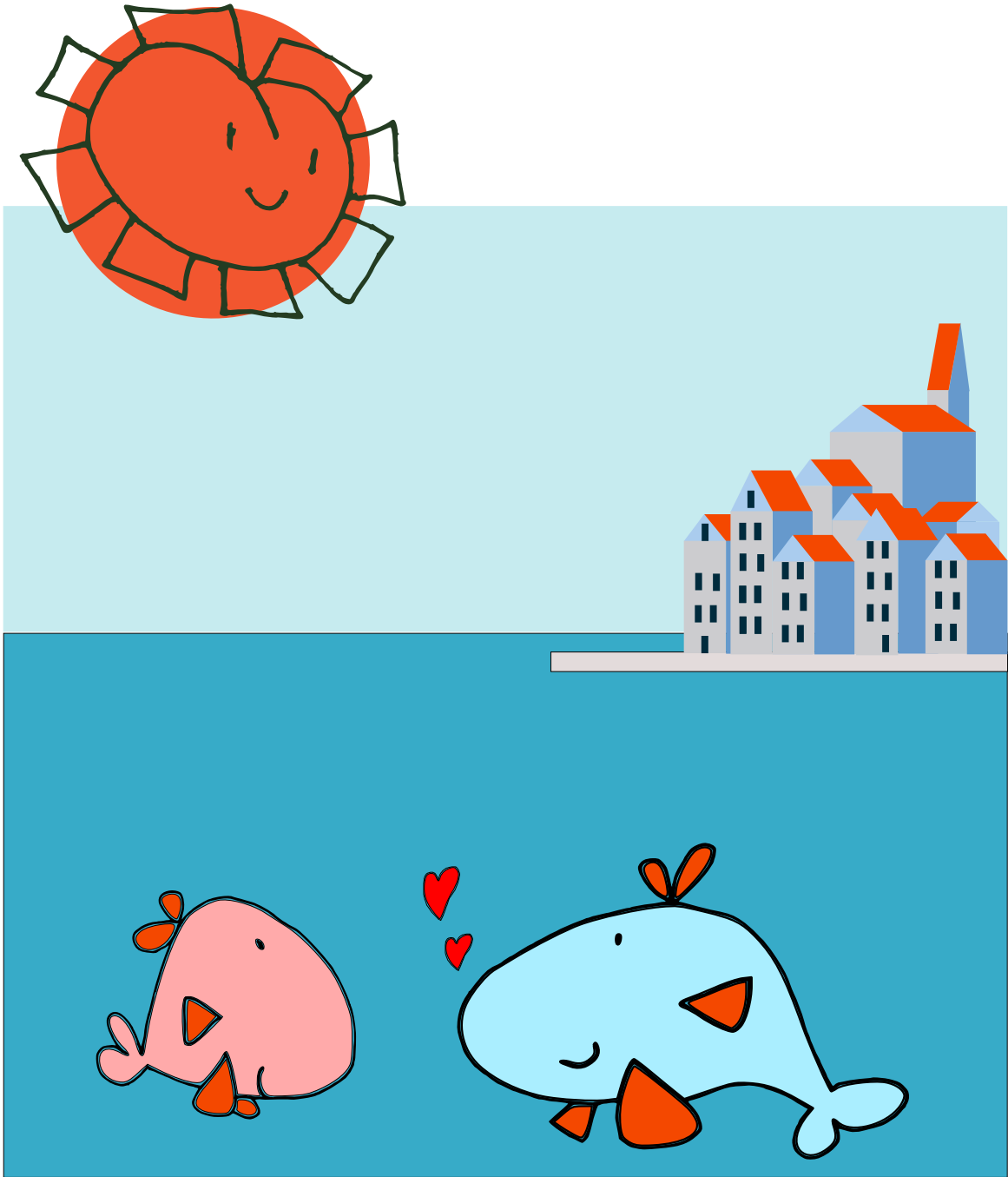
Mndrejc Puved

julij 2021

Kazalo

julij 2021.....	1
KONTEKST.....	3
FESTIVAL.....	4
ZBOR.....	4
LETO.....	6
KOLONIJA.....	9
NEK NAČIN.....	10
ZAČETEK.....	17
JUTRO.....	18
UMIVANJE.....	19
ZAJTRK.....	20
ZAJTRK II.....	21
IGRIŠČE.....	22
PLAŽA.....	24
PRIVID.....	25
UČILNICA.....	28
KOSILO.....	30
PREDSTAVA.....	33
VEČER.....	37
SPLOŠNO.....	39
JUTRO.....	40
NIŠLIJE.....	41
STENČAS.....	43
KLEPETULJA.....	46
ŠVICAMO.....	53
Ena je bla hecka.....	57
Ta močna.....	60
Ta tiha.....	65
KOPANJE.....	71
VEČER.....	72
GREMO DAM.....	77
P.S.....	81
ALABATROS.....	82

KONTEKST

FESTIVAL

Festival Djeteta, festival otroka se je začel 1958 kot gledališko poetska manifestacija namenjena napredovanju umetniškega ustvarjanja za otroke.

Začeli so ga šibeniški entuziasti, nadaljevali pa socialistični oblastniki, kot super promocija sistema. 1965 postane jugoslovanski festival otroka in kmalu pridobi ugled po celem svetu.

Celem?

Ja, to se samo tako reče.

So pa začeli nastopati svakojaki, ne samo neuvrščeni in se je občasno celo pokazalo nekaj svetovnih trendov.

Bilo je celo nekaj svetovnih zvezd, kot sta [Josephine Baker](#) in Peter Ustinov.

Ni pa nikoli požel Holivudske slave.

A tega si po mojem nikoli ni nihče želel.

Upam.

Joži je celo imela idejo da ustanovi [sedmi kontinent](#), namenjen svetovnim otrokom. Imela je še kar podpore na lokalnem nivoju, a so jo ustavili ta veliki šefi, s pretvezo, da tuje sile že ne bodo gradile obveščevalnih centrov, tole sem se zmisli, ker je bila eno druga razlaga, a če bi mene kdaj kdo kaj vprašal, pa me ne, potem pa je kakor je, bi rekel da so bili samo ljubosumni, ker je imela podporo Unicefa, kar sploh ne bi smel biti problem, a kakor rečeno, so jo zdriblali, tako da od vse tiste visoko leteče ideje je ostala samo [pesmica](#) z imenom Sedmi kontinent.

ZBOR

4 razred.

Takrat sem bil del, če že član težko rečem, v resnici mi ni bilo nikoli jasno, kaj prav za prav sem, ker se je vedno podalo, da hodim k pevskemu zboru pod nujno.

Ok, nima veze.

Ne sploh ne prostovoljno.

V začetku celo sila mrzlovolno, ker sem bil potunkan.

Je nekega lepega dne, se spomnim je sonce sijalo, še kar vroč dan, verjetno nekje spomladi, ko se že dogajajo tudi topli dnevi, med aprilskimi deževji, a to si nisem zapomnil, to ali je bil marec, april, maj, za junij bi si, ker je takrat bilo večinoma že v luftu.

Ja, nekaj pričakovanj. Sicer ne definiranih, a več mi gremo pa na morje, a tudi to še pride, a da bo potrebno boljšo oceno dobiti in mogoče, če bom imel srečo in se me ta stara tudi usmili, pol bi lahko bil celo prav dober, kar je bilo pa zame že nepričakovano.

A zakaj?

Ej, me je zanimalo 100 stvari in to istočasno, kar je bil v resnici največji problem. Drugi ali pa malo manjši pa da je med tistimi 100 bilo samo za vzorec v zvezi z šolo in mi je za slednje seveda stalno zmanjkovalo časa in energije.

Tako da.

Ja kr biu sm.

Včasih pa vse eno malo upal, če bi se bolj potrudil, bi pa bil, vsaj verjetno, boljši rezultat.

To je spet tko.

Pri enih niti ni bilo treba truda, a so se ene tršice (tovarišice (učiteljice (danes gospe (takrat pa kratko šice (v resnici tastare (a smo vljudni in je brez slednjega)))))) prav trudile da bi mi šlo.

Pol so bile ene, katerim je bilo kaj malo mar.

Ok, ene so vsaj pravično ocenjevale.

Ampak jih je bilo tudi nekaj in to v vseh letih in vseh šolah, katere me niso prenašale, seveda jim nisem ostal dolžan in je bil tudi rezultat temu primeren.

Zdej, pri takih upati na boljši rezultat, je malo kot misija nemogoče. Saj ne da se ne da, a se moraš vsaj na zobe metat, da bi kaj dosegel, kar mi je bilo pa že zaradi časti nemogoče.

Tako da.

Ja, ampak pri končni oceni se šteje povprečje in si lahko imel celo kakšno slabo, ne preveč slabo, pa so ti potem le na gor zaokrožili.

To slednje ni bil moj primer.

Raje obratno.

So že vedeli zakaj.

Ok, nima veze.

A na dotični dan, je tršica za petje, katera je že opisana, ma saj se spomniš, una ki je tako švicala, da se je videlo še znamko, ne samo obliko modrca, katero so nekateri prav z veseljem opazovali, meni pa ni bila zanimiva, ne samo to, od tega dneva dalje sem gojil naravnost sovražen odnos.

Sicer malo pretiravam, a samo malo, v bistvu pa precej na oni strani.

Namreč.

Sploh ni bilo vprašanje ali bi, ali nebi, temveč zapoj tisto, al pa tisto, sem izbral [šivala je deklica zvezdo](#), na veliko presenečenje tršice, ker nisem izbral [male miške](#). Slednjo je uglasbil moj fotr in zaradi njega sem bil tudi pod mus v zboru.

Se že prej v marsičem nisva strinjala, sedaj je dobil pa odkritega sovražnika.

Ej, nč ni šteku.

Nima veze.

Ima pa da me je določila za drugi glas, kar mi je šlo kar v nos, saj ta prau desc poje vsaj tretjega, če ne že bas, a mi ni uspelo, navkljub poizkusom iz petnih žil, nič na temo tretjega, da basa ne omenjam.

Ok, nima veze.

Ima pa da je v drugem glasu pela tudi Maja, v katero sem bil že nekaj časa. V resnici sva bila, midva z Lovrom, a še daleč od časov, da bi ji kaj nakazal na to temo, tako da so me potem tudi prestavili, za tri osebke, ker sem jo stalno za kite vlekel.

O Maji sem že marsikaj naložil in tu navržem, da se razen prijateljstva ni nikoli nič razvilo.

No, tacga, saj veš. Razvilo se je pa marsikaj, pač na leta odraščanja.

Tako da čez čas niti ni bil največji možni poden, hoditi k pevskeemu zboru.

Namreč, od vekomaj sem rad pel. Ne pravim da sem znal peti. Kar pa me ni nikoli odvrčalo da ne bi.

Sicer ni bil moj izbor, a konec koncev niti ni tako pomembno če vrsto pred tabo, zamaknjena za dva, stoji tvojo bodoča princesa. Nekoč ji celo namignem, a do takrat so še leta, če ne svetlobna, časa.

LETO

1967

Evo, par stvari iz tistih časov.

Leto prej, takrat in leto pozneje, da se vsaj približno postavi v okvir.

Leto prej smo se preselili iz Kamnika, tam sem spoznal institucionalno plat taborništva in planinstva.

67-tega sem bil z dušo in telesom pri orodni telovadbi v telovadnem društvu Partizan Trnovo in s pevskim zborom smo prepotovali celo Slovenijo po dolgem in počez. No, skor.

Naslednje leto (al pa še kero zraven) smo mulci požlampali sod piva v Iškem Vingarju in Maja je postala nedosegljiv objekt občudovanja.

A da sem se takrat zavedal?

A dej, dej.

Čeprav se je pripravljalo, kaj vse ne, a pojma nisem imel. Seveda jih bo veliko vpilo, da so bile informacije sila kontrolirane in dozirane. A kar se mene tiče, me takrat od vsega spodnjega ni veliko zanimalo.

Kaj veliko, v resnici nič. Tudi če so kdaj potem kateri kaj navrgli o nemirih v Parizu, na katere bi se danes radi mnogi obesili, češ mi smo bili tudi revolucionarji.

Lahko da, a v Parizu so otroci [kamne](#) metali staršem v glavo, če je lih ker mel fotra pri pulcajih, pri nas so pa hoteli [izboljšati](#) že tako najboljši socializem, no samoupravljanje.

Pa še tisto čez 5 let.

Tako da.

Če sem si že kero brundal je bil verjetno [Moj črni kojn](#) (konj) od Rafkotovega Ingoliča.

Seveda sem požiral bonbone Visoki C.

Da Viki kreme ne omenjam.

Ne, sploh nisem vedel da so se godile istočasno velike stvari, katere so mi potem še kako krojile prihodnost.

U, takrat še Ljubljane nisem obvladal.

Kako naj potem svet.

Ljubljana se mi je razgrnila, šele v dobi [poni ekspresov](#), to je bilo pa ene 5 let pozneje. Kakor tudi profiliranje okoli muzike, da o designu ne razpredam. Politika je prišla pa itak čez 10 let.

Ja, približno kako pak.

Seveda ni bilo nekega lepega dne, na primer 15 maja 1977 ob 17:35. (pet čez polpeto)

Ne.

Počasi po kosih, a je postajalo zares. Tako da, je pripeljalo do koder je pač pripeljalo, a tisto je potem že povsem druga zgodba.

Kar pa to še tudi približno ni.

Mal faktov:

Približno seveda.

Če bo katerega to pigalo, bo potrebno katero drugo branje.

Muzika:

Rafko Irgolič [Moj črni konj](#)

63 Ivanka Kraševac [Vesele rože iz Aten](#)

63 Katja Levstik [Orion](#)

65 Irena Kohont [Šel si mimo](#)

65 Marjana Deržaj [V Ljubljano](#)

66 Berta Ambrož [Brez besed](#)

67 Lado Leskovar [Vse rože sveta](#)

69 Majda Sepe [Šušarski most](#)

Samo kot zanimivost.

Eni se prdušajo, kako je slovenska muzika včasih bila fajna. Ma saj je bila, pa magari je bila prekopicirana.

Npr. Šušarski most,

je prej bila Joe Dassin [Champs Elysées](#),

še prej Jason Crest - [Waterloo Road](#),

danes pa [ZAZ](#) - Champs Elysées.

Ni pa debate, je v vseh interpretacijah super pesma.

Rock:

68 The Rolling Stones sympathy for the devil

69 Jim Morrison riders on the storm

66 John Mayall and The Bluesbreakers with Eric Clapton S teppin' Out

67 The Jimi Hendrix Experience A re You Experienced?

68 Status Quo Pictures of Matchstick Men

66 The Incredible String Band October Song

67 Ravi Shankar Dhun (Dadra and Fast Teental)

Jazz:

67 Miles Davis/Wayne Shorter Footprints

67 Duke Ellington/Billy Strayhorn Blood Count

68 Spontaneous Music Ensemble Karyobin

Ostalo:

Tujina: (prosto po wikipediji)

januar

- v Kanadi se prične celoletna proslava stote obletnice sprejetja ustavnega akta, ki jo spremlja svetovna razstava Expo 67 v Montréal.

- rock skupina The Doors izda svoj prvi album.

- Vietnamska vojna: ameriške sile pričnejo z obsežno akcijo »išči in uniči« proti silam Viet Konga, Operacijo Cedar Falls.

februar

- Sovjetska zveza prepove svojim satelitskim državam vzpostavljanje diplomatskih odnosov z Zahodno Nemčijo.

april

- krstni polet novega potniškega letala Boeing 737.
- v San Franciscu poteka sprevod 10.000 protestnikov proti vietnamski vojni.
- v Moskvi je končan 540 m visok televizijski stolp Ostankino, takrat najvišja prosto stoječa zgradba na svetu.

maj

- Zakir Husein postane prvi muslimanski predsednik Indije.
- v Siriji se prične mobilizacija za boj proti Izraelu.
- Egipt zapre morski dostop v Rdeče morje za izraelske ladje.
- avstralski volivci na referendumu z veliko večino potrdijo prvi korak k priznavanju pravic staroselcev.

junij

- šestdnevna vojna med Arabci in Izraelci: Izrael osvoji Zahodni breg, Gazo, Sinaj in Golansko planoto. Egiptovski predsednik Naser zaradi poraza oznani svoj odstop, ki ga naslednji dan prekliče.
- Sovjetska zveza izstrelji sondo Venera 4 proti Veneri.
- Združene države Amerike izstrelijo sondo Mariner 5 proti Veneri.
- Izrael priključi vzhodni Jeruzalem.
- v Detroitu (Michigan, ZDA) potekajo eni najhujših rasnih izgrediv v zgodovini države, v katerih je 43 ljudi ubitih in 342 ranjenih ter požganih 1.400 zgradb.

avgust

- rock skupina Pink Floyd izda svoj debitantski album, The Piper at the Gates of Dawn.

september

- »dan H« na Švedskem: ob 5. uri zjutraj po lokalnem času se v vsej državi spremenijo pravila cestnega prometa, Švedska uzakoni vožnjo po desnem pasu namesto po levem.

oktober

- Che Guevara in njegovi možje so zajeti v Boliviji ter dan kasneje usmrčeni.
- Mohamed Reza Pahlavi je okronan kot iranski šah.

december

- Christiaan Barnard z 31-člansko ekipo bolnišnice v Cape Townu opravi prvo uspešno presaditev srca v zgodovini.
- v francoskem Toulousu je javnosti prvič predstavljeno nadzvočno potniško letalo Concorde.

Juga:

PABLO PICASSO Beograd 1967

Rita Pavone beograd 66

Ljubljanski JAZZ 1967

Big Band RTV Ljubljana (dir. Jože Privšek)
Gunter Hampel Quartet (D, NL)
Pepito Pignatelli Quartet (I)
Jimmy Stanić s Triom Franca D' Andrea (I)
Jean-Luc Ponty (F) s Triom Georges Arvanitasa (F)
Ted Curson Quintet (ZDA, F)
Jazz orkester Ad hoc (dir. France Kapus)
The Golden Gate Quartet (ZDA, YU)
Jerzy Milian (PL) s Triom Franca D' Andrea (I, YU)
Leo Wright (ZDA)

KOLONIJA

V resnici nisem bil nikoli v koloniji. Taki ki samo to pomeni in nič drugega. Ja, v svakojakih kombinacijah, a da bi pa lahko rekel sem bil v koloniji na primer na Debelem rtiču, ali pa kakšni drugi popularni, pa ne.

Pa ne da si nisem želel.

Sem.

Sicer ne iz petnih žil, večinoma zato ker so drugi pravili, kaj vse se ne vidi in doživi, tako da sem kar kaj težil na to temo.

Ne znam povedati, zakaj moji niso to bolj zares jemali. Si sploh ne predstavljam, da bi bil kakšen sociološki predznak.

Saj veš tisto.

Mi se pa kaj takega sploh ne gremo.

Ma ne, če kaj ne, pa točno to ne.

Po moje je bil čisti funkcionalizem.

Glede na to da je imela babi veliko težo, ne samo pri meni, verjetno pri vseh, tako da brez že ni moglo biti.

Potem je bil tudi tu obvezen skupni dopust. In ta je vzel večino časa. Kakšen teden, če ne dva v kampu, še največkrat Borik pri Zadru, ta nam je še posebej legel. Da ne omenjam, da je bila pot tja, sila vijugasta in je vzela vsaj par dni, če ne cel teden.

Tudi nazaj nismo nikoli šli direkt domov. U, 100 stvari, večinoma hudo poučno. Če naju je je kaj zanimalo je seveda povsem druga zgodba. A danes razkladam, zakaj nisem bil nikoli v zaresni koloniji.

Za kaj takega se je bilo potrebno v naprej prijaviti. Verjetno je bil to največji zajeb. Kdo je pa vedel tri ali celo 6 mesecev v naprej, če bomo imeli čas, denar in verjetno še kaj.

Sicer ne vem, kaj bi lahko še bilo.

Na primer, bi fičo zaribu.

A ta je še bolj neverjetna kot tista da bi imel ravno takrat škrlatinko. Al pa ošpice. Al pa kr kej.

Ok, a to tudi drugi nismo vedeli, pa so se nekateri redno prijavljali in večinoma tudi udeleževali.

Pol pa zgodbe, take in drugačne.
Tako da ni druge kot, jest tut.

No, pa se ni nikoli izšlo.

Razen.

NEK NAČIN

Na nek način sem pa le bil tudi sam v koloniji. Sicer ne direkt, vse ostalo pa še kar.

To je šlo pa približno takole:

Verjetno je bil en 4 razred, kakor bo iz nadaljevanja razvidno.
Skratka obdobje, ko te ne zanimajo samo kamenčki na morskem dnu, katere valovi premikajo, medtem ko ležiš na blazini, z masko na nosu in dihalco v luftu, ter neznansko uživaš v sočnih žarkih ki se lomijo na gladini, ampak, tudi občasen, pogled, na obalo, kjer se igra ona.

"Oh, kr ena.
Čist brezvezna."

Pa vendar se ne oddaljiš od obale, kjer se začne še kaj zanimivega na morskem dnu, da ne omenjam, da se da videti celo ribico ali dve. V tej globini, okoli pol metra, pač niso tune ali celo morskih psov. Se pa vidi klobaso, morske ježke in zvezde, če veš kje jih iskati. Kar seveda veš, saj si na plaži že cel teden in ti je marsikaj domače.

Pa vendar.

Nekako vse to poznaš in potem niti niso tako dolgočasni samo sončni žarki na belih kamenčkih. Sicer sila fajn, a samo kot uvod za daljše raziskovanje. To pa že vse obvladaš in zato paziš, da ne bi slučajno pomislila, da jo opazujem, ali celo, ne daj bože, zalezujem, saj imam nekaj nujnega tu, pa zato celo malo kopljem po pesku in kobajagi občasnno kakšen kamen pogledam tudi iz vode, v resnici je pa goriščna razdalja fokusirana na tamalo in je kamen pred masko povsem meglen. V resnici ga tudi ne vidim, zato pa premike, na obali, mama, brat verjetno, z sosedi si niso tuji, a se igra sama, tako da ni krize.

Takrat se je godil festival deteta.
Mogoče se oboje z veliko napiše.

[Festival Djeteta.](#)

Kapavem?

Mama je bila takrat urednica otroškega programa in je morala po službeni dolžnosti tam svetiti, sam sem bil pa potunkan.

Dobesedno.

Če kaj, si pa nisem želel temu prisostvovati.

Pa se ne spomnim zakaj.

Verjetno je bil en tistih trenutkov v življenju, ko se nekaj super fino razvije in bi potem tisto ponavljal do onemoglosti, pol ti pa uleti starš z povsem tujim konceptom.

A kaj?

Čeprav se ne spomnim, a lahko bi bilo nekaj na temo.

Na primer smo imeli prvenstvo v hokeju na kotalkah in smo ga špilali lih po cele dneve.

Dobesedno.

Tako da sem z sila dolgim nosom, naslonjenim na steklo avtobusa opazoval obalo plavega Jadrana. Sva šla z vlakom na Reko in od tam z avtobusom v Šibenik.

Tam.

Tam pa.

Tam pa v kolonijo.

Ej ne morš verjet.

Se sicer ne spomnim čigava, namreč kolonije so zelo specializirane. Če ne to pa sigurno zelo krajevno in časovno opredeljene.

Sicer že moderne, ker pred vojno (2. svetovno) je bilo običajno da so bile ločene po spolu. Po letih pa vsaj po vodih in odredih. V resnici se nisem nikoli poglobil v strukturo kolonij in samo mam napletam na to temo.

Ne, so bile punce in fantje, moja številka, ali pa tudi kakšno leto starejši, sigurno pa ne toliko starejši, da bi imeli tamale za sužnje, kar se je tudi kar dogajalo. Ali pa nisem vsega obvladal in je v sosednjem zalivu tudi vod 15 letnikov.

Po moje ne.

Ker bi se jih, tako ali drugače nekje videlo, saj je trajalo ene 10 dni. V resnici se tudi tega ne spomnim, a se mi zdi da je bilo več kot teden, lahko pa da sva tudi malo potegnila, ker v resnici sploh ni bilo tako slabo.

Spala sva sicer v stavbi za vodstvo, a smo se vsak večer z avtobusom odpeljali v center na različne predstave. Čeprav je bil festival otrok, je bilo otrok v manjšini. Na predstavah so sedeli večinoma precej resni predstavniki kulturne srenje, kakor je takrat, v veselem socializmu sploh lahko bila.

Ne vem če niso imeli našo, no našo, to se samo tako reče, kolonijo za dekoracijo, da ne bi tako butasto izgledalo, da so predstave ali filmi za otroke, v avditoriju pa sami zateženi partijci.

Ok, nima veze.

Ima pa da sem na nekaj predstavah zaspal. Sicer sva imela sedeže večinoma kar fajne, a tisto za otroke, mi ni leglo.

Zato pa toliko bolj ...

A to je bilo po parih dneh, če ne že drugi teden.

Prve dni se nisem veliko upal.

Sem sicer opazoval sovrstnike pred nama, velikokrat so sedeli na tleh, pač od avditorija in predstave odvisno, tako da so lahko nastopajoči vzpostavili stik z bazo.

Tisto je znalo biti precej zanimivo.

Ma ne predstava.

A tam med predstavo, je znal kateri od otrok, ali včasih celo več njih, precej zares jemati dogajanje na odru ali platnu in so zatorej bile tudi situacije precej napolnjene z [občutji](#).

Od [smeha](#) do joka.

Tako da sem vse bolj sledil dogajanju v parterju in potem čez par dni tudi sam sedel tam med deco, ter sodeloval v čemer koli je že bilo.

Sploh me ni fascinirala predstava. Dogajanje in predvsem čustvovanja med otroci pa precej, tako da sem se tudi tu začel udeleževati, ter spremljati, kar koli je že bilo.

Ne, ni bilo nič na tisti strani.

Ma, saj veš.

Tisto ko ti je ena všeč.

Tudi to.

A ni bilo samo zaradi nje.

Bila je pač tam, in se mi je prav fino zdelo jo gledati, med tem ko se je smejala ali prestrašeno gledala, če je že kakšen volk kakšno rdečo kašico (kapico) zezal.

Najraje bi se prerinil do nje, jo objel in ji šepetal, saj je samo igra, tega se ti pa res ni treba bati.

Pa takrat še nisem bil tako daleč (a si sploh kdaj bil), ne samo to, takrat me zares še niso zanimale punce.

Razen če je imela čokolado.

A daš mal?

In tako minevajo dnevi.

Ja pa ja.

Sploh ni bilo tako enostavno.

Prvo.

Moja draga mati je bila v nekakšnem, se sicer ne spomnim kaj, a ko danes razmišljam, bi lahko bil organizacijski odbor, ali še raje komite, se je mnogočemu takrat reklo.

Pojmanimam!

Je pa ni bilo zato po cele dneve.

Zajtrk sva imela z ostalimi, ja vodstvom kolonije, plebejci so sedeli posebej.

Pol so jo odpeljali.

Sam sem bil predstavljen vodstvu, tako da bi lahko sledil vsem dogajanjem v koloniji, a sem bil bolj zadržan (sramežljiv (jest tut ne bi verjel, če ne bi bil zraven)) in mi ni bilo treba.

Tako da sem prvih par dni, malo sam lutal po kampu.

Zdej kamp.

V resnici so bili bungalovi in dve večji, no daljši baraki. Ena jedilnica, druga pa vodstvo, kjer sva tudi spala.

Vse skupaj je bilo kar na bregu, pa spet brez prepadov. Luštna borova [šuma](#), dol do skal ob morski gladini.

Kamp je sledil plastnicam hriba in so bili nivoji.

Nekje na sredi, je na vhodu stala nekakšna vila, kjer je bila saniteta, kuhinja in verjetno uprava kampa.

Kapavem?

Do naselja, lahko bi bile Vodice, je bilo ene 15 min peš, kratka čist bliz.

Vsako popoldne, tam nekje ob 16h, mogoče 17h so nas strpali v avtobus in nas prepeljali v center Šibenika, tam pa ...

Od otvoritev, proslavo, popoldansko predstavo, večinoma lutke, ali pa kakšni pionirčki pojejo in čestitajo.

Tako da, dolgčas ni bilo nikoli, razen stališča da je vse brez veze.

A to so menda tisti po 15 letu, sedaj sem tudi tečen, pa bolj prestrašen zaredi vsega novega, mame pa tudi nikoli ni, ko bi jo edinkrat potreboval.

Kdaj?

Ja, če te nekam, pa se bojiš vprašat, ali lahko greš, ali še huje, kje pa je?

Kaj?

Ja, cekret, kva pa drucga.

Zakaj se pa bojiš vprašat?

Pa, saj vsi srbohrvaško govorijo.

Saj znaš.

Mal.

Kje je cekret pa ni nobena kunšt.

Loh je tep, kva pa jest, k sm razvajen.

Butl!

Koza!

Na srečo me je strah oblival samo prva dva dni, pa še to ne cela, ker prvi dan sva prispela pozno popoldne, tako da je bila postelja pokazana, tako rekoč sredi noči.

No, skor.

Ampak se je ziher že mračilo. Al se mi je pa zdelo, ker je bilo v borovi šumi.

Ok, nima veze, sem bil pa precej utrujen in zategadelj takoj zavzel položaj v horizontali.

Potem sicer dolgo nisem mogel zaspati, ker se je zunaj slišalo tekanje in smejanje, da o vreščanju ne govorim.

Saj veš, uno, ko se otroci lovijo in jo je lih za mišiga zgrešil, ob čemer je una izvalila un falzetični iiiiihihihihiiii, on pa nič kaj zelo drugačni, aaaaaahahahahaaaaaa.

In tup, tup, tup, tuptuptup, mimo mojega okna.

Pod upravo je bilo igrišče za odbojko, katero je služilo tudi za košarko in lovljenje seveda, verjetno pa še kaj.

A vse to sem pogruntal naslednji dan, takrat pa nesrečno zrl na premikajoče sence na stropu.

Ne glede na to da se je zdelo neskončno dolgo in so mi šli otroci na igrišču že fejest na jetra, me je vse eno zmanjkalo, pa makar se mi zdelo da je že 5 ur, kar seveda ni bilo, saj so morali biti vse luči pogasnjene ob 22h in čista tišina.

To je teorija, praksa pa ....

Ok, veze nima, sem se pa precej zgodaj zbudil, recimo da je bilo ob 5h, čeprav ne vem koliko je bila ura, a se je dojemalo tako, ko še ni zvokov, ja človeških, kakšnih pa. Seveda se je slišalo ptice in ne vem če ne sapa med iglicami borovcev in mogoče, valovi na obali.

Tudi svetloba, je bila, ena tistih, katera te zmami v dogajanje in ni samo, da te neskončno tišči na stran.

A ni hecn?

Včasih smo v razredu dvignili roko in po dovoljenju tršice da spregovorimo, vprašali ali grem lahko na stran?

Sam precej dobesedno jemljem življenje, že od vekomaj, ne samo danes in sem si seveda živo predstavljal, kadar je katera sošolka, ponovila frazo in naj bi stopila ob steno, ker ta je bila ob strani ter opravila kar je že imela.

No, pa življenje ni tako konkretno in mi je samo ostal vedno hudomušen nasmeh ob tej izjavi in seveda tršica ni verjela da me na stran, ampak bom gotovo katero ušpičil, če se pa tako butasto režim zraven.

Ok. Nima veze.

Mama je še smrčala, u je znala biti glasna, mogoče sem se zaradi tega sredi noči zbudil. Se sploh ne spomnim kdaj je prišla, pa tudi važno ni.

Kar sem imel opraviti, sem že v naši, no vodstveni baraki, stranišča so bila tik za vhodom, tako da ni da bi koga budil in spraševal, kako in kaj, ter sem produžilo, po potki mimo igrišč, opazoval bungalove, nad in pod potko, nekateri so bili kar obvešeni s perilom, a so verjetno punce, fantje bi se spomnili česa takega, šele ko bi jih vodja poslal prat, čeprav modrcev pa tudi ni bilo.

Mogoče jih še ne nosijo.

Čeprav nekatere že zelo zgodaj začnejo.

To je verjetno od mame odvisno.

Al pa, če imajo denarja na ostajanje in ne vedo kaj bi, ter kupijo stvari, katere bi se sicer zgodile, čez leto ali dve.

Kapaveš?

Dol na obali, sicer precej [skalnata](#), a tudi z betonskimi terasami, ne nekaj mestih pa celo pesek v malih zalivih, tam kjer se borovci nagibajo skoraj čez vodo, to se sicer, samo zdi, ker od vodne gladine in valov na obali, je kar konkreten pas ene 10 m skal, ko se šele začne zemlja polna iglic, malo gor naprej, celo nekaj podrasti, tisto, ko se ne zna odločiti ali bi bila trava ali pa grmiček, čeprav prav veliko možnosti ni, ker, če že so kje pogoji za vegetacijo, jo potem deca potacajo.

Stala je na eni skali.

(oh, ena brezvezna).

A je sila fajn izgledala.

Namreč iz mojega pogleda, je bila na še kar skali, rečno ene 3 m, 2 sigurno, ampak zares več kot meter in pol, tako malo v razkorak, lahni veter, ki je pihal iz morja ji je vzdigoval nočno haljo, temno modro, z belimo obrobami, roke je imela vzdignjene, da je lahko oponašala letenje, črne, ravne, na čelado lase pa je veter plahutal.

Kar gledal bi jo, tako je bila fajn prikazen.

A je kot je to običajno, takoj ko sem se zavedel trenutka in posebnosti scenografije, spustila roke, se zavila v haljo in obrnila.

Zelo začudeno me je pogledala, zardela, povabila glavo in stekla kot srna, sicer po skalah bolje tečejo kozorogi, pa naj bo gamsevka, da bo vsaj približno, gor po hribu in se izgubila med bungalovi.

Tu bi moralo stati:

Še dolgo sem zijal za njo.

No, pa nisem.

Mal še, a samo toliko, da se je skrila in me ni mogla več videti, zavzel pozicijo na isti skali, razprl roke in je bilo ...

Zares čarobno.

S plapolajočo haljo bi bilo bolje, a ne moreš imeti vsega, ter sem tudi brez takih detajlov precej užival, ko so se valovi lomili ob skali in nadaljevali, še par metrov levo in desno, potem jim je pa zmanjkalo prostora, ker jih je ustavila kruta realnost.

V posebnih prilikah bi bilo fajn biti val.

Zdej to je tko.

So valovi in valovi.

Takile, ne prav visoki, mali pa tudi ne, saj včasih so taka jutra, ko je brezvetrje in valov skoraj ni in se tisti mali usraneti, komaj privalijo do obale in ti z zadnjimi atomi zalijejo prste v pesku.

Tisti so fajn, a nisem take mislil.

Tudi nisem mislil na tiste, zaradi katerih še plavati ne moreš brezskrbno. Jih sicer še kar obvladam, a imam tudi vedno občutek, če bom preveč izzival mogoče ne bo hepiend (srečen konec).

Taki kot danes, ko se ti zdi, da si celo malo Petra Klepca, pa makar vse opravila skala pod tabo, taki so pa super fajni.

V resnici ni dolgo trajalo, mogoče 5 minut. Verjetno tri. A sigirno več kot 1 in pol, ko sem se ne glede na brezčasnost dogodka, le obrnil in nastavlil prvi korak, v kruto realnost, seveda tudi takoj zagledal glavo za borovcem. Če jo ne bi odpeta nočna halja izdala, celo ne bi mogel trditi da je ista, ka pa veš, kaj pa če jih je več z črnimi lasni ostrizenimi na čelado in temno modrimi haljami z belimi obrobami.

A na čelado?

Ah, to je bil hec.

V resnici smo jih videli v dokumentarnem filmu, ne vem če ne otroke iz [Amazonije](#), je izgledalo, da jim na glavo dajo pol kokosovega oreha, kar pa zunaj ostane pa odstrižejo.

Te pupe, sicer niso bile okoli in okoli podobne, se je le spremenila dolžina las pri ušesih, sicer pa na en način precej podobno.

Ker se pa čelada tudi pri ušesih spremeni, je pa izraz ostal.

Zopet veze nima.

Ima pa, da je bil drugi dan, v resnici prvi v celoti in še to začetek, tako da nisem vedel, praktično ničesar in sem bil totalno prestrašen, kdaj bom prvega srečal, kako se bom obnašal, ali bom znal jezik, da ne omenjam, da ne bom takoj kakšno totalno neumnost navrgel.

Tako da mi je tale pripetljaj prišel totalno nekontrolirano in sem zares pozabil, da mi bi moralo biti nerodno in bi moral samo v tla gledati in sploh bi se moral počutiti, kot totalen brezveznik.

Pa je bilo točno obratno in se mi je celo fajn zdelo.

A kaj?

Ej, pojma nimam.

Kar vse.

Al pa nič.

Tako da sem se z velikim knedlom v grlu odpravil nazaj upajoč da ne bom nikogar srečal.

Boš ja.

Koj na potki.

"Ti si onaj novi, Slovenac, kako da još ne spavam, imam da se javim ekonomu, da me stavi na spisak, i da se javim drugarici Zori, jer sam vjerovatno u njenom vodu. No, to ćemo još videti. Trčim, u kuhinju. Mali uživaj, to ti je izvanredna prilika. Čao. Se vidimo."

Kva je blo pa to?

Napravim drugi korak.

Se pripodi 5 njih. Letijo z brisačami in toaletnim priborom proti umivalnici.

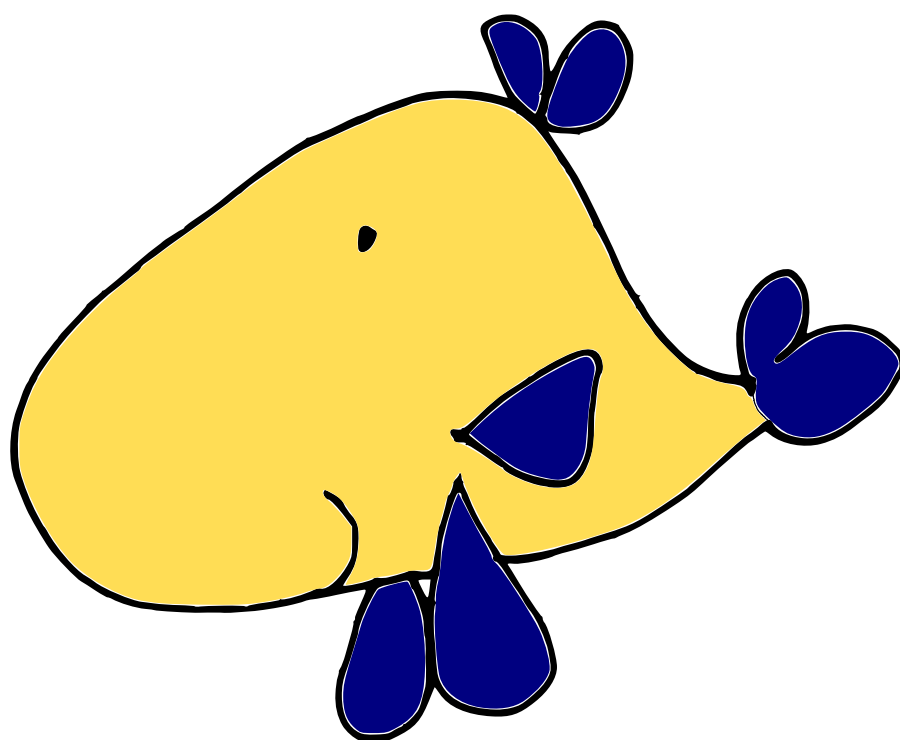
Menda so bili dežurni in morajo biti berajt preden je vstajanje.

Vstajanje je ob 7h, čeprav je pol tabora že v akciji, a takrat še zadnje zaspanete iz postelj vržejo.

Seveda je tudi tu teorija in praksa, a to se je pokazalo čez par dni, takrat sem pa verjel vse kar so mi povedali.

ZAČETEK

JUTRO

V sobo sem se vrnil pred vsesplošnim vstajanjem.

Iz sosednjih sob se je sicer slišalo šepetanje, tudi kakšni premiki, no ti so se slišali tudi ponoči, a jih je bilo samo za vzorec, sedaj pa vse več.

Mama je še vlekla dreto, tako da sem po nekaj trenutkih v horizontali, zaradi zunanjih zvokov, sedel na robu postelje, opazoval strop, omaro, vratno kljuko, strop, preprogo na tleh spleteno iz starih najlonk, strop in tko. Kar me ni zelo zabavalo, a res nisem vedel kaj bi počel, če sem se že česa domislil, na primer, brati knjigo, si nisem niti predstavljal kje naj bi bila, verjetno v potovalski, kar pa bi zahtevalo, fizične premike, iz česar bi pa, kakor se poznam, obvezno nastali tudi zvočni efekti, kateri bi prebudili mater, iz česar bi potem takoj nastala drama, v smislu, ali sem se že umil in ali vem kje je stranišče, kaj bom oblekel in tko. Tako da sem kar sedel, je sicer super dolgčas ampak je to vse eno dosti boljše, kot čez par minut, saj vstajanje mora biti blizu, ker se zunaj sliši vse več zvokov, totalen džumbus, zaradi matere, ki ne zna trenutek posedeti, si pometi oči, ali se celo popraskati pod pazduho.

Ne, takoj nastane panika.

Tako da sem še malo užival mir, pred nevihto.

Okno je bilo previsoko, da bi iz sedečega položaja ven videl, zanimalo me je pa vse bolj, kaj in kako, tako da sem prav previdno vstal, se naslonil na okensko polico, mi je bila ravno v višini komolcev, tako da se je dalo prav fino sloneti in začel opazovati okolico.

Naravnost čez igrišče klopi ob in malo naprej tudi, ja klopi med borovci, nekaj celo z mizami, naprej spodnja vrsta bungalovov, če sem prav razumel, fantovska, lahko pa da je tudi pomešano. Kapaveš?

Levo precej podobno, mogoče se nadaljuje v igrala, če jih sploh imajo. To je podobno butasto, kot peskovnik v hosti. Če pa česa ne rabiš, v gozdu ob morju, je pa točno to.

Ja peskovnika na obali, ka pa družga?

Na desno je izgledalo prazno, ali pa skrito za ovinkom, ker tu nekje, se je hrib prelomil in ni bilo jasno, ali s programom, ali brez in skrajno desno, če si si se potrudil, se je je videla zgornja vrsta hišk, kjer naj bi bila una.

Ja, una brezvezna.

V resnici sem se moral kar prilimati na steklo, da sem videl v kotu vrsto bungalovov, z punčevskim visečim perilom.

Občasno je katera prehitevala in tekla proti umivalnici, a to je bilo vse eno redko, tako da je kar trajalo.

Zdej. Trajalo?

Ne, sploh ne ure ali celo mesece. Ne sploh ne, menda ene 10 minut, ajd 15, a težko več kot 20, ko se je zaslišala muzika iz zvočnikov obešenih po telegraf štangah po kampu.

Seveda ni bilo telegrafa. Verjetno je izraz ostal iz tistih časov, ko so pogruntali telegraf, tako da še dan današnji vsakemu drogu, rečem telegraf štanga, pa nima veze ali je na njem luč, kot v tem primeru, pa ne na vseh, luč in zvočnik, ali pa celo samo drog za obešat zastavo.

V resnici so bili celo drogovci za elektriko na telegraf štangah.

Ja, se strinjam, je zameštrano. A ni samo to. Takrat so še prodajali pravi [Kalodont](#), je točno to na tudi pisalo, a z leti so vse zobne paste, ne glede na obliko, okus in proizvajalca, da imena sploh ne omenjam, postale in ostale kalodont.

Ej, nima veze.

Ima pa, da sem v resnici med tistim ogledovanjem, okolice, še naj več pogledoval proti omenjenemu vogalu kampa, kar pomeni, da sem večinoma z licem na steklu opazoval, pa je bilo tudi drugod zanimivega, kar pa me sploh ni fasciniralo, tako da me je v takem položaju našla mama, ker se mi ni uspelo v istem trenutku, ko se je zaslišala muzika iz zvočnikov, odlepiti od stekla, mama je pa uspela dvigniti glavo in seveda potem iz tistega naredila dramo, da kaj mi je, ali sem kaj bolan, ali me vrat boli, ko se tako nečloveško zvijam.

Kako je pa človeško, sem premišljeval, med tem ko sem jih razlagal, da ni nič in da nisem nič videl, in da je en sam dogčas.

Za kar sem jih seveda tudi slišal. Češ kakšen da sem, da vse ljudi na svetu zanima festival djeteta, samo mene ne in da sem prav zoprni, ker je tu veliko prav prijaznih otrok.

Mogoče ena, sem si mislil, pa bolj upal, ka pa če je ena zoprna koza.

Kvapaveš?

UMIVANJE

Umivanja ne bom opisoval, čeprav je bilo sila razburljivo.

No, razburljivo?

Ma ja.

To je od karakterja odvisno. Gotovo je kje kdo, ki ne bi vedel nič povedati na to temo.

"Ja, umiu sm se, kva pa drucga!"

To je golo dejstvo in tudi sam nimam nič dodati, a da do tja prideš, moraš pa iz sobe, pa ne veš kdo bo na hodniku, da niti ne omenjam, kaj pa če je cekret mešan. Takole v upravi, ne vem če imajo vse po regljih in potem se naj tam med tovarišicami umivam.

Še med descu mi je nerodno.

V resnici bi počakal, da se vsi umijejo in bi potem na brzinsko odfurjal skozi kopalnico, a je tu še mati, ta ima pa povsem drug pogled na svet in ne vem če ji ni bilo razočaranje, ker so umivalnice ločene.

Tega sicer ne vem, ker se je v tisti paniki, ja paniki, namreč, ko me je poslala na umivanje, sam že ne bi našel časa, me je potem nahrulila, sicer je dramaturški dodatek, v resnici ni niti glasu dvignila, a to je v resnici še huje, to punce znajo, tako da te s tistim umirjeni, kaj je Andi, ali te je strah, še bolj zapeče in ne glede na okoliščine, le stopiš korak iz sobe, v kruto realnost.

Hodnik seveda ni bil prazen, takole zjutraj jih je precej ki mislilo, da bodo kaj zamudili, če se ne podvzajajo. Na srečo so tudi normalni, da ne omenjam flegmatikov ki so še pod odejo. Za slednje seveda nisem mogel vedeti, a sem si živo predstavljal, tako da kar malo v snu, sem lebdel med svojimi mislimi, sanjami, tujimi telesi vseh brzin in se znašel na istem mestu kot pred uro, le da sem sedaj odkril še ena vrata in tam celo rajdo umivalnikov. Tako na pol zasedenih. Ne ni bila gužva, prazno po tudi ne.

Ne, nihče me ni ogovoril, sploh ne vem če so me opazili, tako da sem po parih trenutkih, opazovanja levo in desno, le umil zobe, obraz, pod pazduhami mi je bilo pa nerodno. Zato sem se lepo počesal, to je tisto ko glavnik pomakaš v tekočo vodo in nato delaš prečko. Če je bila v ravni črti, nisem mogel videti, ogledalo je bilo precej višje, kot doma, a sem se tudi še kar vživel, in mi je bilo o ravnih prečkah kaj malo mar, zato sem pa toliko bolj zagreto z roko gladil lase, da ja ne bi bilo kakšnega kodra, to je vendar za punce, taki ravni so pa za pobčke in ravno tak sem hotel bit, če bi jo slučajno srečal.

"A mamo?
A dej no.
Uno brezvezno."

Glede na to, da je umivanje uspelo, vsaj nihče me ni uščipnil v lice, gle omladinac, kako je več porastao, sem veselo zakorakal v sobo in se dokončeval, da bom čim bolj tipi-top na zajtrku.

Kapačejosrečam?

ZAJTRK

Nisem je.

Je bilo kar razočaranje, v resnici niti ne vem kaj sem si sploh predstavljal. Zakaj pa bi jedla z nami, nami iz uprave, a je sploh na našem nivoju?

Verjetno je med plebejskimi punčarami in kot taka pač nima vstopa v prepovedano cono imenovana uprava.

Kakor sem ji pripisoval, pač se ni rodila pod srečno zvezdo, kar naj bi sam menda bil, če sem med izbranci, se mi je pa vse eno hudo zdelo, zakaj pa ni, pa če bi bila vsaj samo malo, samo toliko, da bi z nami zajtrkovala, tako sem pa menda bil edini otrok, med mizami v jedilnici.

Ne, ni menza, ta je v sosednjem objektu in tam ni miz, no so, a ne tako nobl, za 4 osebe, ampak skupne, dolge mize, menda samo dve, po celi dolžini prostora, ob pa klopi, tako da zares ni nič gosposkega, ko moraš zasesti svoj položaj. Seveda sem si živo predstavljal, kako se je usesti tam nekje v sredi, ko so levo in desno že posedeni in potem izpade da se celo vrivaš, pa magari bil, še en pogrinjek nezaseden.

Ok, nima veze, ima pa da mi je bilo vse eno žal, da ni z nami, izbranimi in da se mora med plebejci za kos kruha potegovati.

Tepsti sicer ne, a sem si živo predstavljal, kako je prestrašena, v tisti silni množici osebkov, ki hlatajo za kruhom in preden uspe seči po kruhu ga že zmanjka, ter obsedi z sklonjeno glavo, lasje ji zakrivajo obraz, samo iz tresljajev glave se da razbrati da joče, med tem ko je okoli nje neznanski kralval in je nihče niti ne pogleda.

"Zakaj ne jem, če sem si namazal marmelado na kruh?"

Je vprašala mama, med tem ko je kadila svoj jutranji cigaret ob kavici. Da se prav čudno obnašam, ali imam vročino in me šlata po čelu.

Men pa nerodn.

Bi še sam najraje sklonil glavo in samo iz trzlajev glave bi bilo razbrati da jočem.

To sicer ne, fantje ne jočemo, tako da mi ni bilo jasno, kako naj bi, da bi bilo dramatičnosti trenutka primerno, tako da sem pač naprej z odprtimi usti gledal proti izhodu.

Da sem prav čuden, čeprav vročine nimam, je mati strokovno zaključila in da se bom super fino imel, ko se priključim ostalim, da gredo plavat, zvečer se pa vidiva na predstavi ... Kateri sem pozabil.

Ko tako za nazaj premišlujem, mi sploh ne gre skupaj, za cel teden, al koliko je že bilo, mogoče 10 dni, a pojma nimam kaj smo gledali, kje in kdaj.

Po tej strani se sploh ne spomnim, da bi bil na festivalu djeteta v Šibeniku, če se ne bi spomnil vsega ostalega.

Česa?

Ma, o tem kar pišem.

Samo kaj smo pa gledali pa pojma nimam.

ZAJTRK II.

Mama se ni veliko ukvarjala z menoj, pa magari je na začetku tako nastavila.

Ma, saj veš, tisto, al si čudn, a nisi bolan, pa take.

Ne, še preden bi se lahko začel ven vleči, da ni nič in da mi nič ni, jo je ogovorila sosedova tovarišica, sosedova pomeni iz sosednje mize, na kar sta začeli še kar burno razpravljati, čemur se pa nisem več posvečal.

Bil sem že zunaj, sicer samo v mislih, a še to v smislu, u matr, kva pa zdej, saj nobenega ne poznam, pa kaj bomo pa sploh delali in ali mi bo šlo, pa še vedel nisem kaj. A nekateri smo pač taki, da resno jemljemo trenutek in nikoli ne veš kje ga lahko pokronaš.

Pristopi tretja tovarišica. V resnici ne vem katera po vrsti, mogoče jih je več in imajo svojo oštevilčenje, a če šteješ, po dogajanju okoli zajtrka, je bila pa ravno tretja in me pogladi po glavi, med tem ko se vplete v debato med sosedama, v tem primeru moja mamó in sosednje mize tovarišico, katera pa seveda tudi ni sedela sama, a je bil spremljevalec, mogoče celo mož, al pa samo suženj, kapaveš, stalno tiho, je srebal kavico, si gladil brke, kadil in čital časopis, pa ne vem katerega.

Ok, veze nima, ima pa da je moja gladilka, vskočila v debato, sicer je nisem spremljal, a kar na enkrat so se vse tri z mano ukvarjale, vsaj v smislu, razlage kaj bomo počeli in kako nazarensko fajn bo in da naj grem kar naprej, da jih je že veliko na dvorišču, se pravi igrišču, vsaj tisti ki so že pojedli in sedaj čakajo nadaljnih aktivnosti in da naj se kar priključim v igro.

Če bi koza vedela, da to ni tako enostavno, v resnici povsem nemogoče, če ne celo povsem skregano z vsako logiko.

A naj kar prikorakam na sredo igrišča in naj me imajo vsi radi. A dej dej, mi bo verjetno ker za uverturo vrgel žogo v glavo, če ne celo, kakor Boško v tretjem, ko me je na zobe prvo minuto. Sam da se ve ker je klele šefe.

Sicer sem bil razpet med Prisilo in Karbido, al kere so že bile, ki so enga Grka zezale, ka pa veš. Mogoče je pa zunaj, ja una brezvezna in potem bi zares moral čim prej ven, kapaveš in bi bilo potrebno zavzeti pozicijo, tako da me vidi in se sicer ne vidi da jo zalezujem, al pa če me že vidi, da se vidi, da sem povsem brezbrizen in mi je malo mar zanjo in sem zgolj slučajno tam v danem trenutku.

IGRIŠČE

Sploh se ne spomnim ali sem pozdravil ko sem zapustil kraj dogajanja. Niti tega ali sem takoj po ukazu, no sugestiji, odkorakal, ali pa sem še kaj kompliciral, ker kaj takega je bilo pričakovano, a verjetno mi je misel na uno brezvezno, tako prevzela, da vmesnih trenutkov nisem beležil in je vse vmes, če je kaj bilo nepomembno, ter sem nadaljeval od hoje okoli igrišča.

Hoje okoli?

Ja, sem bil čisto preveč prestrašen, kaj pa veš kakšni modeli so, kar nekaj po grupicah sedijo, gotovo me opravljajo. No, vsaj nehali niso, tisto, ko se nekje pojaviš pa vsi utihnejo in obstanejo, da bi ja bila še večja zagata, kakor že sicer je.

Ne, tega ni bilo.

Celo je izgledalo, da mogoče me pa ne vsi vlačijo po zobeh, mogoče samo tistih nekaj grupic, ki imajo sklenjene glave in si nekaj pripovedujejo. Ker tisti bedniki, ki so brcali žogo, pa jih ni bilo malo, se niso niti ustavili, kamoli utihnili, so bili čisto preveč pri stvari, da bi me sploh opazili. Tudi bede ki so se lovile po igrišču ne, tako da niti ni bilo tako brezizhodno.

Samo tisti so sumljivi.

Ma, tisti ki si nekaj pripovedujejo. No, a nisem reku, ena je celo pogledala proti meni, a tudi takoj nadaljevala, verjetno opravljanje.

Gle, ide onej glupi Slovenac.

Al pa kaj na to temo.

Naredil sem že pol kroga okoli igrišča, pa ni še nihče prišel težiti. Zgleda da imajo še one, ki so me prej obirale, nekaj drugega bolj pomembnega.

Tudi une brezvezne nisem opazil, tako da sem se, po tri četrt kroga naokoli, naslonil na deblo, verjetno borovca, a v tistem nisem posvečal pozornosti deblom, ali celi telegraf štangam, je bilo le preveč napeto in se delal kot da mi je za vse eno, čeprav v resnici zelo skoncentrirano opazoval okolico, kdaj me bodo napadli.

Ena se je pripodila okoli mene, pa jo lovilka ni šla slediti, da bi lahko rekel dve, ker jo je hotela ujeti z sekanjem diagonal.

Diagonale se ne sekajo, a saj veš kaj hočem povedati.

Ma ja tudi diagonale se lahko sekajo, še lomijo in zvijajo, a tisto je potem že čisto ena druga debata, a ko se loviš, poizkušaš skrajšati razdaljo med lovljenim in lovilcem, ter zato sekaš razdalje in ne tečeš okoli vsakega borovca, pa čeprav je lovljenec prej točno to.

Če trije tvorijo lik, narediš pa tudi diagonalo.

Ker je pa preveč opisovanja, je pa seveda hitreje, da sekaš diagonale.

Če kaj ujameš je že druga zgodba.

Sploh je pa pri lovljenju v igri tudi, da se pustiš ujeti, kajti, če se ne in se lovilec pač prepočasi odziva na situacije, celotna igra izgubi pomen, ker pač en lovilec nič ne more in mu jezik visi pod koleno in se raje igravimo kaj drugega.

Me zadane žoga.

Sicer se totaln butl za fuzbal a v tistem trenutku, mi uspe, zame nepredstavljivo in žogo štopam, za tiste, ki so podobni butlni za nogomet, štopati je takrat, ko žogo ustaviš s tem da dvigneš stopalo. To zna izgledati sila profesionalno in točno to se je meni ponesrečilo. V resnici posrečilo, a ker tega sicer nikoli ne bi izvedel če bi hotel, takrat pa sem, se je pa dojemalo da sam to z levo roko, v resnici je noga, pa še to desna, a se pač tako reče in naj tako tudi ostane.

Ne samo to.

V naslednjem hipu celo brcnen na vole.

Tole sem sicer pozabi, ali je res ali pa kaj drugega pomeni, a se mi zdi, če žogo brcneš z nartom, in potem se vrtili ko potuje nekam, ne samo to, celo spreminja smer. Profiti znajo tako felšasto dati, da zna zavijati celo po zraku, sicer samo malo, a le točno to.

Moja je šla samo po tleh in malo zavijala, a je sprožila takojšnje reakcije, večinoma pozitivne, nekaj celo u-jev, verjetno sem si pa tudi že pridobil kakšnega smrtnega sovražnika, če si je kateri od mulcev najbolj na svetu želel, da bi znal na vole felšasto dati, pol pride pa ovaj glupi Slovenec, pa na prvo. Cesar se takrat nisem zavedal, a glede na pogled na svet, ne svetovno nazorski, ampak moj, ko sem si precej stvari želel, pa jih nisem obvladal, nekatere pa še ne upal, je potem to.

Ja, pogled na svet, ka pa?

Še preden so me povabili na brcanje in še preden bi se začel ven vleči, da hvala a meni zares ni za fuzbal, se je kar na enkrat pojavila tršica s piščalko v ustih in tam sredi igrišča zabrlizgala, kar je opis zvoka piščalke, na kar so vsi pritekli in se postavili v vrsto. V resnici so bile 4 vrste.

Dve za dečke in dve za deklice. Po velikosti lepo od največjih, do zares majhnih. Pa ne po letih, a eni so bili občutno manjši, drugi pa občutno večji od naše zlate sredine.

"A ti si nešto posebno?"

To je bilo namenjeno meni, še vedno naslonjenemu na deblu, z rokami na hrbtu, po melem odrivajočemu od debla. Tisto ko nekaj bi, pa ne veš kaj.

Seveda so se vsi zasmejali in gledali proti meni.

Me je predstavila, med tem ko je imela roko na moji rami, razložila situacijo, da sem gost in da so vsi ponosni da me lahko gostijo in do bodo vsi moji najboljši prijatelji do konca življenja.

"Jel tako?"

Vod pa enoglasno.

"Tako je!"

Tri puta hura za naš vod."

Hura, hura, hura, so se drli in smejali.

Nekaj jih je celo prišlo dat roko in se predstaviti, pa ne vem niti enega imena, kakor tudi ne kdo, ker sem stalno v prste na nogah gledal, večinoma se pa niso dali motiti in so se takoj začeli zabavati po svoje.

Med tem so se nam pridružili tudi počasneti, sicer ne vsi, ker jih je celo nekaj potem za nami priteklo, par njih je bilo pa celo kreganih, da vataju krivine i da uvek iste čakamo.

Po zboru smo bili napoteni po opremo za na plažo in nazaj na zbor čez 10 minut.

Ker je sicer teorija.

Je bilo sigurno več kot 20, 15 pa sigurno, preden so se večina zbrala.

Na začetku smo celo v nekakšni formaciji odkorakali z igrišča, a je trajalo, formacija vendar, menda samo do konca igrišča, nakar je nastal nazarenski vrišč in napad horde na obalo. Tekli smo med borovci in bungalovi. Sicer traja tek ene pol minute, a par njih je šlo tudi počasi, tako da je tudi prihod na obalo trajal ene 15 minut.

Misliš 5 minut.

Ne, nekateri so nekaj pozabili in je bilo potrebno, v bungalov po, eni so morali še na stranišče in tko.

PLAŽA

Pa tudi zbor na plaži ni bil zares, bolj v smislu, da se nekateri otroci želijo zabavati ob učiteljih, nekateri pa ne, in se jih kaj kmalu porazgubi po obali.

Od nekje so se pojavili tudi drugi vzgojitelji, par jih je ostalo na naslanjačih v borovi šumi in od daleč spremljalo živ žav, se je pa videlo da ni prvi dan.

Vsem je bilo vse znano.

Razen meni.

So me sicer zvabili takoj v vodo na odbojko. Početje katero me je sicer velikokrat navduševalo, sedaj sem bil pa z mislimi na obali, v pričakovanju kdaj jo bom zagledal, uno brezvezno, tako da sem bil pri odbojki precej neuporaben in mi niti prejšnja nogometna slava ni pomagala, ter so me takoj spustili, ko sem namignil da grem ven.

Na obali sem tudi malo s strani zavzel pozicijo, jo tudi kmalu prestavil na drugo stran gruče, ker je pa tudi tam ni bilo, sem nehal stalno stegovati vrat in sem se sprijaznil z usodo, ter začel prav pomno opazovati trebuh. To me je tudi občasno precej zabavalo, namreč znal sem, večinoma med tem, ko sem čakal da se posušim, sem sedel naslonjen na roke in potem krčil mišice pod in nad popkom. To mi je samo občasno uspelo povezati, tako da je nastalo ene vrste valovanje. Kot bi šel val od spodaj navzgor.

Ni bilo tako izrazito, kot en, sem ga videl na Koleziji, je znal celo z leve proti desni, kar meni ni niti pod slučajno uspelo. Tudi moje valovanje je bilo komaj opazno, tisti kapsl, je pa levi del trebuha tako poglobil, da je izgledalo kot da ima luknjo, katero je potem prestavljal na desno in nazaj, na veliko zabavo gledalk.

Pri meni ni bilo niti gledalca, če ne štejem samega sebe.

PRIVID

Kr biu sm.

Nekako vdan v usodo. Toliko stvari sem si želel, no, vsaj da še kdaj srečam uno brezvezno, mogoče sem pa sanjal, kapaveš, pri meni ni vse jasno, še takrat ko bi s pestmi branil pravico skazico in potem oponent, še bolj srdito trdi po svoje, takrat pride trenutek, katerega seveda ne pokažem, kako bi pa izgledalo, da takole zares, še celo, sicer redko, krvavo zares, saj nisem tako mislil in mogoče pa nimam povsem prav in ima uni drugi bolj, u, to pa ne, še celo če bi bil prepričan da sem zamočil, ne bi nikoli priznal, pa magari se že valjal v mlakah krvi (no, skor), pot težo oponentovih argumentov.

Ne priznam pa nikoli.

Se pa vse večkrat ujamem, v trenutku, niti ne v času, mogoče kje drugje, kdaj drugič, skratka ni povsem jasno, kot tisto zjutraj, kaj pa če sem sanjal.

H?

Ampak je blo fajn.

Tudi če je privid, je bilo super. Ne vem če se ne bi še kaj zmisllil, mogoče celo romanco.

Saj veš tisto, ko jo končno le zagledaš in, in, in te tudi ona, potem pa si tečeta v objem.

Zakaj pa v objem?

Saj je še poznaš ne.

A zdej ti bo pa že kar vsaka za vrat skakala.

Še nikoli nobena.

Mame ne štejem.

Izza prvega borovca, ali pravilno, ob prvem borovcu, stoji ena od vzgojiteljic, drugarica, še ne vem kako je kateremu ime, v resnici, za nobenega ne vem, pa so se mi nekateri celo predstavili, a kadar sem prestrašen, no, ne prestrašen, a je nelagodno, potem sicer odgovorim z, kar koli že, še največkrat živjo, ker mi je res butasto vsakemu, ki ti poda roko in pove svoje ime, reči v odgovor Andrej, saj so itak vsi vedeli kako mi je ime, zatorej večinoma živjo.

Ne ni samo živjo, pri par posameznikih, celo mutav, ker se zasvetijo oči in bi rad kaj drugega dodal, a se ravno takrat ničesar ne spomniš, pa je zato potem samo @@@@.

In drugarica se dere nekaj na temo, brzo, svi su več u učioni. V resnici ne vsi, ker zadnji zapoznili, so se ravno skrili, ko sem jo opazil pograbil brisačo in letel, kakor so me noge nesle, to pa dobessedno, včasih me piči in se počutim kot raketa, ali vsaj avijon in zatorej na 300 obratih, zviiiizzz mimo vzgojiteljice, tako da sem zadnje celo prehitel in zasedel klop v zadnji vrsti.

Prej tega nisem opazil, namreč za igriščem, je bilo nekaj klopi obrnjenih, proti igrišču, za njimi, ne daleč stran, malo grmovja, pa ene vrste razred. Sicer ne tako v ravnih vrstah, bolj na pol krog, ene

tri vrste klopi z fiksnimi mizami. Če bi bilo potrebno bi se jih lahko celo 4 stlačilo ob eno mizo, sedaj je bilo pa dosti prostora za pare.

Pri meni sicer ni bilo nikogar, se je le videlo, da se poznajo že od prej in so pari, ali celo grupice, ki si želijo biti skupaj.

Pred nas se je postavila drugarica, bog si ga vedi katera in začela nekaj z razlagami okrog festivala, tehničnih rešitev transporta, urnika in obnašanja. Menda so bili včeraj prvič na predstavi v Šibeniku in ni bilo vse po pričakovanjih. Tako da je bilo kar kaj spraševanj, in še več odgovorov.

A kaj?

Na primer.

Zakaj so klepetali med predstavo? Potem je bilo precej interpretacij, ena bolj skrajnih je bila celo, ker je bilo dolgčas.

Na kar je sledila daljše razlaga, kako je bilo v resnici fajn in da se je potrebno prilagajati in prilagoditi, skratka če ker ne razume da je bilo super, fino, fajn, cvek, pa mama u šolo, to sicer ne, smo le v koloniji, sicer pa glih.

Brť vidu, sem ravno pomislil, ko priteče ...

Ja una od zjutraj.

Ej, mi je čeljust dol padla.

Verjetno sem bil videti kot pravo tele pred novimi vrati.

Ko se zavem trenutka. Juhu, nisem sanjal.

V resnici je bil trenutek.

Sicer en tistih, ko se v trenutku dogodi sila veliko stvari.

Da skrajšam.

Sicer sem samo sam tako reagiral, tisto z čeljustjo, ostali so se sicer obrnili a tudi v naslednjem trenutku nadaljevali, kar koli so že imeli, sosednja vzgojiteljica, do tedaj je sploh nisem zaznal, je vstala in z roko pokazala proti meni, nakar pride tamala in se zraven usede.

V resnici bi kar skakal od navdušenja če bi se upal, tako sem pa nekaj nujnega iskal v brisači in gledal kako ima zarobljen rob. Taka bela z modrimi črtami. Če ne bi bila moja, bi komot napisal, da sem jo šele sedaj opazil.

Ja brisačo. Koga pa?

Sicer ne vem, če veš, a v resnici se da gledati nekam, pa v resnici gledaš drugam. Če je izvedljivo sicer ne vem, vem pa da sem gledal brisačo in videl obrise tamale, njene lase, te so me že od zjutraj fascinirali, pa sploh niso nič posebnega, a enim pač paše in si sploh ne predstavljam, da bi lahko imela kakršno drugo frizuro, s tako je super, fino, fajn in konc.

Njene roke so ležale na odprtem zvezku, svinčnik pa je čakal akcije.

Verjetno sem okamenel, ali pa nekaj zelo blizu tega. Olesenel na primer, ali pa otrdel, sigurno pa okostenel. Za slednje si niti ne predstavljam, kako naj bi to bilo, če lahko natolcujem, da mi je jasno vse ostalo prej.

Če se ne bi vzgojiteljica, zadržala, 15 minuta pavze, bi verjetno še dihali nehal, tako sem bil zaskočen. Ta bo prava. Zaskočen.

Sicer nisem znal iz situacije, a me je rešila ena klepetulja, katera se je topogledno udejstvovala, že cel čas. Po moje sploh ni nikoli nehala govorit. Samo med predavanji nekoga drugega, je znižala intonacijo, mogoče še obrate, za kar samo natolcujem, ker se je ni slišalo, takrat se je pa v naslednjem trenutku, ok, mogoče ene tretjem, ker trenutki znajo biti sila kratki, je le bilo potrebno iz srednje vrste, dve zamaknjeni, priti do najine. Ok, v tretjem trenutku, se je že naslonila na najino mizo, kmalu za njo pa še ene 6 ostalih, samo ne tako hitro in začela praviti:

"Ova ti je doktorova. Uvek kasni in verovatno misli, da je neštó posebno. Ali veruj mi, nije ništa posebno, iako svirala klavir. Ja točno znam, da moraš da se je paziš!"

Pol pa še ene 6 ostalih misli, a vse na temo, da tamala niti ni nekaj posebnega, pa čeprav se to dela.

Kar se mene tiče ji nisem verjel niti besede. Že po difoltu mi gredo na jetra ljudje, ki stalno meljejo. Pa vendar mi gredo še bolj na jetra uni ki tudi stalno meljejo, a nimajo niti kaj povedati. Ta sicer ima, ni na moji liniji, pa vse eno. Toliko govorit pač ni prebavljivo.

Zase lahko rečem da imam že dolgo, še od babice naprej, izdelano tehniko, da sem sicer prisoten in mnogokrat celo glumim, da se vidi da poslušam, v resnici sem pa v mislih že ne vem kje, in v resnici pojma nima o čem razklada.

Tako sem tudi takrat nastavil, le da sem namesto nakladačico, gledal tamalo.

Seveda se mi je takoj zasmilila, saj je podobno otrdela, kot sam pred minuto, zato sem sem moral, prebuditi iz sna in poslušati nakladačico.

Ta sploh ne bi nehala, če se ne bi vstal, se precej zravnal, to je položaj, ko se napihuješ in v resnici velikokrat pomaga. Ne vedno, včasih je celo lahko povsem nasproten efekt, a to je redko. Večinoma pa pomaga, kot je takrat in jo precej brezobzirno prekinem.

Obzirno naj bi bilo, da počakaš na pavzo in nato kaj poveš, a take sem že poznal, taki nikoli ne naredijo pavze, zato obzirnost sploh ne deluje. Če že kaj deluje, je izkazovanje premoči. Glede na to, da je imela gručo poslušalcev, ta pa ima svojo logiko, to sploh ni tako enostavno, vendar je tu bil prisoten element presenečenja, namreč če bi me poznali bi me zmleli, a me niso in so utihnili, sam sem pa tudi nastavil, kot še nikoli, v resnici, ja v mislih, sem si mnogokrat izmišljal, kako bi moralo biti in kaj vse bi mu povedal če bi se upal, pa se nisem, sem pa zato v domišljiji not prinesel.

Tu niso vedeli da sem totalna šleva, kar se množice tiče, individualno sem imel težave samo, če je bil za glavo večji in za 20 kil težji. No, 10 tudi, pač od situacije odvisno. Eni so precej mali, pa so oštri ko britva, na drugi strani je pa kakšen lahko večji in težji pa je mehek kot žolca, s slednjimi ni bilo nikoli problema. Vsaj ne do trenutka, ko mu postane jasno da bi me lahko nazaj.

Kar koli že.

Se ne menimo o tehniki, ampak o principih.

"Bum že sam sredio, ne trebam tvoje pomoči. U stvari me uopšte ne interesuje, šta ti misliš, ostavi nas na miru, ako ne želiš i drugih posledica."

Slovenačka srbohrvaščina bi lahko sprožila nebrzdano veselje med udeleženci, pa ni, ker je moj nastop le izgledal taprau, čeprav ne znam povedati kakšen je taprau.

A klepetulja, je našobila ustnice, prekrizala roke, se zavrtela na peti in demonstrativno odkorakala proti svoji klopi.

Podporna grupa, presenečena nad rezultatom je malo gledala za klepetuljo, malo mene, se pravi naju in počasi tudi nastavila umik.

Se ne spomnim, koliko je trajala bitka, ali je pa obljubljenih 15 minut pavze bilo skrajšano.

Kapaveš?

Se je pa prikazala naslednja vzgojiteljica, drugarica ona i ona in nastavila kviz, v katerem bomo po parih postavljali vprašanja, izžrebanim parom.

Tema festival deteta.

Ej pojma nisem imel.

Tamala je pa kar žarela, ko je sestavljala vprašanja.

Me je kao vprašala ali se strinjam z nastavljenim vprašanjem, seveda bi se strinjal, že samo zato, ker se mi je že od jutra zapisala v možgane, kot največja superca možna, glede na temo pa itak, ker če kaj pa nisem imel pojma ne o festivalu, ne o nastopajočih, ne o programu, ne o zgodovini. O ničemer in sem se seveda z vsem strinjal, pa magari pol ne razumel.

Ma, ja razumel, saj je govorila zelo razločno in pravilno, tudi precej počasi, da se ja ne bi izgubil, nastavljala pojasnila, če je izgledalo da pojma nimam, tako da ja, kr biu sm.

UČILNICA

To nam je vzelo dobre pol ure časa. V resnici bi ga komot lahko celo uro, a je mnogim zmanjkalo niti in so prav zbegano gledali okoli, malo tudi v zrak, tisto ko pokažeš da nekaj intenzivno premišljuješ, v resnici je pa samo poza za teater.

Nima veze.

Veze pa ima, da so že skoraj vsi končali, ne dokončali, a niso imeli več vprašanj, samo moja je divje pisala, je imela že tri liste na obeh straneh popisane, pa še ni nehala. Med pisanjem je občasno pogledala okoli, par krat tudi mene, ne vem če mene ne malo dlje, kot ostale, kapaveš, a meni se hitro kaj zdi, tako da ne vem kako bi se končalo, če ne bi vzgojiteljicam, katere so izdatno klepetale in vlekle čike, mogoče zmanjkalo cigaret, al kaj, skratka prvo je ena vstala, pogledala po razredu, kar sta seveda takoj opazili ostali dve in prav tako vstali, ter se začele pomikati v različne smeri, med prisotne mučence.

Tam so potem poizkušale motivirati vprašatelje, pa ni vedno ratalo, tako da so potem tudi sugerirale in na koncu popravljale.

Ne vem če ne vsem.

Kajti, ko je prva prišla do naju, je imela moja že 6 listov popisanih in je končala trenutek, no ene 4 trenutke, ker je prvi trenutek, predno je prišla prva vzgojiteljica, pogledala mene, drugi trenutek mi podla roko in rekla Dragana, tretji trenutek pa, se ne spomnim, mogoče je bil kar prazen trenutek, ali pa je že vzgojiteljica izvalila svoj:

"Kako ide ptičici?"

Seveda sva oba gledala prste na nogah in kot največja kriminalca, ki priznata krivdo, čakala izreka kazni. Kazni sicer še ne, saj se mora prvo sojenje zgoditi, a uno prej. Glavo, uhe, lase na dol in nič govort.

Zdej to je tko.

Prvo.

Saj nisva bila ničesar kriva.

Vsaj do sedaj ne, ka pa veš, kaj se vse ne zmislijo tovarišice vzgojiteljice. Jih v resnici nisem nikoli obvladal. Mislim reči ne tedaj in še danes ne.

Vzgojiteljice uporabljajo eno svojo logiko, še koncept imajo večinoma precej svoj, da ne rečem čist mim, a tisto je potem že druga zgodba.

Da ostanem pri današnji.

Zakaj sva se pa počutila kot ujeta odpadnika.

Zase komot rečem, da pojma nimam, a že samo da je nova situacija je dovolj da ne obvladam in se potem že zaradi tega počutim krivo.

Kapa Dragana?

Zakaj je pa ona pripravljena priznati krivdo?

Kapaveš.

Mi je bilo kmalu jasno.

Namreč vzgojiteljica ji je vzela popisane liste, zaokrožila z očmi ob pogledu na popisano in nastavila:

"Zašto moraš uvek da komplikuješ?

Zašto nisi ko ostala deca?

Sa tobom su sami problemi."

Ej sem samo zijal.

Z mano so tudi stalno sami problemi, ampak točno zaradi nasprotnega. Ker nisem sposoben napisati enega vprašanja, kamoli lista. V resnici mi največkrat očitajo da sem kompletno nezainteresiran in da sem len in se mi nič ne ljubi, kot posledica tega, ja očitanja kapa, je pa upor, potem mi pa še očitajo, da za nalašč nagajam in sem sploh en len butl.

Med tem so prišli tudi ostali vzgojiteljici in večina otrok. Obstopili so naju in ne samo vzgojiteljica, tudi klepetulja in najožji podporni regiment so si zataknille roke za boke in ravno nastavile z skupinsko grajo.

Zdej to je tko.

V resnici nisem imel nič zraven, razen da sem od zjutraj zaljubljen vanjo. Da sem slučajno prisoten, saj o pisanju pojma nisem imel. Nekaj stvari mi je sicer na začetku razložila, a je kmalu videla da ji ne sledim in je zato toliko bolj zagreto nastavila.

Zakaj zagreto?

Sam sem si to tolmačil, da jo pač zanima, da ve in da zna in da je pač motivirana, narediti najboljši možen rezultat.

Verjetno ga je, a sploh ni bila pojanta o tem, ampak o tem, da je izstopala iz povprečja.

In ravno zato se mi je že zjutraj v srce usedla.

Je čisto edina vstala tako zgodaj, da je lahko bila sama na obali, da je uživala trenutek z vetrom v laseh.

Da ne omenjam, da je likovno tudi zavzemala prav vse kriterije, kateri pritičejo v teh letih, takim.

Tako fajn, da sem celo mislil da sanjam.

Tu pa cela horda nad tamalo.

Še preden sem se zavedel, še preden je vzgojiteljica nadaljevala, še preden naj bi množica podprla vzgojiteljico, sem zopet izvedel, podoben nastop, samo nisem se napihoval, ker je bila vsaj ena od vzgojiteljic, konkretna oseba, ne vem če ne 2 metra, pa tudi pri kilaži ni bila podhranjena. Skratka, ena tistih, katerim se ognemo, če ni nujno, ker kapaveš kaj lahko iz tistega nastane.

"Ja pa le mislim, da je super, da je toliko napisala, i da mi je na početku htela rastumačit barem osnove, ali pošto ne znam mnogo, u stvari ništa o festivalu deteta, sama je nastavila na najbolji mogući način. I jako me čudi, da uopšte prave iz toga problem, a ne da ju nagradite za izvrstan rad."

Vzgojiteljice so se pogledale.

So ravno hotele nadaljevati, pa sem jih prekinil, pa magari imel v grlu največji cmok možen, verjetno se je že dojemalo, da le nisem najbolj poklican za dano situacijo.

"Da ja znam barem mrvicu toga, što zna Dragana, ja bi bio najsretniji pionir na ovim prostorima i baš se veselim, da usporedimo njen rad sa ostalim radovima."

Potem so se začele ven vlečt, da niso tako mislile, seveda vedo da je nadarjena in pametna, a je ravno v tem problem, ker se ne vključuje v skupne, naloge in vedno naredi nekaj po svoje.

Tam mi je že zmanjkalo purfla, čeprav bi lahko komot dodal še kaj na temo bito dober, a strah je naredil svoje in sem tudi sam sedel z sklonjeno glavo.

Kar sploh ni bil slab rezultat.

Namreč.

Če bi takrat še kaj poizkušal, pa magari še tako verjel v svoj prav, bi me horda zmlela, ker bi vsi začeli pihati v en glas, tako sem pa prepustil pobudo vzgojiteljici, ki je lahko zgladila nesoglasje med nama in hordo in fino podmazala, da je biti nadarjen super, a je tudi fajn biti del kolektiva in da naj le nadaljujemo, da bomo kot vod zmagali na tekmovanju vodov.

Kva bomo?

Sem si misli, zraven pa mutavo zrl v svoje prste na nogah, pa njene tudi, malček tudi po ostalih, ki so se še kar veselo porazdelili po klopeh, ter zopet po njej.

Lasje so me fascinirali.

Namreč za tisto čelado je bil precej hudomušen nasmeh.

Jamice v licih in pegice pod očmi.

KOSILO

Konca se ne spomnim.

Ali smo še kaj govorili, dodali, spremenili.

Menda nismo samo sedeli tam z sklonjenimi glavami. Pa še to samo midva, kakor sem poškilil proti ostalim, se niso veliko ženirali in se menda niso samo delali, kakor da naju ni.

Nato je prišla komanda, da se uredimo za kosilo, kar mi seveda ni bilo jasno kaj naj bi to pomenilo. Sem pa videl da so vsi odšli. Nekaj po parih, večinoma pa individualno. Mogoče je le energije malo primanjkovalo, ali pa je vsem prijala neustavljiva nuja po samoti, to se mi včasih zgodi. Sicer mi je bilo žal da ne bom z Dragano, a je tudi nisem videl kdaj in v katero smer je odšla. Še vedno me je tolažila misel, da jo vsaj vidim na kosilu.

Pa je nisem.

Sploh sem pa odšel v sobo, sedel sem na postelji in premišljeval kaj se je zgodilo. Seveda sem premleval tudi kolonijsko sceno, a to nekako z levo roko, to se seveda samo tako reče, v resnici pa nisem migal niti s prsti, kamoli z levo roko. Ok, občasno sem dvignil glavo, da bi videl ven, pa kakor je bilo že nakazano iz sedečega položaja na postelji so se videle samo krošnje bližnjih borovcev in nekaj malega neba vmes. Opoldanska vročina je dodala svoje, tako da sem se kar stresel ko sem se zbudil. Izgleda da sem za par trenutkov zaspal, ali pa samo odtaval. Tisto ko skočiš pokonci kot bi te elektrika stresla. Sem se sicer ustrašil, da sem dalj časa dremal, a menda nisem, ker potem, ko sem oddivjal v menzo, so večinoma že jedli, a sploh še ne končevali, tako da sem v resnici prav napravil da sem zamudil, ker kaj drugačen rezultat ne bi bil, razen da bi do sedaj v vrsti stal za svoj obrok.

Kuharce so bile še kar vesele in vsaj tista ki je delila hrano, me je ogovorila, pa v resnici nisem razumel, ne slišal kaj je vprašala, nekaj v hecu in sem zato glumil da mi je nerodno in sem zopet v tla gledal, na veliko veselje vseh ki so opazovali dogajanje. Ne sploh ne vsa menza, a nekaj pa kot zakleto, kot da nimajo boljšega dela in poslušajo in gledajo, kako bom mimo kuharce prišel. Ja, nekateri so se tudi smejali, a tisto ni bilo jasno ali meni, ali kakšnemu dovtipu, verjetno na moj račun, mogoče pa tudi ne. Sploh nisem obvladal trenutka, tako da sem potem tam na koncu vrste, ko se odločaš v katero smer bi krenil, prav divje prečesaval zasedbo, pa jih je bilo preveč za uspešen rezultat, čeprav ne veš, kje bi lahko bilo kaj prostora in tik preden sem naredil korak, je precej proti koncu neki deček vstal in šaflal po zraku ter klica dođi, dođi.

Komot bi lahko bilo tudi komu drugemu, ali pa vsaj finta, kapaveš, mogoče usedi se na risalni žebliček, ali pa vsaj mokro klop, a sem v agoniji nadaljeval tja, slabše kot je, že ne more biti. Tam so naredili prostor zame, tako da so se levo in desno malo stisnili. V resnici je bilo dovolj prostora, samo točno ob šaflarju pa ni bilo, zatorej prejšnji premiki.

Sem sicer za trenutek pogledal klop, a sem že prej videl, da so precej prijazni obrazi, tako da, če so mi pripravili lumparijo, bo samo zaradi heca in ne zlobe, pri takih pa še celo sam rad sodelujem. Če se jih že zmislím ne sam.

Pa ni bilo nič na to temo. Prav miroljubno so me sprejeli, se prav olikano predstavili, češ da so vsi od Niš i to ne iz grada temveč iz vasi v okolici. Mi je bilo nerodno vprašati kaj je to Niš, a sem si predstavljal da bi lahko bilo mesto, čeprav se hecno sliši, od Niš. Verjetno iz Niša sem si mislil rekel pa nič in prav počasi jedel kruhov cmok v nekakšni omaki.

Sploh ne slabo, razen da mi gre malček na jetra uniformiran okus menz.

Sem skoraj celo življenje mislil, da je to zaradi sistema, pa smo ga zamenjali, vonj in okus menz je pa ostal isti, ali pa vsaj zelo podoben. Glede na to, da je danes sila moderno kuhati in to nobl kuhati, si predstavljam, da so tudi vonji in okusi drugi. Vem pa ne. Se ne udeležujem ne današnjih menz ne današnjih prepucavanj kuharskih.

Oboje mi je odveč skrajnost.

Sicer je pa moja babi (poklicna kuharica) vedno govorila, da lačen je najboljši kuhar.

Sem malo zašel, a je v kontekstu.

Takrat sem bil kar lačen in mi ni bilo odveč, kruhove cmoke v ne vem kakšnem zosu, sem pa vedno rad imel. Še raje fižolovo župo z širokimi rezanci, a tisto je potem tudi že druga zgodba.

Po začetnem ogrevanju, sem tudi sam nastavljal, da sem slučajno tu, da pojma nimam o festivalu in mi je vse novo. Tudi v koloniji še nisem bil, sem pa že par let poslušal, a vedno iz kolonij iz Istre.

Da lahko pri njih spim, je še dosti prostora.

Mogoče, a moram mamu vprašati.

Oni so pa zelo veseli da nimajo staršev poleg.

Sicer je komanda precej prisotna, pa spet ne prehudo, ker so slišali od drugih, da v kakšnih drugih kolonijah zna biti podobno kot v vojski. Sicer bi se radi igrali vojake, a ne zares.

Tako smo klepetali cel moj knedl, pa sem v resnici stalno mislil na Dragano in poizkušal pogledovati okoli, da jo vidim, kar so pogruntali in takoj pojasnili.

Ona ti je doktorova.

Redko pride do nas. Še največkrat v šolo. Na plažo ali igrišče nikoli. Stanuje v vili na začetku kampa kjer je vodstvo kampa, kuhinja za pripravo hrane in saniteta. Njen oče je doktor in če bi jo rad hitro videl, je še najbolje da se na kakšen kamen vržem, da bo do krvi in me bodo potem v saniteti povezali, ter bo mogoče tudi ona zraven. A ni nujno. Ne vedo ali pomaga očetu.

Potem so mi povedali, da so bili včeraj prvič na predstavi in da so se izgubili na poti tja, nazaj pa zanalašč, da ne bi bilo prehitro konec, ker v Šibeniku sploh ni slabo zvečer.

Mogoče kdaj organiziramo pobeg v mesto.

Ali greš z nami?

Mogoče, moram prvo mamu vprašati.

Salve smeha so privabile vzgojiteljico.

Pa so raje večinoma utihnili in risali pa svojih krožnikov.

Risati po krožniku, za tiste kateri ne znate slovensko, je v resnici prisposodba iz časov ko smo bili malček večji kot dojenčki. To so tisti časi, ko že samostojno držiš žlico, a ti ponujena sploh ni prebavljiva, večinoma zaradi zelenjave, a to je potem že druga zgodba. V resnici nima veze z zelenjavo ima pa s tem da ti ne gre in ne gre in potem po tisti kaši, al kar koli že je, rišeš ceste in potoke, odvisno od hrane, če je bolj kompaktna se da celo kaj graditi, posebno pire krompir je super za gradnjo. Pri slednjem, je problem da sem ga večino oboževal in je precej hitro zmanjkalo graditeljskega materiala, ostala špinača pa ni dobra za hribe delat.

Seveda se da risati tudi po praznem krožniku, tisto je potem bolj fantazijski pristop in ravno na tak način so takrat nastavili sotrpini. Če te vzgojiteljica posebej ne izpostavi, precej dobro deluje, vsaj sam pri sebi, kaj si okolica o tem misli, mi ni nikoli uspelo izvedeti.

Sem naknadno izvedel, da je problem v zemljepisu. Da jih Beograđani mrže.

Zakaj pa?

Kažu da nemamo ni padeža!

Mi je mama naslednje jutro razložila.

Da so padeži skloni, katere pa niti slovenskih ne obvladam, zato pa imam take dobre ocene in da so na svetu nekateri ki jih ne uporabljajo, nekateri jih pa celo nimajo.

Keri?

Angleži. Pa verjetno še kateri.

A prej je bila pa še predstava.

PREDSTAVA

Po kosilu smo zopet dobili prosto, da se uredimo za večerno predstavo, kar si pa zopet nisem predstavljal, kaj naj bi to pomenilo.

Zrihtat se?

Če si umijem zobe, menda je zdravo, čeprav ne vem, če ni preveč 3 x na dan, pa predvsem nebi nihče opazil, ker pri zrihtan biti je opazno pomembno, ostalo pač ne šteje.

Sigurno ni mišljeno v kopalkah in z brisačo okoli vratu, ali celo z šlahom okoli životca. Uni ta hecni šlahi, ki imajo glavo laboda al kaj naj bi tisto predstavljalo. Saj hecno bi bilo, če bi se tak prikazal, a je precej neudobno tak hoditi, kaj pa veš koliko ur hoda bo?

Torej temno modre, kratke hlače, mornarska kratka majica, temno modre nogavice in Startas superge. Sicer vse kaj navadno, a sem se samemu sebi zdel precej fejest, kaj bo šele Dragana mislila?

Kapa če je ne bo?

U, matr, kapapol?

A dej dej, sploh ne veš, mogoče pa pride in bo vse po pričakovanjih.

Malo morgen, meni se nikoli nič ne zgodi po pričakovanjih.

Ne rečem da ni včasih prav fajn.

A da bi pričakoval, pa sila redko. Se sploh ne spomnim situacije, da bi pričakoval nekaj fajnega, pa bi potem tako bilo. Še največkrat, si mislim da je brez veze, da je podn in zakaj bi sploh hodil, potem tam, se pa prelevi v najboljš možen super fino fajn kar koli že.

V resnici je prav lušno klepetat sam s sabo. Ti vsaj nihče ne teži z butastimi idejami, midva se pa o skoraj vsem strinjava, sam okol je obrnjen.

Se ogledujem v ogledalu.

Močim glavnik, gladim prečko, da bi bili lasje čim bolj ravni, takole kodrasti, v resnici niso mali kodrčki, kot pri ovcah, a nekakšni veliki valovi, mi gredo precej na jetra, take lase sem si vedno predstavljal pri puncah, tako da glede tega nisem zadovoljen, jezi me pa tudi ne, tako pomembno pa tudi ni. Če bi bilo po moje se ljudje sploh ne bi česali, ker jutranja frizura velikokrat vzbudi nebrzdano veselje opazovalcev, ljudje se pa čisto premalo smejijo. No, vsaj večina. Vmes so kerii kozli, ki se stalno a tisto je potem tudi že ena druga zgodba.

Prav počasi stopam, po potki med borovci in bungalovi levo in desno. Zgoraj desno punčevski, spodaj levo fantovski, vsaj tako sem si razlagal, glede na obešeno perilo na terasah. Občasno priteče kakšna pupa in nadaljuje proti upravi na začetku kampa, kamor lahkotno stopam tudi sam. Mimo uprave pomno opazujem, če ne bi bili kakšni znaki v zvezi z Dragano, pa ni nikjer nič viselo, vsa okna so bila zaroletana, večerno sonce se upre točno v ta del, vroče je še v senci, na soncu pa sploh.

Tako da, nič, kar nadaljujem mimo stopnic na vhodu do parkirišča kjer že stoji avtobus, Čizmatrans. V resnici je Čazma, kar pa nisem nikoli tako prebral. U na to temo smo imeli tudi radi veselico.

Se izkaže da sem pozen in da so že bili vsi na avtobusu.

Vsi?

No, to se samo tako reče.

Ja, veliko in so bili že pripravljene za odhod, a jih je tudi nekaj zamujalo, nekaj jih je pa nujno moralo nazaj, a s posamezniki se nisem ubadal, gotovo je imel vsak svoj razlog.

Na primer, moj je bil, če bi se že uvrstil v kategorijo zamudnikov, da se sploh nisem predstavljal kdaj gremo. Gotovo so povedali. Ni nemogoče da nisem celo na tisto reagiral, z ja ali super, ali kaj na to temo, kar pa ne prejudicira, da sem se zavedal pomena izrečenega in reakcije na le to.

Vedno bolj se zavedam da sem malček čuden.

Ne zares in ne krizno. Večinoma nihče ne opazi, da me ni, ali pa, če že kdo, potem glumim kaj drugega in potem ni krize. Se pravi, kriza je a zaradi ostalega, ne zaradi moje odsotnosti.

Tu bi komot bila kriza, če bi bil edini, tako se pa sploh ni opazilo, da zamujam, ker jih je bilo toliko, ene 6 ziher, ki so potem še iz tistega paniko naredili.

Paniko?

Ja, priteče pupa, da ne najde majice, pa jo je pripravila in da je vse pregledala in so ji gotovo skrili, nato pa začne tam jokati, pred vsemi.

Kar se mene tiče je glumila.

Namreč tudi meni bi se lahko kaj na to temo pripetilo, a potem bi mi bilo nerodno jokati pred vsemi.

Sam ja, samo da nihče ne vidi.

Da se pa namalaš pred cel avtobus, to je ene 50 komadov, sicer ne poln avtobus, tako da sigurno več kot 30, pol se pa cmeriš.

Temu se reče teater. Ne vem, če ni zanalašč, da bi se lahko pred vsemi cmerila.

Ok, vem, malo pretiravam, pa vendar.

Me kličejo Nišlije, naj se jim pridružim, pa ne vem kaj so navalili, saj se nismo ne vem kako zaštekali, sigurno pa bolj kot z ostalimi, ni debate, pa vendar nekako prečesavam, če ni kje skrita moja tamala.

Ma, saj veš, ni sicer moja, pa spet je malo.

Pa ti povej.

Včasih, predvsem na avtobusih, se ti zdi, da vse vidiš in veš kje je kdo, potem se pa izkaže da si šel mimo kot da ga, ali še bolje, je ni bilo. Nekateri se zvijejo v dve gube, smo včasih rekli pri babici, tisto ko objameš kolena in te je v resnici samo pol za videt. Potem pa kot okameneli strmijo ven, ne zavedajoč se vsesplošnega rajanja na avtobusu.

Sem se zatorej zelo počasi pomikal proti zadnjemu koncu avtobusa in pomno spremljal obraze in nekaj nasmehov, nekaj celo pozdravov, ne vem če ni že vsem jasno da za tamalo rinem.

Verjetno samo še meni ne.

Kapaveš?

Ni je bilo.

Precej mrkega obraza se pridružim skupini proti koncu, na koncu so bilo nekaj večji dečki, a se začuda igrajo karte in sploh so bili precej resni. No, kakor si pri igri kart sploh lahko. Pravim samo, da so ponavadi zadnji zici okupirani z največjimi žurerji, mogoče pa še pokažejo pravo narav.

Stevo mi začne takoj pripovedovati, da sem čisto preveč zares nastavljal in da su žene največa zagonetka u životu. Pošto smo tako mladi još nam nije potrebno rešavati velikih zagonetki, nego se bavimo više sa tu i sada, još najviše sa futbolom.

Da sem tisto zjutraj izvedel kot Šekularac in se bo moral on še veliko trenirati, da mu rata taka felšasta.

Na srečo so se aktivirale vzgojiteljice in začele praviti kaj in kako med potjo in v mestu, med predstavo in po njej, sicer bi se moral o moji nogometni karieri meniti, katera je pa trajala točno tistih par trenutkov zjutraj, nikoli prej nikoli pozneje.

Moji v naselju so me imeli nekaj časa v голу, ker za na igrišče pač nisem, v голу sem se pa bal žoge in namesto da bi branil, sem bežal pred njo, tako da je sedaj res nemogoča situacija. Bodoči svetovni nogometni asi mislijo da sem boljši od njih, samo zato ker sem mi je ponesrečilo štopanje in en brc.

A glej ga zlomka, nisem se s tem kaj veliko bavil, kakor tudi ne z navodili vzgojiteljic, sem pa stalno gledal, če je ne bi kje opazil.

Mogoče gre s starši, gotovo, sigurno, zakaj bi se pa na avtobusu kuhala in se nam pridruži na predstavi.

Pa je v spremljajočem konvoju civilnih vozil nisem opazil, sploh je pa samo na začetku izgledalo kot enotna kolona, na prvem križišču, sploh ne daleč pa že nisem mogel vedeti, kateri je z nami, kateri je lokalci, kateri pa turisti. Ja, za une z [Taunusi](#) si vedel da so Nemci, ali pa gasterbajterji, v obeh primerih, pa ne del kolonije.

Nima veze. Veze ima, da je Stevo, precej govoril, a je bilo bolj monolog, tako da mi ni bilo potrebno reagirati, na vse teorije nogometne, tako da je samo na začetku bilo dovolj podatek, da navijam za Olimpijo, potem je pa sam prevzel pobudo in skoraj do Šibenika nakladal, tam je pa tudi njemu zmanjkalo teksta, ker center je pa res fajn. Historično jedro je še bolje, a tisto smo prehodili.

Zdej, to je tko.

Sem že navrgel, da se ne spomnim kaj smo gledali. Tako na splošno, še največkrat so bile gledališčne predstave. Seveda tudi lutkovne, kakor tudi koncerti, a slednji so bili samo za vzorec, ne vem če ne na začetku in na koncu.

Pojmanimam.

Ja, pa nekajkrat smo poslušani otroške pevske zборе, a tisto si predstavljam je bil spremljevalni program, ker pa ni smel biti brez občinstva, smo morali pa mi tam svetiti. Tole samo natolcujem, lahko pa da mi je bilo celo všeč.

Kapaveš?

Namreč v resnici prav rad pojem. Ne da znam, a me to ni nikoli motilo, saj veš tisto, ko si zapomniš samo refren, ali celo samo par besed, ostalo je pa la, la, la, če je pa rock komad pa tu, tu, tu. Seveda je povsem nekaj drugega peti ali pa poslušati, pa vendar principiелно pa nisem antinaprotivan petju.

Bolj je problem v jeziku. Pa ne pri petju, tam večino jezika prekrije muzika in predvsem ritem, pri predstavah pa precej.

Ko so bili Makedonci, pa magari igrali Janko in Metka opet jašu, nisem razumel ničesar, zato pa toliko bolj spremljal vse ostalo.

A kaj?

Čak.

Prvo o Makedoncih. Pri njih se zdi, da je nekako obvladljiv jezik, pa ni. Seveda nekaj besed je identičnih z srbsčino, veliko se sliši domače, kaj pa pomeni, pa pojma nimam, potem jih je pa nekaj, kjer povsem falíš.

Tako da.

U smo se režali, smo gledali tekmo Vardar proti Crveni zvezdi in je bil makedonski komentator: "topkata na Makedonata"

smo edino razumeli, a je bilo že tisto tako smešno, da ostalo sploh ni bilo pomembno.

Pri komentiranju športa je sploh mal tko, saj itak vidiš kaj se dogaja, potem pa potem še en nekaj doda.

H?

Še huje je bila tista zagrebška komentatorka umetnostnega drsanja, ki je komentirala poleg duplog aksela, tudi lepršavu haljinicu, koja se svetli u svim bojama duge.

Ok, nima veze.

Preden smo se zapodili v dvorano, al kaj naj bi tisto bilo, se je od nekje prikazala mama in vsa vzhičena začela praviti, kako bo fajna predstava in vse ostalo, sam je pa nisem slišal, bolj me je zanimalo, če se bo prikazala tudi Dragana.

Ni se.

Potem noter, sedela sva v prvi vrsti, tako s strani, sicer ne na samem koncu, mogoče še ene 4je za nama, a na strani, pred nami pa moji kolonjalci, tako da so mi celo mahali in Stevo se je pačil, da sem mamina maza.

A maza?

V resnici ne vem, a je nakaj na temo kot biti razvjen mamin otročiček, lahko pa da sem zgrešil. Hitro v slovar pogledat.

Ali je bilo težko, vključevanje v kolonijo, ali sem jo kaj pogrešal pa take, me je spraševala, še potem ko so se luči ugasnile.

U mi je šla na jetra.

Vse drugo me je zanimalo, kot pojasnjevati materi, kako je fino, da me je pahnila v povsem tuj prostor, s povsem tujimi vzorci obnašanja in sploh.

S resnici sploh ni bilo hudo, a malo je pa le treba pojamrat. Prvič ni vse mim, pa še pomaga malček. Verjetno če se mi ne bi zgodila Dragana, bi verjetno potek dogodkov bil precej na mazini strani.

Pol.

Pol se je pa začela predstava, kot rečeno pojma nimam katera, samo to vem, da ni bilo zbora ali lutk, tudi Makedonci niso bili, to vse bi si zapomnil, ostalo imam pa fino pomešano.

A kot že povedano, me je fasciniralo dogajanje med mladino na tleh. Nekateri so zelo zares jemali dogajanje na odru in seveda sodelovali, pri vsem možnem in nemožnem.

Na nekaterih prestavah so nastopajoči vključevali publiko v predstavo, na primer, ali bo rdeča kapica ušla volku, ali ga bo celo nafintala. Seveda se ne spomnim scenarija, a nekaj na to temo in pri tem je bilo potrebno bodriti rdečo kapico, kar jim je še kar uspevalo, saj je vse več in več otrok sodelovalo pri navijanju in seveda tudi pri strašljivih scenah. Nekateri so bila pa res prestrašeni.

In, in, in, je včasih klečala z njimi in je bila prestrašena in me je imelo da bi je šel objet in tolažit, saj je vendar samo predstava, pa še ta za otroke.

VEČER

Otroci so tekali še dolgo v noč, sploh se jih ni dalo ustaviti, verjetno je predstava tako vplivala na počutje, da se je zvezdna noč kazalo v vsej svoji lepoti.

Zvezde sem gledal.

Ležal sem na postelji in skozi okno opazoval nebo. O nebu nimam nič dodati, če je kaj vplivalo ali ne tudi ne, sem bil pa v zelo nenavadnem vzdušju. Ne, položaj je bil dolgočasno vsakdanji, ležiš na hrbtu, roke pod glavo in gledaš nebo polno zvezd, sicer samo trak, ja neba, česa pa, ker iz te perspektive se ne vidi veliko, bi se moral potruditi in vstati, a bi me potem tudi videli otroci na igrišču in me poklicali ven na neustavljivo dirkanje, čeprav je bilo v osnovi lovljenje, a to verjetno samo kot izgovor, ja ne moreš kar nekaj letati, saj nisi mal fui-fiu, al kaj?

Če bi se mi zdelo nebo ključnega pomena za dano situacijo, bi šel veliko raje ven, na primer na obalo in zrl v dalj, ja v zvezde tudi, saj so del aranžmaja, a sem se bal da me bodo zasačili Nišlije, potem bi pa moral z njimi vsaj o fuzbalu, če ne celo na.

Če mi je bilo pa kaj takrat odveč, je bilo pa točno to.

To da te imajo ljudje radi in hočejo s tabo preživeti trenutke sreče.

Saj bi tudi sam tako, samo ne z ljudmi.

Če bi bilo po moje, pa ni, po pa je kakor je, bi lepo odšli vsi spat, kakor zahtevajo pravila in ura in bi bila tišina, no vsaj v taboru, dol na obali, seveda bi valčki oddajali tisti značilni zvok poletne noči na obali, tisto katero imamo verjetno zapisano v genih, al kje, a se mi zdi, da je nekaj stvari, katere vsem pašejo.

Enim sicer bolj kot drugim, a tisto je potem tudi že ena druga štorija.

Kar hočem reči je, da na primer, poleg plivkanja večernih valčkov tudi sila rad zrem v plamene. Ja na tabornem ognju ali na oknu peči, tisto lahko gledam ure in ure, se izgubljam v premišljevanjih in sanjarjenjih in sploh je tako popolno, da sploh ne pomislim na nič drugega, kot v tistem trenutku plavanja med oblaki.

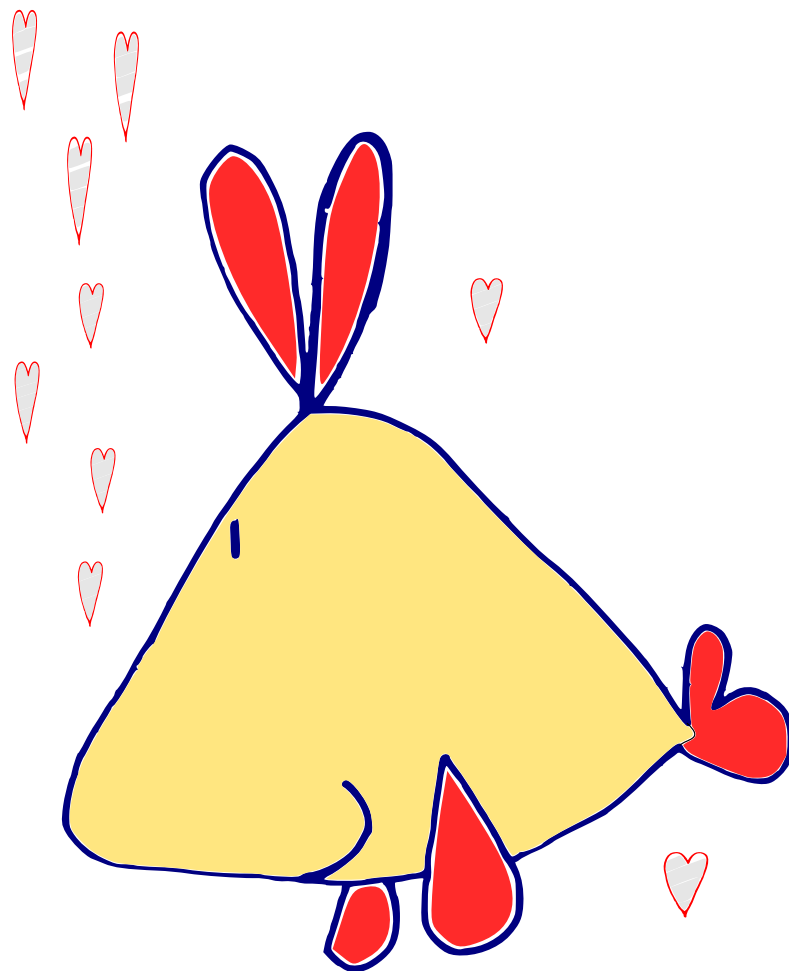
Na poletni nočni obali pa zelo podobno, če ne že povsem isto.

Vse dobre stvari so tri, a se sedajle ne spomnim katera bi bila tretja genska aktivnost.
Gotovo je katera.
Ko se, če se spomnim, dodam.

Takrat sem si pa želel da bi šli vsi spat, potem pa bi odšel na obalo in bi sedel na skali, mogoče celo isti, kot zjutraj in bi jo lahko že klicala najina skala in bi sedel poleg nje in bi ...

Nč.
Kar sedel bi in sanjal med oblaki.
A v dvoje je lepše.

SPLOŠNO

JUTRO

V resnici bi komot napisal, tako so minevali dnevi.

Saj nekaj je celo na tem.

Nič kaj dramatičnega se ni godilo.

Drugi dan, cel dan, prvi je bil na pol, drugi je bil prvi celi in sedaj je drugi celi, če seveda ne šteješ po starem in je ta že tretji.

Ej, če pa kaj, pa točno to ni pomembno.

Evo, naslednji dan, pol pa vsak sam šteje kateri je po svojem ključu in navdihu.

Namen sem imel vstati ob zori in jo počakati na najini skali, seveda v upanju da se prikaže, a upanje umre zadnje, tako da je bilo precej na pozitivni strani.

A kot rečeno eno je teorija, praksa se pa redko prevrne na pričakovano.

Kajti.

Kajti, zaspal sem.

Me je zbudila muzika iz zvočnikov.

Veliko otrok je bilo že aktivnih, saj veš tisto, ko so nekateri bolj zgodnji od drugih, sicer ima vsak, ali pa vsaj večinoma svoj razlog, na primer dežurni, ali pa ga tako tišči da ne more počakati na uradno bujenje in nenazadnje kot sam, skrita upanja.

Me je precej ujezilo, če že ne morem reči užalostilo. Namreč mati ki vedno tako nazarensko smrči, me ni zbudila. Edinkrat ko bi bilo uporabno, ja smrčanje vendar, zaspim.

Uj, sem bil nesrečen.

Tako da sem se precej nejevoljno pridružil zajtrku.

Mama je sicer spraševala o detajlih včerajšnjega dne, in to prav secirala, zakaj, pa kdo, od kje, samo koliko kateri tehta ni vprašala.

U, matr mi je šla na jetra, pa sem požiral jezo z veliko večjo žlico kot sem mešal čaj.

A ni hecn?

Sredi poletja pa ti dajo čaj za zajtrk. Če ta narod ni prtegnjen pa res ne vem kdo je?

Tudi jutranje plavanje me ni poživilo. Ajde, odbojka v vodi malo, pa spet daleč od pričakovane razigranosti.

Sicer ne vem če je kdo opazil mojo tečnobo, v resnici je fino v večji skupnosti, ker ne pridejo taka nepomembna stanja toliko do izraza, ker ga preglasi skupna igra. Če kdo ni v središču, se iz tega ne dela panika, če lih ne fali žoge.

Tisto je potem že ena druga štorija.

Tudi Nišljuje me niso obstopili ko sem ležal na brisači in zrl na pučinu.

To se samo tako reče, ker pomeni občutje, v resnici je pa sila težko to početi, ja zijat na odprto.

Ej, to pa vsak zna, še z zavezanimi očmi.

Seveda, a kar bi rad povedal, če se počutiš tako da bi najraje samo na odprto gledal, je precej nemogoče, ker si od morja oddaljen ena 5 m, do vode so pa še ene trije otroci, da ne govorim v vodi

je prav živahno, še celo naprej, sicer blizu obale, se premikajo čolni, najbolj pogumni pa celo tako daleč plavajo. Sicer ne kolonaši, te bi takoj vzgojitelj obrnil, a verjetno civili. Tako da ni enostavno, ker je kar kaj zanimivega vmes, da ne omenjam, da se iz desne strani sliši nazarenski hrup in seveda pozabiš na pučino in se potem samo še s tistim ukvarjaš.

So se sporekli, sedaj že vem Nišlije in ostali. Ni tako enostavno da jih samo Beograđani zezajo. Po malem izgleda da so le Nišlije svojega denarja vredni. Sicer simpe, a ne vem če ni hrup zaradi njih, ne pa ostalih. Ja, seveda niso tiho, a če ne bi Nišlije tako skupaj držali, izgleda kot ene vrste klan, potem tudi vpitja ne bi bilo toliko.

NIŠLIJE

Zdej, to je tko.

Komot bi lahko rekel, da je bilo to-to in da se niti s tamalo nič sestavilo.
No, skor.
A je tako nepomembno, da ni da bi omenjal.

Da nisem sanjaril, še potem cel mesec, to je potem že druga zgodba, a sam sem pač osebek, ki si iz najmanjših iskric zgradim gradove v oblakih.
Ma, saj veš, kaj bi rad povedal.
Seveda niso gradovi, ker nisem nič materialnega sanjal, uno drugo pa precej.
Kero?
Dej ne zezi.
Uno pač, ko se ti zazdi, potem pa ne nehaš in se potem napletejo, svakojake zgodbe.

Najprej na avtobusu nazaj z nosom na steklu, v neznosni vročini, ko bi moral biti absolutno tečen, pa sem namesto tega gledal zalive ob magistralki, pod Velebitom jih je stotine, vsaj tako se ti zdi, a so bili nazaj grede precej navdihujoči, če so bili dol en sam podn in sam dolgčas, potem ponoči pa v sanjah, u kaj vse ne. Ne vem če ne še kaj podnevi. Takrat sicer ne sanjaš, a če te zasačijo v takem stanju, te obdolžijo z:
"Kaj pa sanjaš, podaj vendar!"
Če bi se o igri z žogo menili.
Da ne rečem, da tam med pripovedovanjem vicev zvečer, ko smo si že vse povedali, kako je bilo na počitnicah in je potem tisti čarobni čas, ko je vse povedano in v resnici ni več kaj dodati, a ker se je družiti tako fajn in potem začneš z vici, kateri nekaj časa super fino pridejo, pa potem tam med vicom, katerega pripoveduje nekdo drug, odtavaš v dalj, na večerno plažo, na valčke med prsti, na ....
Potem je od scenarija odvisno, u kaj vse ne.

No, pa ni bilo.
Kaj?
Ja uno od prej, da ni kaj dodati, ker ...

Že res da sem se spraval pisati, zaradi nežnega spomina, a o tem ni ne vem kaj pisati. Ja, mogoče o blodnjah po, a tisto potem ni več jasno, kaj je bilo res, kaj sem si pa napletel.

Zato pa toliko bolj ostalo.

Ka?

U, kaj vse ne.

V resnici veliko tega, a tri so posebej omembe vredne.

Namreč.

Kakor sem bil povsem izgubljen v novem okolju in si tudi pod razno nisem upal nič, na nobeno temo, me ja pa tok dogodkov precej vpletel, malo pa tudi povsem prepletel.

To je šlo pa približno takole.

Že omenjeni Nišlije so precej sodelovali, a tisto je bilo nekako pričakovano, vsaj na potek dogodkov. Tudi zaplet ni bil ne vem kakšen. Saj se spomniš, prvi vtis jih je prepričal tako močno, da mi je slava ostala cel teden, al koliko je vse skupaj trajalo, pa v resnici nisem pokazal nič več, kot tisto prvo, a me vse eno niso izplunili, kar bi bilo edino pričakovano, glede na kvalitativni nivo. Ne, ravno nasprotno.

No, ne povsem nasprotno, a kar bi rad povedal je, da je prvi vtis pomenil vstopnico v hierarhijo in so me ne glede na vse kasnejše neslane rezultate, vse eno precej gor vzeli.

To se mi je potem še par krat dogodilo v življenju, ko te eni, nima veze kateri, vzamejo za svojega, ti določijo pozicijo in to še kar visoko, čeprav včasih izpade bolj kot častni član, a tam v tistem kontekstu, se super fino fajn štekate in vsaj občutek je tak, kakor da te imajo vsi radi in seveda ne ostaneš dolžan, potem pa to traja do konca skupnega bivanja.

Ja, večinoma je počitniški čas, vsaj tam je še naj enostavneje razložiti, a ni samo to. So tudi drugi časi in prostori, sploh ne breskrbni, nekateri precej tečni, čeprav slednji so v manjšini, pa vendar, tudi tam se lahko dogodi.

Ena taka pozitivna energija, katero ne moreš racionalno razložiti.

Na vem če ni to ključ.

Namreč v racionalnih prostorih in časih, se zelo redko pojavi tisti čarobni čas ko se vse postavi tako kot je treba.

Ja, to bo.

Matr sm pamtn.

Drugo.

Kaj drugo?

Ma, zakaj ni bilo vse ostalo po pričakovanjih.

STENČAS

Kapajeto?

U, to je ena fora, katero so tedaj prakticirali južni bratje. Mogoče še katera severna sestra, a do takrat še nisem slišal za ta šort. V resnici, če kaj ni, pa točno to ni. Šport namreč.

Pri športu je več udeležencev in ta boljši gredo dalje, pa kar koli se že špilajo. Tu te pa na začetku določijo in tako ostane do konca. Sicer rezultat do konca ne veš, pa vendar, ga ni ki bi te od zunanjih premagal, pa mogoče bil neodkrit talent. Sploh ne pride zraven. Si sploh ne predstavljam, kaj bi lahko bilo, da bi v sredini, nekdo s strani prišel in prevzel, če bi že bilo sploh kaj zanimanja. Pa ga ni bilo, vsaj tisti čas, ko sem bil potunkan.

To je šlo pa približno tako:

En drugi, ali tretji dan, se ne spomnim, pa tudi ni jasno kateri je drugi, kar je pa tudi že opisano. Nima veze.

Ima pa, da je moja vrla mati, u matr mi šla je občasno na jetra, meni nič, tebi nič, določila da bom ...

Skrbelo jo je zate!

Mogoče, pa še to z današnjimi očmi, takrat pa vse drugo. Na kratko, težila je. Ko bi me vsaj vprašala v smislu ja ne, ali vsaj ali to, ali pa kaj drugega.

Tako pa, po mojem sploh ni bil ne vem kakšen načrt. Mogoče ji je kapnilo, ko je sladkor stresala v jutranjo kavico, ali še bolje ko je prižgala cigareto, tisto, je precej filmski prizor.

Ma ne z mojo mamo.

A prižiganje cigarete, kot take, je uporabljeno v premnogih filmih, kot neke vrste premik, kam je sicer diskutabilno, pa tudi časi se sila spreminjajo.

Včasih so v vseh filmih kadili in to vsi. Samo če je bila zgodba o nekadilcu, ni, sicer pa glih in je ogromno prizorov ko prižge, nima veze s spolnostjo ali politiko, pač od scenarija odvisno, po prižigu jo, ali ga, ali jih, u lahko je celo potres, a slednji zares redko. V resnici se ne spomnim da bi kateri kdaj prižgal vžigalico, s katero je kanil prižgati cigareto, pol bi se pa potres začel.

Je bilo pa vse ostalo, u, od vojnih do čisto intimnih scen.

Potem so prišli časi ko ni bilo več moderno kaditi, so pa vsi začeli telefonirati, a tisto je potem že kompletno drug štos, da ne omenjam, sietema, stoletja in tisočletja.

Pustmo tisto stat.

Gremo dalje, ko si je mama prižgala cigaret in ...

potem se ne spomnim, ali je mene prvo obvestila, al pa sosednjo tovarišico, ne vem če sta imeli izdelan plan, po moje je bil vzgib in je sosedni, ob sosednji mizi razložila kako fino rišem in sploh sem mali genialac in je samo še čas potreben, da dobim Pulicerjevo nagrado.

Ok, to ne, je le bil čas veselega socializma, pa naj bo potem Borbina, al pa vsaj SZDLjevo plaketo za doprinos razvitja samoupravnega socializma.

Ja, mal nakladam, a ni daleč od srži.

Včasih je tak trenutek, ko se samo sestavi. Ja, so tudi trenutki ko se na zobe mečeš pa se ne, a nisem hotel o tem, ampak o tistem prej.

Sosedove mize tovarišica je bila za, še preden je bilo do konca povedano, kar naj bi že bilo, ker v tistem trenutku si niti pod razno nisem predstavljal, o čem se menita. Sta pa ne glede na potek pogovora, občasno namenili stavek ali dva tudi meni, kako da bo fino in da je čist izica in sploh in oh.

Lej, že spet sem z odprtimi usti in neprežvečenemu grižljaju Gavrilovič paštete na kruhu, zrl v bodočnost. Slednje se še nisem zavedal, a kaj fajnega že more biti, če me vpleta mama.

Tudi ni bilo, kakor je na začetku kazalo. V resnici največja možna groza, a to samo na začetku, potem kmalu niti ne največja možna, da je celo po tem nastalo, no saj ni tako hudo, po tem celo mogoče je pa fino, a to ne vem če ne zaradi sprostitve iz krča groze, v še kar sproščen čas.

To je tko.

Velikokrat, če že večinoma težko zapišem, so take situacije, še kar sprejemljive, a je le vprašanje principov. Če te ni več tako strah, kot na začetku, še ne pomeni da ti je všeč, pa makar se bistveno bolje počutil. Tako da, ne glede na razvoj dogodkov, sem proti koncu le zavzel stališče, da je podn, čeprav nekje globoko pri srcu, ni bil, a to se je na prizna, saj sem vendar desc. No, to enkrat bom, do takrat je pa potrebno trenirati tapravih descov reakcije.

Zato!

Ka zato?

Ma, čeprav v resnici niti ni bilo tako zoprno, tega nikoli ne priznam, tudi če mi roko zviješ in je le prvotno vprašanje.

Ali mi sploh kaj je do tega?

Glede na to da tega nihče nikoli ni izpostavljaj, je bila potem končna reakcija, bolj formalizem.

A da se ve, kako in kaj?

Kako?

Matr težiš.

Ok, no.

Tkole je blo.

Glede na to da je bilo nekje na začetku, se nisem upal niti vprašati.

Ka?

Kar koli. Niti to ne kje je stranišče, sem raje stiskal. Kar je sicer kontraproduktivno, ker potem ko je že zares nuja, potem samo še na tisto misliš in seveda nisi pri stvari. Tako da je bil začetek zares klavrn.

Zdej to je tko.

Sam pojma nisem imel kaj se gremo, tistih par, ki so pa bili zraven so bili pa zelo v materiji in imeli izdelano v detajle hirearhijo, kdo je kje, kdo pa ni niti to.

Kaj?

Lej, v resnici sploh ni važno.

Hočem reči da je bilo že vse definirano in določeno, vsem razen meni, kar je pa potem izpadlo celo pozitivno.

Namreč če bi vedel kaj in kako, bi se moral takoj začeti grebsti za pozicijo.

Saj veš tisto, ker je šefe ker je pa zamorc in vsa plejada vmes.

Tako sem pa kot iz lune padel in mi sploh ni bilo jasno, da ne bi smel tega to vprašati in tisti tisto reči.

Zdej.

Če bi bili bolj domači, bi jih sproti po piskru dobil in bi se kaj kmalu pokazalo kako in kaj.
Pa nismo bili.
Ja domači kapa?

Vzgojiteljica je sicer določila eno, da mi generalno razloži kaj naj bi delali, a je bila čisto preveč vpeta v hierarhijo piramide, tako da mi še dolgo ni bilo jasno.

Zakaj bi pa en ker neki, a ima brado al kaj?

Tu je brada samo prisposoda za uno, strici so mi povedali, skratka modrci, tisti so pa že tako stari da imajo brade pa še bolj pametno izgledajo.

To je podobno kot z očali.

Če jih imaš te hitro imajo za piflarja, pa razen očal nimaš veze z le temi, al kako ljudem dopovedati, če že v osnovi nič ne štekajo.

Ok, ker nisem vedel, kako in kaj sem tudi usekal mimo.

In to kompletno.

Tako da.

Ja, so bile povsem nepričakovane reakcije.

Seveda za tiste katerim je jasna struktura institucionalnih človeških odnosov.

Tako je bilo pa tako mimo, da jim je sapo vzelo in seveda so se potem morali vodje ven vleči, v smislu,

" u stvari je interesantno pitanje."

Pol so sicer po svoje odvili in verjetno napeljevali na svoj mlin, a tudi s tem se nisem bavil, ker v resnici me niti ni zanimalo.

Če bi mene kdo kaj vprašal, sploh ne bi bil zraven in bi raje na blazini opazoval kamenčke na morskem dnu.

Pa vse ostalo, kar pa že veš.

A kaj čmo.

Mama me je predstavila kot dobrega risarja in tako se je začelo.

Sam se sicer nisem nikoli imel za ne vem kakšnega risarja, kar me pa nikoli ni oviralo da ne bi veliko risal. Vse mogoče tehnike in prostori.

Sem že napisal da sem risal po površini luže v apneni jami.

Kok jih je še to delalo?

Če že kdo, jih pa sigurno ni veliko.

Blato na kolovozu v gozdu je bilo še posebej uporabno, da ne omenjam risb z razbitim ceglom, strešniki so boljši kot zidaki in s tistim risati po zadnji strani hiše, kjer te ne dobijo takoj. Šele potem, ko postane jasno, da sem edini na vasi, ki ne more brez risanja in iz tega stališča toliko bolj zveziran. Tako da ni nič pomagalo, če sta se Ivi in Marjan prostovoljno javila da smo skupaj risali, ker verjel jim ni nihče.

Nisem nikoli pogruntal kako to?

Ok, nima veze. Ima pa da nisem nikoli lepo risal. Tisto ko znaš narisati precej podobno Miki miško kot ostali, nekateri pa celo podobno kot v risanki. Se nisem niti trudil. Moj mišek je takoj dobil vsaj dodatek, če ne že povsem drug karakter, tako da razen mene nihče ni niti vedel da je un Mišek od Diznita.

Ja nisem znal risati, kar pa me ni nikoli ni oviralo da ne bi in če je že bila prilika, ni bilo nikoli, kaj bi narisal, ali kako, ker med tem ko so padala taka in podobna vprašanja sem imel že ene tri narisane in je bilo potem bolj vprašanje, ja kva pa to rišeš, kot kaj bi.

Tako tudi tam na stenčasu.

Je trajalo par dni, da sem zaštekal, da naj bi risal kaj smo delali, kaj videli, kaj doživeli, a so že prve risbe bile sprejete precej pozitivno, še od tistih, kateri sicer ne bi nikoli priznali enmu totalnemu začetniku, da se sploh udejestvuje v piramidi.

Še preden so lahko napravili problem sem imel že tri variante narisane in je bilo samo še vprašanje katero vključiti.

Tako da je glede na razvoj dogodkov postajalo vse manj teksta in vse več risb, da je potem proti koncu, bilo večino risb in nekaj naslovov in pamfletov, s katerimi se pa tudi nisem bavil, za to so drugi skrbeli.

Saj veš tisto, Naša četica koraka v svetlo bodočnost.

In tako so minevali dnevi brezskrbnosti.

Ja pa ja.

KLEPETULJA

Če bi življenje tako enostavno bilo.
Pa ni.

Ne vem kaj bi prej povedal.

Ne da je kakšna hierarhija, na primer je bolj pomembno od drugega, niti ne bolj zanimivo, časovno bi se sicer dalo razčleniti, a so se dejanja tako prepletala, da bi celo lahko bila ena in ista pripoved, razen da bi bilo potem še dosti bolj konfuzno kot že sicer je.
Zatorej po sklopih, čeravno so se v resnici prepletali.

Torej.

A se spomniš une klepetulje?

Una je imela solidno podporno grupo, zraven pa energije na ostajanje, al kaj je to, da se ti ljubi spletkariti na tuj račun stalno in povsod.

Ok, če bi bil tak dolgčas, ker zares ni kaj pametnega početi, potem celo sam sprejemem, če že razumem težko, da so možna tudi taka kvačkanja.

A če kaj, pa ravno dolgčas težko rečem. Ne da mi je bilo vse všeč in da nisem glumil točno tistega, zdolgočasenega in nezainteresiranega otroka, če že mladenič nisem bil in bi se lahko primerjal z Jamesom Deanom. A zgleda da je taka poza univerzalna, ker če kaj, mi pa takrat še ni bilo niti pod razno jasno, da je to filmska poza upornika brez razloga in kot taka hudo moderna.

A kaj ko sem živel v veselem socializmu in za take modne muhe sploh nisem vedel, ter sem zato samoniklo, tako rekoč povsem ekološko, sam nastavlil, grdo gledat in z dolgim nosom okoli zijat. Takrat še nisem kadil, tako da še tega nisem mogel glumiti, kar je Dinu še kar šlo, sem potem čez leta videl.

Torej una klepetulja, pa ne da je imela kaj ekstra proti meni, po moje je bilo kot z ostalimi, vendar sem bil sam povsem neizkušen v taki skupnosti, drugi so se je pa izogibali, če se je le dalo, tako da na koncu se je kar udeleževala okoli mene.

Ma ne direkt.

V smislu, glupi Slovenac opet kasni, čeprav je tudi tega bilo, a bolj v smislu, sem že vse adute pokurila, potem pa še take nebuloze otresam.

Posredno pa precej.

Je isti razlog kot pri stenčasu.

Ej, pojma nisem imel, kako naj bi se obnašal in sem se več ali manj prepuščal toku in potem tam povsem po občutku krmaril. Seveda občasno povsem mimo, nekaj krat pa kompletno zgrešil poanto in so zato bile povsem druge reakcije.

Sem s časom spoznal, ja mnogo let po tem, da je ene vrste vzorec. Če bi skrajno poenostavil potem špila celo una Karlotova, da je izkoriščanje človeka po človeku.

Namreč.

Velikokrat je posameznik tako močna osebnost, ja pa brihten je treba biti. Ej, to je tako kot pri laganju. Butasti ne lažejo, ker jih takoj dobijo. Če te pa dobijo pa še laž ni. No, je, a uno, ko bi morala laž povzročiti, kar koli že, večinoma mislimo da je laž povezana z trpljenjem in nesrečo.

No, pa ni.

Miklavž, Božiček in dedek Mraz so laž pa jih imamo tako radi da ne moremo živeti brez.

Da ne govorim o vsakdanjih lažeh, zaradi katerih nam je lažje, ne ogrožamo nikogar in sploh nas imajo zato raje.

Zakaj?

Zato ker lažemo.

Tis butast!

Sm!

A ni samo to.

Kontekst.

Že spet.

Če ti rečem, problem je v različnih interpretacijah.

Eni (ena) že ima izdelano sliko in se ve kje, kdo, komu pa take. Tako da se pač tvorijo grupe.

Podporniki, ta je še naj lažja, vsaj v smislu razumevanja. Če te sprejmejo. Lahko te pač določijo da nisi.

Kaj?

U tega je tudi od do. Velikokrat je tista, vsak izgovor je dober, pa tudi če ga pes na repu prinese.

Kva?

Ja. Na primer te izločijo ker nimaš takih štumfov.

Kakšnih?

V resnici ni pomembno, a le je to znak pripadnosti, ti jih pa nimaš, no verjetno mora še kaj biti, a ni nujno, tako da je kmalu uno s pasjim repom.

Dej, dej, ne nakladi, zdej bojo pa že štumfi pomembni.

Ma ne štumfi sami, to je prezentacija in kot taka prispodoba.

Na primer, na vasi so vsi otroci imeli cunje namesto nogavic v gumijastih škornjih. Tako da sem to tudi sam poizkusil, da bi bil eden od, vključen v, naš, pa take.

Seveda je bilo lažje z nogavicami, s cunjami je namreč ogromno dela, pa še učinkovito ni. Ko tečeš s tistim se ti cunjia razveže in se nabere na prednjem koncu škornja, ter te potem še prsti bolijo, ne samo zebe.

Ja, pa?

V resnici nič pomembno, pomembno je biti pripadnik grupe.

Je pa pri cunjah in nogavicah zelo prisotno materialno stanje, tako da bi lahko bila diferenciacija glede na razredni status.

Pa ni bila.

To pa zato, ker je v resnici o manjšinah in večinah, o nadvladi in podjarmljenju, skratka izkoriščanje človeka po človeku.

Če pa ima nogavice samo eden, bi lahko bil zaradi tega vodja, a pri vodjih je še ena, in to je ego. Edini imeti nogavice in ne tega poudarjati, je pa isto kot jih ne imeti in zato to tudi nikoli ni bil problem.

Da ne omenjam skupnih prizadevanj.

Če se vsi za eno stvar borimo, potem smo enaki, kar pa tudi ne gre, da bi zaradi tega kreg nastal.

Tako da sploh ni tako enostavno kakor si kreg večinoma predstavljamo.

Kot že povedano, sam pa takrat sploh nisem vedel, da bi se moral klepetulje in njenih izogibati, tako da sem uletel kot krogla med keglje.

Potem je tu še en zajeb.

Ta gre pa približno takole.

Sam sem večinoma pacifist. V resnici se me sploh ne tiče, če se tam eni med samo nekaj, pa kar koli se že, vse dokler mi kateri na rep ne stopi.

Pol.

Pol pa seveda zacvilim.

Potem je odvisno ali je bilo slučajno ali zanalašč, ali je bilo samo malo ali je bilo pa zares. Ta zares je diskutabilen in sila raztegljiv, a vse eno, tiho nisem.

Potem je spet od konteksta odvisno.

Če poznam ozadje potem je pač prirejeno na tisto.

Takrat pa nisem in sem eksplodiral na prvo ker tudi napad sploh ni bil slučajen in prav nič v rokavicah in sem tam pred vsemi uprizoril še kar upor.

Tudi ta je od situacije odvisen.

Včasih pa ne obvladam, to je sicer redko, a se mi odpili in je dosti bolj oštro, kot bi bilo, če bi imel čas reagirati.

Nadaljevanje je odvisno od oponenta.

Lahko je čista katastrofa in jih dobim po piskru, lahko je pa, kot je bilo tukaj, trenuten blok. Malček spominja na moj nogometni trenutek. Tam tudi nisem vedel v resnici kaj in kako pa je izpadlo super, fino, fajn.

Tu pa tudi.

Sploh ne vem ali sem se zavedal, a dvignil sem večino ostalih, da so bili moja podporna grupa, seveda samo v tisti situaciji, naknadno jih je več kot polovica raje drugo počela, kakor da bi se z mano ukvarjala.

Klepetulja je sicer še vedno težila, a bistveno manj kot do tedaj, pa še precejšnjo varnostno razdaljo je ohranila.

Take situacije so se mi še par krat zgodile v življenju, kakor tudi tisto z totalno katastrofo, a generalno gledano, je bilo slednjih samo za vzorec.

Na vsakem skupnem bivanju so grupice. Največkrat pari, včasih trio, redko več.

Takrat so bili samo Nišlije in kepetulniki večji grupi.

Nikogar ni bilo individualca, ali celo malega zahubanega. Za tiste kateri ne znate slovensko, zahubani je vase zaprt, introvertiran, če uporabim kleno slovenščino.

So pa bile, kakor so povsod razlike med glasnimi in tihimi. Tistimi katerih je bilo povsod veliko in tistimi, kateri so si vedno izbrali mirni kotiček in potem tam v miru uživali svoje trenutke.

Sam sem bil občasno tak, a občasno tudi oni, povsod polno, vendar je bilo oboje redko. Večinoma sem se prepustil večini, kar je pomenilo, pejmo se lovit, al pa, a ve ker kakšen nov vic?

A kaj je bilo?

V resnici bi lahko bila ena umirjena pričakovana scena.

Pa ni bila.

No, ni bila umirjena, pričakovana pa kakor za koga. Sam si nisem niti predstavljal, ostali so jo pa poznali, ja klepetuljo in njene, tako da so raje vatali krivine, če se je le dalo, kar pa sploh ni bilo enostavno, ker so vzgojiteljice imele predstavo, da smo homogena grupa.

Verjetno bi vse gornje držalo če.

Na primer, če ne bi Nišlije tako skupaj držali, potem jih ne bi Beograđani zezali, da niti sklonov nimajo.

Pol je bilo pa vpitje.

Pa ne enkrat.

Sicer ne stalno, a meni je že tisto odveč hodilo. Ker so me imeni Nišlije za svojega, meni so bili pa tudi smešni, pa ne zaradi sklonov, seveda tudi, a so vedno iz tistih razhajanj naredili dramo, namesto da bi se smejali z ostalimi, kot da niso imeli smisla za humor, a to samo v določenih kontekstih, sicer so se bolj od ostalih zezali, če je pa kakšen Beograđanin kaj na temo Niša navrgel, je pa obvezno nastalo vpitje, tako da ni bilo enostavno.

Pol pa.

Se igrajo tam, ene dve tihi miški, pride klepetulje s svojimi in jih prepodi iz njihovega placa.

Ja, kaj pa je to kaj takega?

Nič, razen da opaziš in si svoje misliš.

Matr so tečne.

Potem se pa ne neha.

Ok, dokler mi na rep ne stopi se me ne tiče.

Pol pa obtožijo uni tihi miški, da so zanalašč skrile toaletni pribor. Zdej, to bi bil lahko še kar hec, če ne bi tamali to tako resno jemali. Sta, so, mi razložili naslednji teden, da so tamali tako preplašeni, da jih je v naprej strah, kaj bodo obtožene. Da se je to stalno dogajalo. In tko.

Prej je bilo pa še tole.

Se mi uspe izmuzniti Nišlijam, so špilali nogomet na igrišču pod vodstveno barako, tako da sedim tam na zidcu za upravo, mislim na Dragano in gledam pupe, špilajo odbojko. Nekaj jih sedi na istem zidcu in klepetajo, nekaj pa za mano, na travi, če bi je kaj bilo, tako je bilo pa na iglicah in se pogovarjajo. Slučajno in zgolj slučajno mi veter občasno prinese nekaj stavkov, v sicer ne preveč glasni odbojcarski igri, ko se sicer sliši samo, podaj, al pa grem na blok, ter posledično, krava kva si zgrešila. Po pa še koza za odgovor.

V resnici sploh nisem registriral, kaj se za mano pogovarjata. Sem potem videl, čez čas, ko sta se še dve pridružili, da so mirne miške, tisti tip ljudi, za katere niti ne veš da so bili zraven, če se nekaj ne zgodi z njimi. Ma ne. Seveda luškice, a v tistih časih se pač ne oziraš za dojenklami. Za vrstnicami ali celo malček bolj naprednimi, u je koj kaj zanimivega. A pustimo tisto stat.

Torej se smilim tam samemu sebi, pa spet ne v smislu, da sem center sveta, ki seveda od vse mizerije razpada. Lej, kadar je toliko impulzov se težko skoncentriraš in ni tako lahko glumiti, oh kok sm jest nesrečen.

V resnici se nisem zavedal, a mi v enem trenutku zazveni, kaj se menijo za mojim hrbtom. Ne, nič v zvezi z mano, po moje se sploh niso zavedale da jih slišim, ali pa če že, da sploh poslušam.

Torej, jamrata že prej v duetu, potem v kvartetu pa toliko bolj zagreto. Tisto ko se vsi strinjamo. Nekaj časa sila fajn, a nima dolgega veka. Če smo vsi istega mnenja, ko vse povemo, potem bi moralo še kaj biti.

Kaj?

Torej, že prej, ko še nisem vedel da na ušesa vlečem in mi je samo občasno kaj zvenelo z glavo in repom, se tamale menijo, kako težko je, da jih stalno terorizira Suzana. Sem kar rabil, da sem povezal, pa še to šele ko je kvartet nastal, da je to v resnici moja klepetulja. Malo je manjkalo da se nisem obrnil, v smislu, u pišuka, a res? Nisem se. Ja obrnil, kva pa, sem pa zato začel načrtno poslušati.

Pa ne da se mi je klepetulje kaj ekstra zapisala v misli. Pač ena tečka, saj sploh ni bila edina. Samo največja in najbolj intenzivna tečka. Kar jo je posebej izpostavilo je bila njena podporna grupa. Brez, mogoče niti ne bi bil tak zajeb. Kapaveš?

Potem pa tamale jamrajo in to v smislu da se nič ne da, ker vrti vzgojiteljice okoli mezinca in je vedno po njeno. Skratka vedno bolj zanimivo. Če ne bi tako razočarano, če ne celo povsem vdane v

usodo zvenelo, bi bilo razburljivo, tako si pa nisem mogel predstavljati, kaj bi lahko bilo. Jih bo že po piskru dobila, sem si mislil, samo pravega mora srečati.

Tudi pod slučajno si nisem predstavljal razvoja dogodkov.

Kot bi iz lune padel.

Ampak dobesedno.

Vanzemaljac, Marsovc po naše.

Viš nimamo Slovenci dobrega izraza za to.

Vanzemaljac pove da ni od tu, od kje pa je, pa ne.

Marsovc tudi ni od tu, ampak je samo iz Marsa, razen če se ni slučajno preselil, a to ne vemo, pa zato ostaja samo Marsovc.

A veš unga?

Pristanejo Marsovc na bencinski pumpi in njihov šefe takoj telefonira dam, da so zemljani čist glihni samo lulita imajo za ušes zataknjenega.

Ok, nima veze.

Ima pa.

Klepetulja in njene sploh niso igrale odbojke. V resnici se niti ne spomnim, če so se sploh kakšnega športa udeleževale. Mogoče jih je spletkarjenje tako okupiralo, da je bilo že tistega dovolj, mogoče pa celo rata olimpijska disciplina in bodo kar visoko prilezle.

Kapaveš?

Skratka ne vem če so kdaj na naš konec prišle, kadar se je špilalo, ali lovilo. Sigurno pa nikoli na zidecu, kjer sem občasno sedel.

Pol pa.

Pol pa pridejo, zadaj za hrptom, sploh jih nisem opazil, menda cela jata in se zapodijo direkt, v une male miške, sicer precej blizu.

Češ da naj se spokajo, ker je tukaj njihovo mesto.

Verjetno če bi samo od daleč spremljal, ne bi niti reagiral, saj ne bi slišal v čem je problem, kapaveš kaj majo bede med sabo, stalno kaj, nikoli mira.

Tako sem pa slišal prej vso uno zagrenjenost in potrtost in to v koloniji, kjer naj bi bili vsi veseli da imajo gosta, po pa takole.

Ej, me je pogrelo.

To se samo tako reče, v resnici se pa nisem zavedal da mi je pritisk narasel.

Nč.

Kar vstal sem, skočil na zidec, ene pol metra, pis of kejk v tistih letih, se postavil ob tamale, prav v trenutku, ko so se klepetulja in podporna grupa ravno postavile v grožoč položaj, to je takrat ko prekrižaš roke in se postaviš v razkorak, malček nazaj nagneš in zajameš sapo, da boš izstrelil prvo salvo provokacij iz česar se bo potem takoj razvila reakcija iz ust vse podporne grupe.

Pa razen da so se postavile v opisan položaj, niso prišle do besede.

Z roko sem pokazal tamalim da naj obsedijo, ter potem skomignil z rameni ter izustil;

"Kva no?"

Kar je bilo v klenu slovenščini, a takrat ni nobenemu padlo na pamet da ne razumel.

Smo se gledali trenutek ali dva, nakar nadaljujem.

"No, ka?"

Je minil še trenutek ali dva, pri trenutkih je kar težko določiti koliko traja, a ne glede na vse znanstvene metode merjenja in relativnostnih teorijah, da statistike sploh ne omenjam, a ni debate, ni bilo dolgo.

"Šta se uopšte mešam, što nije moja stvar?"

je vprašala moja klepetulja, takrat že Suzana, podpornice so pa že spustile roke.

"Kaj te pa to briga? Če bi rada kaj dodala, se lahko pomeniva."

Je potem dodala par grdih besed, pa spet ne najgrših, ipak smo bili le otroci in takrat še ne poveš vsega, kar ti na srcu leži, vsaj, kadar te posluša celotno igrišče, samo Nišlije so falili, tako da ni da bi vse izpostavil.

Sploh je bil pa samo formalizem in so tamale preganjale iz čiste objestnosti in sploh ne v kakšnem kontekstu.

Sicer mi ni jasno kako bi se obračalo, če mi je do sedaj sploh kaj, verjetno je dejstvo da so Nišlije posvojili dodalo precej teže.

Sem že navrgel, v čredi je povem svoja logika, nima veliko z racionalnostjo.

Tako je pa kakor je in ...

Potem je zopet sledilo ena cela rajda trenutkov, ne vem če ne pol minute, približno, kapavem, saj nisem na uro gledal, je bila pač ena takih situacij, ko pač ne pogledaš na uro, ker je vse drugo sila pomembno in naelektreno.

Miške piške, so samo obračale glave, proti klepetulji in nazaj name, ne vem če so dihale, verjetno so, a saj veš kaj bi rad povedal.

Tudi klepetulja je škrtala z zobni, pa še čem, ne vem če se ni slišalo kako razmišlja, ali naj me tako, ali drugače, glede na posledice in nadaljne reakcije.

Pri meni pa tudi ne vem kako drugače. Sicer ne toliko glede na logiko dogajanj, na dano situacijo pa precej, sploh mi ni bilo jasno kaj delam, kaj pa če je en drug in samo skozi svoje oči opazujem nekoga, katerega sploh ne poznam, ker sam se že ne bi upal takili napadalni čredi zagroziti, ne glede na to da so bede in se jih načelno ne bojim.

Ti kr govor.

Kadar je horda nima veze z spolnostjo. Tisto je čisto ena druga dinamika in logika in te zmeljejo kad kažeš keks.

Sem si mislil, glumil pa točno nasprotje, verjetno vunbacitelja, čeprav takrat še nisem vedel kako ti zgledata, a nekaj na to temo gotovo.

Skratka vsi uni trenutki minejo, klepetulja zajame zrak, da me nahruli, sem verjetno kar malo manjši postal, se premisli obrne, zamahne z roko, tisto ko pošaflaš v določeno smer, kar naj bi pomenilo, ke gremo in pravi:

"Idemo!"

Ne vem če se nisem na glas oddahnil, pa ne samo jaz, druge sem slišal in videl, zase pa nisem prepričan, a mi je odleglo, to pa ni debate.

Med vsemi temi trenutki, od začetka prihoda klepetulj in do njihovega odhoda, so tudi otroci pri odbojki obstali, ne vem če ne celo kakšni pri lovljenju, a tisto mi sploh ni jasno, če mi je sploh kaj.

A po zamahu klepetulj in glasnem izdihu neposredno vpletenih, so se menda vsi, kapavem, verjetno veliko njih zgrnilo okoli mene. Sicer niso vedele kaj reči, tako da je potem še par trenutkov bilo tako, nakar izvalim:

"Za dlaku!"

Na kar se jih veliko spogleda, zdrži še trenutek začudenja in se začne smejati.

Klepetulje so bile že ene 20m daleč, a so se ob začetku smejanja ustavile in nas strupeno pogledale, tudi dodale nekaj, a se ni slišalo, si pa predstavljam, da v smislu, boste že še videli, pa kar koli še zraven. Sploh ni pomembno.

Pomembno je, da so bede okoli mene rezgetale nekatere pa celo pokazale jezik, kot odgovor na izrečeno, a ne slišano, grožnjo.

Nisem mogel ostati tam v množici. Mi je bilo čisto preveč nerodno, ker so me obstopile tudi enako velike, da ne omenjam da tudi večje.

Sem že omenil, da jih je bilo nekaj, ki bi komot bile v tem prvenstvu, če ne bi zakompliciral z Dragano.

Tako da.

Nč.

Kar v sobo sem šel, seveda mimo igralcev nogometa, se ni dalo neopazno mimo in seveda so obstali in me povabili v igro.

Seveda tudi komentirali, da sem si sam kriv, kaj pa kompliciram in veselo nadaljevali.

Bral sem Robinzona, a sem v resnici stalno mislil na pretekli dogodek. Če bi bila Dragana poleg, potem bi izpadel strašni frajer. No, mogoče ne strašni, a verjetno bi se ji kar fajn zdelo.

Kapaveš?

Mogoče pa nima nič s klepetuljami.

Mogoče sploh ne ve da je to problem.

Kapaveš?

ŠVICAMO

Tretja pa, oh zakaj se mora vse zakomplicirati?

Ne vem kaj bi prvo navrgel?

Verjetno, če bi bil bolj izkušen, bi lahko bilo precej drugače, pa nisem bil, da ne omenjam, da mi take situacije, še danes vsaj narobe hodijo, če ne že povsem zmešajo koncept. Tisto, ko se ti pred problemom zdi, da še kar obvladaš, potem se pa v prah sesuje vse kar si mislil da je pod kontrolo.

To je šlo pa približno takole.

Sem že omenil, da smo bili Slovenci Švica za ostale Jugose. V resnici se je to precej poenostavilo pa je bila tudi definicija temu primerna.

Kot ostali Busanci.

Seveda nismo vedeli niti kaj pomeni, niti da ni vsaj vljudno, če ostanem na domači strani.

Sicer te lahko komot ker kam pošlje, glede na to, da to uni, je hitro po mamini strani.

Ja, ampak to sem omenjal v drugih kontekstih, takrat pa si niti pod slučajno nisem predstavljal tega kot koncepta. V resnici še vedel nisem, da obstaja taka definicija ali delitev.

Takrat mi je sicer že zrasel prvi mozolj, no, v resnici jih nisem štel in se samo tako reče, ker kar bi rad povedal, si tudi pod slučajno nisem predstavljal kaj pomeni imeti mozolj. Kamoli vsega ostalega kar paše le takemu stanju.

Verjetno se ga še zavedal nisem. Če ne bi tega drugi omenjali, seveda še največ mater, a začuda ne v kontekstu, se premalo umiva pa ima kožo tako, ali še huje, zato ker hoče samo pomfi in sladkarije jesti.

Ej, mi je šla na jetra.

Za čuda ni bilo nič od tega, ampak, moj mišek postaja, mož sicer ne, a se nekaj pripravlja sigurno in so bile potem opazke na to temo toliko bolj tečne.

Ok, veze nima, ima pa, da zopet nisem bil pripravljen na že izdelane koncepte in sem toliko bolj bluzil.

A kaj?

Čak.

Torej.

Grem jest dol po potki, to je sicer v smislu "down the road", kar naj bi nakazovalo, da se nekaj novega približuje, a se seveda nisem zavedal, še tega ne ali grem po potki, al je bilo pa kaj drugega. Skratka določenega trenutka, ko se nekaj prevesi iz tistega prej, v tisto pozneje, sploh nisem registriral.

A – ja.

Sam še to.

Mogoče bi bilo dobro povedati, da sem bil v koloniji samih domačih.

Ja, kakšnih pa?

Oh, saj veš.

So skupnosti, ali bivanja, ko so samo tujci, kateri potem postanejo vsaj znanci, če ne celo prijatelji, so pa skupnosti, kot ta, kje so se večinoma že od prej poznali, verjetno zaradi tega tudi bili v isti koloniji in tko. Na hitro se je dalo med njimi ločiti samo med Nišlijami in ostalimi, pa še tisto ne vem če ni proizvod razrednega udejstvovanja.

Na primer Nišlije so bili z dušo in srcem žogobrci, ostali pa ne, ali celo malo vzvišeni nad takim početjem, kar pa je bilo in še je vprašanje intelektualnega nivoja.

Takrat še nisem vedel za take kozlarije, sedaj pa vem, ne samo to, z leti sem not prinesel, da v resnici nima veze nič od gornjega.

Namreč med intelektualci jih ni malo zagretih za šport. Če je fuzbal je sicer vprašljivo, med tako imenovanimi proletarci, pa tudi niso samo fuzbalerji, še celo pesnik se najde, a je redkost, to pa ni debate.

Ja, generalno in posplošeno, delavski razred so velikokrat navijači, izobraženci pa ne, na konkretni ravni pa eno samo klobasanje.

A za današnjo štorijo naj ostane tako, še celo uno z Bosanci drži.

Zdej.

Sam se nisem nikoli počutil več vreden. Ok, lepši od katerega, a je bilo tako redko, da ni da bi omenjal. Sem pa sigurno bolje zadel na koš od Borata. Zdej, zadel mogoče niti ne, a iz igre sem bil sigurno bolj učinkovit.

Da ne omenjam, da sem sila rad pel, navkljub njegovim rednim izbruhom, da fušam kot ...

Viš pa se ne spomnim kateri tako fuša.

Edino kar mi pade na pamet, iz unih rosnih časov je, da se sliši kot bi krava na pleh scala, česar tudi ne vem, kako se sliši, ker vse krave katere je bilo meni spoznati, bilo jih je pa za celo vas, ni niti ena nikoli niti poizkušala kaj na to temo. Ja na travniku, še več v hlevu, a vedno na mehko podlago.

Kako mehko v hlevu?

Ma je bilo že toliko stelje in ostalega da je bilo mehko.

Kako pa to povezati s petjem, mi pa sploh ni jasno, razen če bi kdo pel ko bi gnoj kidal. Pa so ravno obratne reakcije. Če je že kdo kaj, ni za na papir. Pravijo da vse prenese, a če je premastno se ne prime.

Kar probaj.

Polij olje po listu in potem poizkušaj kaj napisati.

Ne gre.

Kakor tudi ne ujeti živo srebro s prsti na pesku.

Kar zgine.

A me je malček zaneslo?

Je, pa tudi veze nima z današnjo zgodbo, razen da takole pišem in mi pridejo na površje vsi možni in nemožni spomini.

Sam tolk!

Ok.

Kar sem hotel podati je, da nisem imel pojma, kamoli koncepta, a tam med množico, no množico, pač tisti avtobus otrok, je mene večinoma, razen klepetulje in podporne grupe, obravnaval z določeno rezervo.

Večinoma je ta stavek v kontekstu slabšalnega, a ne tu. Rezerva je bila, da se mi ne upajo kar tako na prvo žogo nasprotovati, kot če je domač in veš iz katerega tabora je.

Tabora?

Ma ja.

Dva zelo določena.

Ja punce in fantje.

Potem se naprej deli, a je lahko tudi pomešano.

So fuzbalerji in ostali.

So Nišlije in Beograđani.

So starejši in mlajši.

So tihi in glasni.

So individualci in pripadniki grupe.

In so tisti, ki te zatožijo in tisti, ki raje umrejo kot izdati drugega.
In so na koncu še tisti, ki so stalno okoli vzgojiteljev in so tisti ki bi stalno nekaj po svoje.

Zdej delitev je še veliko več, a sem že sedaj veliko navrgel, kar bi rad samo povedal je, da z mano pa ni bilo čisto po reglcih.
Pa spet ne bi sploh omenil, če ne bi ...

Proti koncu kolonije, kot rečeno se mi ne sanja ali teden ali 10 dni, so hoteli nekateri zraven mene sedeti.
Kar spet ni ne vem kaj.
Se pač tvorijo skupne energije, ko se z nekom zaštekaš, pa zraven ni ne vem kakšne konkretne razlage.
Na primer, ta ima stalno cukre in zato toliko prijateljev.
Nisem imel cukrov, mama je stalno težila, da še tistih par občasnih je preveč.

Pa spet ne bi razpredal, a proti koncu so hotele še nekatere frčefele podobno.
Ok.
Par je bilo prav fajnih. Nekaj pa celo superc. Tisto ko ima še ostale attribute, ne samo da je fajn človek.
Zdej.
Iz tistega, kdo bo pri meni ali naokoli mene sedel, je nastala ene vrste drama. Sicer s skritimi vsebinami, a par krat se mi je katera prav zasmilila, ker jo je druga prehitela, itak so bili pa Nišljije vse okoli z glavno besedo.

Sam se nisem nikoli počutil kaj posebnega, ne glede na kontekst, v smislu nacionalnosti pa sploh.
Pa ne da bi hotel kaj na to temo.
Ne, sploh ne.
A če sem Slovenec, pač ni vrednostna sodba glede na koga drugega. Če že kaj je je geografska, kot taka pa povsem nepomembna.

Ker to nadvrednotenje se sploh ne konča z nacio. U, že če si Trnovčan si čist en drug, kot Krakovčan in ne daj bože še celo Ižanc. Tako da to je bilo samo za popestritev folklore.
U, to pa veliko in stalno.
Če bi še bolj v tanane je bila že razlika med staroselci in aborigini, pa ne samo v tradicionalnem Trnovem, katerega že Valvazor omenja. Ja boji čolnarjev med Krakovčani in Trnovčani že v starih cajtih.
Pa ni samo to.
Ta ista delitev, med aborigini in priseljenci se je pokazala že v naselju.
Doseljenci so bili malo mimo, razen kake fajne doseljenke. Pa ne toliko zaradi doseljenstva, ja tudi, a bistveno je bilo da so se doseljevale mlade družine, igrati se z dojenki pa pač ne gre.
Nima veze z ubermeševstvom.

A tisto je potem že ena druga zgodba.

Tu pa.
Cela drama pri duši.
Namreč, med tistimi sosodalci so bile ene tri prav fajne in bi komot še kaj drugega bilo, kot pogledi, taki in drugačni, če si nebi izgradil nedosegljive pravljice in sem ne glede na vse pozitivne energije, raje trpel, ker sem Dragano samo občasno od daleč videl na kakšni predstavi, potem pa sanjal v vseh mogočih situacijah in trenutkih, tako tudi v trenutkih, ko smo se super fino razživali in bi me moralo popustiti, pa me ni in sem ob pogledu na kakšno fajno, mislil na mojo.

Butl, ti povem.
Al takšen sem.
Zakaj enostavno če je lahko zakomplicirano.

Ena je bla hecka.

Sploh nisem pogruntal kako ji je bilo ime. Namreč, sicer ne morem reči, da jo je bilo povsod polno, kakor klepetulje in njenih. No, v resnici tudi slednje ne drži.

Namreč, že res, klepetulje je bilo povsod polno, a je tudi res, da niso mogle biti na dveh ali celo več mestih na enkrat, pa potem tudi gornje ne drži, da jo je bilo posod polno.

Vsaj ne stalno.

Če se je kolonija razcepila, u tega je bilo ogromno, predvsem po kosilu, ko naj bi bile neke vrste počitek, čeprav je bil velikokrat vse drugo kot to, a vsaj reče se tako in so zato, pač glede na zanimanje in še bolj pripadnost, nastale ločene skupnosti.

Saj veš tisto punce in fanti. To je bilo še kar pričakovano.

Pa ni bilo samo to, ker je znalo biti tudi mešano.

A glede na intenzivnost pa takoj.

Tisti, ki so morali tudi med počitkom stalno okoli letati. Na primer moji Nišlije, so še med odmorom vsaj podajali, če ne še kaj, da bi se pa dol usedli in pri miru bili, je bilo pa nemogoče.

Samo med predavanji in zvečer na predstavi, sicer pa stalno in v vseh mogočih in nemogočih oblikah motoričnih kombinacij.

Tako da, če so eni tam na obali kartali, drugi tam na igrišču brcali, tretji tam v učilnici risali, četrti, tam pri upravi skakali ristanc, da ne omenjam, da je bilo še kar njih, ki so kaj brali, ali pa se samo pogovarjali in nenazadnje še nekateri, ki so samo sedeli in gledali v dalj.

Pol je pa tko.

Nisem stalno v samoti v dalj zrl. Se ni dalo, pa tudi s časom se je malček ponavljalo, tako da sem vse eno bil včasih tam, drugič pa kje drugje.

Sicer glumil da sem un pasivni, obrobni opazovalec, kar je pa tudi kratkega veka in se je kaj kmalu pojavilo povabilo, naj se pridružim, ali celo, samoiniciativno, ka pa delaš? Iz česar se je velikokrat kar kaj razvilo.

V resnici je bilo tega vse več, čim dlje sem bival v tej skupnosti. Če bi dlje trajalo, ne vem če se ne bi tudi drugače obrnilo.

Kapaveš?

Tako da ni bilo lahko tistim vsepovsod polno.

In tko se prestavljam od tu, do tam, od onih, do teh, med temi in onimi.

In.

In je ena, za glavo večja, ne vem če ne za leto ali dve starejša, kapaveš katera, podobno nastavlja.

Zdej.

Sicer ne morem reči, da me je zasledovala, ker tako pogosto pa spet ni bilo, a nekako je izpadlo in to večkrat, da se je kmalu po tistem, ko sem se kam usedel, ali koga kaj vprašal ali pa samo stal kje, in opazoval, na primer odbojko, to me je še kar veselilo.

Bede si gledal.

Ja tut.

Ni debate.

A je tudi povsem res, da sem veliko, če ne že stalno na Dragano mislil, ko sem gledal kadar je katera fino blokirala.

Zdej.

Kaj ima blok pri odbojki z Dargano?

Čisto nič.

A to sploh ne prejudicira, da ne bi točno tako nastavil.

Ok, nima veze.

Ima pa, da je včasih, mogoče celo pogosto, od nekje prišla tista ta velika, v resnici precej fajn za pogledat, samo nastop je bil pa zares povsem mimo.

Ko se priključiš nekomu, je kaj normalno da se vsaj na začetku prilagodiš, tistemu kar je prejšnji počel. Če je sedenje na zidcu in opazovanju odbojkašic, se pač prilagodiš in se usedeš zraven, če si plašne narave, malo stran, pa spet ne predaleč, ker se mora slutiti, če ne že videti, da nekaj bi in potem na tisto napleteš karkoli že.

Na primer.

Kok falijo servisov.

Tega je precej pri neprofesionalcih.

V resnici ni nihče profesionalec, a sej veš kaj bi rad povedal.

Če so igralci z znanjem in igralci z samo veseljem, je blazna razlika. Tu menda ni bilo nobene, ki bi špilala za šolsko reprezentanco. Verjetno se bo to godilo 5 let pozneje, sedaj je pa bolj veselje do igre, kot igra in je pač veliko smeha in hihitanja ter posledično tudi autov.

Aut je kadar žoga pade iz igralnega polja, da ne bi kdo mislil da se o fičekih menimo.

In tako prisedeš dodaš uno opazko od prej, ja kok falijo, ka pa drucga in potem ima tam sedeči možnost da doda ali m-h, ali pa, važno da so srečne, ali celo, saj se bodo navadile, ali celo, na mreži sploh niso tako slabe, iz česar lahko potem nastane cela izmenjava mnenj.

Pa ne tamala.

Se pravi, ta velika.

Ne vem če ni preskočila uvoda, ko bi si izmenjala nekaj mnenj, v katerih se seveda nebi strinjala in potem tudi tam ne odnehala, ampak začela težiti, s svojimi pogledi, vse do povišanih tonov.

Ta je pa kar začela z povišanimi toni. V renici ne, ker je intonacijo znižala, mogoče le zaradi uvoda, a vsebinsko pa že zelo tam.

Kje?

Ja, ko te nahruli, na začetku se samo tako reče, da pojma nimam, kaj se sploh ukvarjam s takimi, one bi jim že pokazale, revam otročjim.

Sem samo zijal, ko je prvič nastavila.

Kdo pa si ti, kaj pa sploh hočeš, a sploh mene misliš?

Slednje je bilo kar očitno, pa vendar si nisem niti pod razno predstavljal, da bi mi kdo tako konkretno nastavil, če sem pa vendar gost in me kot takega tudi z rezervo obravnavate.

Pa ne tamala (tavelika).

Nič v vatki, nič okoli, direkt med oči, potem se pa znajdi.

Zares nisem vedel kaj in kako, če ne bi Nišlije klicali, bi celo izgledalo da me je kompletno povozila, tako sem pa, prvič hvalil Nišlije, katerih sem se malček izogibal, da mi ne bi bilo treba špilati fuzbala (igrati nogometa), ko sem zapuščal prizorišče zločina, če ne tega pa, vsaj bitke, ali pa zamujene priložnosti, za kaj sicer ni jasno, a mi je odleglo, ko sem se oddaljeval, celo 2x nazaj pogledal, zares mi ni bilo jasno kako in kaj in si svoje mislil.

Cviknu si.

Ni debate, a me je zopet rešila sreča, to se mi še kar dogaja, ne sicer stalno in povsod, a kadar izgleda povsem neizhodno, potem se niti ne prepustim, ker racionalno že ni, a izpade, da zvozim, če že obvladam ne.

Tam pri Nišlijah, sem se sicer ven vlekal, da mi ni do, saj vedo zakaj, nakar so se še kar norčevali, a vse na strani sprejemljivega, sploh ne te poplujemo pa še pohodimo, da mora biti zabeljeno je pa ene vrste norma, ker sicer štos sploh ne vžge, med takole moško, no, mulčevsko hordo, pa itak, ene svoje vrste logika in dinamika.

A so razlike med takim dogajanjem, vse od čistega podna, pa vse tja do, sicer se meni režijo, a je fajn, ne samo to, še sam se, ka sm pa tak butl.

V smislu, pejmo raj fuzbal, ker dočakal je ne boš.

Sem samo vzdihnil in nadaljeval proti sobi, kjer sem zopet ležal in opazoval premikajoče veje borovcev na temno modrem nebu in razmišljal, kok sm bogi.

Bogi, bogi.

Uh.

Pol me je pa zmanjkalo.

O Lili sem bil podučen po parih dneh.

Namreč, ne da je za mano hodila, vsaj ne stalno, a nekako je par krat izpadlo, da se je namalala tam kjer sem bil in potem precej podobno nastavila, pa nima veze kaj smo počeli.

Vedno je imela sila izdelano stališče in ga tudi z vso trmo uveljavljala, pa hoteli al ne.

Ne morem reči da sem se je izogibal, ker mi sploh ni bilo jasno kakšen vzorec uporablja.

Ma, vzorec obnašanja, ka pa družga?

A mogoče za kiklo, kt kakšna Škotinja?

Sploh je bila pa vedno v kopalkah in občasno v kratkih hlačah s precej oprijetimi majicami.

V kateri drugih okoliščinah, bi jo povsem drugače gledal.

Sploh je bilo pa že to nenavadno, ker je izgledala malček bolj zrelo, če pa to ne, pa sigurno bolj razvita od večine.

To je sicer začetno obdobje, takrat še nič ne visi in opleta, ampak se veselo ziblje, v vsesplošno zadovoljstvo moškega, no fantovskega dela kolonije.

Verjetno za drugo polovico je pa totalna koza.

Kapaveš?

Pa nisem.

Kaj?

Ja iz tega konca nastavlil.

V resnici iz onega, da sploh ne obvladam, ne samo to, še celo bojim se, sicer tudi če mi roko zviješ ne priznam, a sem bil le bolj sproščen če je ni bilo.

Tako da uno prvenstvo sploh ni prišlo do izraza.

Sploh sem pa v Dragano in mi je za Liljano malo mar.

A ne, kok hecna imena imajo Srbjanke. Ker predstavljaš si, da bi kerri naši bilo ime, Narcisa.

U, bi jo zezal.

Pa še vedno bolje kot, Mačica, ali Regrat, ali Kopriva.

Na primer.

Rhododendrovka a daš en škc čokolade?

Sploh pa, kakšna bi bila sploh pomanjševalnica.

Roda, Rodica, Rotka.

Denda, u ta bi bila fajna.

Ta močna.

V resnici debela.

A to je od kriterijev odvisno.

Ne vem ali je bila Twigi (Twiggy) že prisotna v naši dolini.

Ja, v trulom kapitalizmu je že začela svoj pohod "The Face of 1966", a po moje je treba še ene 5 let dodati, da so se lokalne pupe začele sekirat, če je imela katera oblike, kakršne naj bi punce imele (ne pa kt kakšn okostnak (smo jo takrat komentirali)).

Ta je bila še fajna, čez mnogo let ko je postala Katja simbol, ko so v nezavest padale, ker so bile predebele, pa je že takrat bila samo kost in koža. Tisto mi pa nikoli ni potegnilo, a na srečo so se vedno našle kakšne gorske rože, ki so že po konstituciji bile, no, močne, sigurno pa zdrave, tisto mi je pa vedno ležalo.

A danes je o bajsici.

Če bi pupe vedele, da je premnogokatera močnejša, bistveno boljše od suhih prekelj, ker v renici niti nima veze v kilažo, no tudi, kar je prevel je pač preveč. Presuhe še kakšne sendvič z špehom, premočne, pa samo solato, ni debate.

A tisto vmes, od, do, u tam je pa lahko super fino fajna. Zdej, kaj, je sicer diskutabilno, a to pisanje je pač skozi moje oči in to v tistih časih.

Glede bajsic, se ni veliko spremenilo. Če je fajna, je fajna, ne glede na kilažo in v tistih letih, ko je vse prikupno, takrat pa oh, takrat.

Ej, veze nima.

Ker to so tudi leta, ko si zafrustriran že zaradi mozolja, katerega sicer še nimaš, a gotovo bo in seveda bodo vsi zijali, kot teleta v nova vrata, kot da nimajo boljšega dela.

Škoda.

Škoda da pogruntaš take, ja take, da je vse eno z mozoljem ali brez, z kakšno kilo več, ali kakšno premalo, nima veze, ali je pomembno, samo da je fajn.

Fajn je pa tudi sila raztegljiv pojem in je od obdobja odvisno kdaj kaj in kako.

Na primer, ko se priključiš čredi, to je takrat ko se sila fajn počutiš v neki skupnosti, pa ne zaradi tistega, zaradi česar si se priključil, a čez čas, ko se udomačiš, ko se pokažejo meje in pregrade, kakor tudi možnosti in perspektive, potem ko začutiš skupno dinamiko in celo skupno razmišljanje, sicer je večinoma en, ali dva vodje, a ima vso pravico in podporo množice, potem bi kar bi del skupnosti.

Takrat so sila čudni pogledi na nežnejši spol. Seveda potem ko nazaj gledaš in se čudiš, kako ti je bile tista koza sploh lahko všeč. Oh, una, v katero so bili vsi in je bila samo nedosegljiv objekt hrepenjenja. Takrat se zidajo gradovi v oblakih in točno v tistem je tudi poanta.
V oblakih.

Ker potem, ko prebrodiš, več ali manj srečno, čas horde, eni bolj eni manj, nekateri nikoli, a tisto je potem že druga zgodba, potem...
Potem ko prešaltaš med individualce, ko začneš graditi stališča in načela, ko te zanimajo svetovni problemi in bi jih rad reševal, kar po spisku, potem, tam v tisti množici se zasvetijo oči, se nasmehne in ....

Potem pa nima veze s tistim, kar si si zidal v oblakih. Potem ko se spoznata, potem je punce iz mesa in krvi in ima celo več problemov kot sam, a vse eno ostaneš, čeprav niso tvoji in ji poizkušaš pomagati.
Tisto je potem tudi že povsem druga zgodba, katera pa se sedaj niti pod slučajni ni slutila.
Ker.
Ker niti nisem še črede srečal.
Nekaj se mi je sanjalo, pa bolj iz filmov, skratka ne vem kaj hočem.
Nekaj bi, a kaj, pojma nimam.

Ja Dragana je superca.

A zakaj?

Pojma nimam.

A saj sem že povedal, kok je bila super na uni skali prvi dan, no, drugi, nima veze, superca pač.

A dej, dej.

Če ena na skal stoji pač še ni super.

Če ti rečem, perfektna.

Kaj to?

Ja, kar vse.

Kapavem?

Superca pač.

Je bilo že proti koncu. Rečmo (recimo) ene tri dni pred koncem, ko sem se že kar znašel in so se mi začele dogajati nenavadnosti. Tisto ko eni kar sedijo zraven, pa niti ne veš kam bi jih dal.

A da smo kaj zanimivega skupaj doživeli?

Mogoče, a je nisem opazil.

A da smo se kaj zanimivega igrali?

Mogoče a je nisem opazil.

A da smo se kaj zanimivega pogovarjali?

Mogoče a je nisem opazil.

Saj veš. Na začetku sem še kar praktical, tisto, ko sam sediš na obali in opazuješ sončni zahod, poslušaj valove na obali, ali celo med nogami, pač od tehnike in trenutka odvisno, vonjaš sol v zraku in si svoje zraven misliš.

Zase komot rečem da sem stalno na Dragano mislil. No, sanjaril, kaj bi lahko bi bilo, če bi bilo. U, tega pa ogromno.

In kaj vse se ni iz tistega sanjarjenja razvilo, cele trilogije.

No, drame.

A nadaljevanka pa zih.

Sedela je tam, precej daleč, tako da je niti nisem registriral. Saj v resnici nisem bil sam, ki sem take praktical. Težko sicer rečem da je bilo množično, a tudi nenavadno ne. Občasno je kateri, ali par, ali trijo, ok, povsem je možen tudi kvartet, in še pektet, to je od pet, ker se pač ne spomnim, kako se pravilno reče postavi petih, če je naslednji sekstet.

A to bi se opazilo in se tudi je, ker je iz tistega malega zbora potem vedno nastala kakšna zgodba. Ma saj veš.

Sedi sekstet tam na obali se nekaj menijo, na primer vice pravijo, kar je super fino fajn, a ima tudi rok trajanja in ko se ta vrši, je hitro kakšen veseljak, ki te še pošprica in iz tistega takoj nastane taka ali drugačna zgodba.

Večinoma vesele, včasih pa tudi kaj drugega.

A nisem hotel o tem.

Po parih dneh, sem jo opazil. Ne samo na obali, tudi ob posedanju na zidcu ob kakršnem že koli opravilu.

Tisto zvečer, ko si pravite vice ali celo zgodbe, kakršne že, ne bi sedaj o vsebini, temveč, tam se tvori grupa, ki se zaštekata in uživa v dogajanju.

To pritegne tudi druge opazovalce. Nekateri do konca pasivni, par se jih pa celo priključi, vsaj če ima kakšen vic v rokavu. Če je star, je že v kali zatrt, še preden zares začne, se eni že režijo, eni nadaljuje namesto, pripovedovalca, nekateri se pa celo razhudijo, ker ni prava verzija in je prava tako in tako.

Nima veze, ima pa da eni ostanejo na obrobju. Verjetno karakterno, mogoče pa samo fizično. Na primer, če so me obstopili Nišlije, je bilo težko priti v prvo vrsto. Če je koga zanimalo, je pač od strani opazoval.

Je sedala v eni tretji vrsti, ko smo se spakovali, prvo z vici, potem z zgodbami, nekaj pa tudi oponašanja, kakšne predstave, ali celo filma od doma.

Repertuarja na ostajanje.

Tako da.

Nekje proti koncu, mogoče predzadnji dan, sem se namerno usedel ob njo. Ne sicer na centimeter, a ko je sedela zvečer na obali, na sosednjo skalo in rečem:

"Andrej.

Vem.

Zakaj pa vedno sama sediš?

Saj ne vedno, a mi prija samota bolj kot poslušati katera je lepša.

Pa ne boš rekla da se to punce menite?

Ne direktno, okoli ovinka, pa verjetno stalno. In tam pač nimam kaj iskati.
Zakaj?
Saj vidiš.
Kaj?
Kakšne sem.
Kakšna?
Ne zajebavi."

Pol sva bila malo tiho. No, še kar. Mogoče celo dolgo, a so trenutki ko čas drugače teče, tako da, po moje ni bilo dolgo.

"A si tudi od Niš?"
Se je samo smejala.
"Od Beograd, al ne od centar."
Sva se oba smejala.

Tišina. Pa ne prav dolgo, pač narediš pavzo, da pridejo do izraza še valovi.

Kad sam se naučio srbskohrvatski?

Saj ne znam.
A se ti zdi da v redu govorim?
Ej, pojma nimam, vidim pa da ni vse v jeziku. Ja je veliko, a je tudi v mahanju in še največ v hotenju. Če to hoče razumeti, se bosta tako ali drugače zmenila, če te pa noče, pa lahko slovnično pravilno, pa se bo delal da niš ne kuži.

Veliko, no še kar, se po Jadranu prekladamo, dol grede, še po notranjosti. Enkrat smo šli celo do Ohrida. Štirje v Fičeku z vso mogočo opremo za kampiranje.

Veliko se naučim iz Alana Forda in zadnje čase iz Asteriksa.

Doma se družim tudi z južnjakarji in ni jezik ni bil nikoli problem. Mama sicer pravi da ni lepo, da toliko hrvatizmov uporabljam, a jih vsi in pač ne vidim razlike. Ja, na poročilih povsem drugače govorijo, a tisto je knjižni jezik, tistega nihče ne govori, razen na nastopih, mi mulci pa vedno sleng in vse več angleških izrazov. Pa se mi vidi da bolj izpodrivajo nemške, katere so naši starši v slengu uporabljali.

Koliko punc sem že imel?

Prosm?
Še nikoli nobene. Vsaj takih, kakor se vidi v filmih in čita v knjigah. Ja se zaljubim kad kažeš keks, u, to gre pri meni sila hitro. Pa ne da tudi hitro neha. Ne, a se mi zdi, da sem sam sebi kriv, si pač določim eno in potem trpim, ker se ne upam povedati.

Ne verjamem.

Kapati?

Kaj?

A si že imela fanta in koliko?

Ne seri.
Saj vidiš kakšna sem.

Kakšna?

Debela.

Ma niso no. No, mal, ampak je fajn. Sila fajn. V resnici si prava superca. Če ne bi bil v Dragano, bi bil sigurno vate.

A bi me rad užalil?

Na sploh ne. Če bi mene kdo kaj vprašal, ti povem, da si superca. Bolj pa od večine tukaj. To da te je več skupaj, je samo fajn, to veze nima, ali je kdo fajn ali ne.

Kar se mene tiče je najbolj pomembno pri človeku, ali je tečen, ali je dober, ali je razumevajoč, ker tisti nasprotni so mi fajn odveč, ker jih samo ego vodi.

Kdo?

Egoizem.

Tisto ko samo nase misliš in drugih sploh ne upoštevaš, pa nima veze s situacijo. Eni pač vsak stavek začnejo z jaz. Saj sam tudi veliko, a mislim tudi na druge. Včasih čisto preveč, ker ti nekateri, ne samo egoisti, sploh ne vračajo pozornosti. A tisti, so pač taki kojni, da ne razumejo konteksta.

Zanimivo.

Kaj?

To da take razkladaš. Do sedaj je samo mama tako govorila, a ona je za 20 let starejša od naju. Da bi pa takle pionir take razkladal pa še nikoli.

Tišina (valovi plivkajo me skalami).

Vstane.

Hvala za spodbudne besede, si me povsem presenetil. Te prepustim sanjarjenjem, saj vem da si najraje sam z mislimi na Dragano.

Ej, me je melo da bi jo ustavil, ko sem jo gledal, ko je odhajala, al kaj ko sem v Dragano in je kakor je.

Volovi plivkajo ned skalami pod nigami.

Prižgale so se prve zvezde.

Ne daleš od obale prdi čoln.

Na premcu ima luč, kakor vem bi jo moral imeti tudi na krmi, a pri takih malih čolnih, mogoče ni vse po reglcih. Sploh je pa zamudil in ni mislil po mraku voziti. Ko prevozi odsev meseca, se vidi da možakar stoji in drži za krmilo, ena taka dolga štanga, izgleda kot en starejših čolnov, ko so imeli mašino še vgrajeno, nekje na sredini je bila kišta in noter v mlaki olja stara mašina, katera je oddajala tisti tipični zvok motorjev na morju.

PUT, PUt, Put, put, PUT, PUt, Put, put, PUT, PUt, Put, put, PUT, PUt, Put, put, ...

V resnici bi se morale črke krčiti, ker se je oddaljeval, a ni takih črkovnih vrst, pa zato raje dodam.

Ta tiha.

Pol je pa še en tko.

Občasno, sicer redko, sem imel pa tudi trenutke, ko nisem samo na odprto zijal in si svoje mislil, ma, uno s Dragano, pa kok sm jest bogi, bogi, ampak me je prijelo, da bi se družil.

To sploh ni tako enostavno, kot se sliši.
Prideš do enga in rečeš živjo kva delaš?
Iz česar naj bi potem nastal dialog.

Prvič imam mozolj in mi je nerodno.
Drugič, tudi če ne bi imel mozolja, kapaveš, mogoče pa nisem dovolj lep. Ta del je bolj za punce mišljen.
Pri pobih, moraš biti pa vsaj mačo, al kaj naj bi to pomenilo, da si dasa iz Dalasa, al pa vsaj Vrbasa.

Kako se pa to naredi?
Ja, da si dasa iz Dalasa.
A naj bi z napisom, na kartonasti škatli prišel na sredo igrišča in imel napis dasa, ali celo dasa iz Vrbasa.
Ker pa to nisem.
Ma iz Dalasa, niti Vrbasa, samo oz Ljubljane, pa ne vem, če bi me resno jemali.
Kdaj je pa še ker dasa iz Ljubljane bil.
Še nikoli nobeden.

Tko da.

Je bilo nekje na sredi našega skupnega bivanja, ko sem se že malček udomačil, vesoljno občestvo je pa tudi že imelo nekakšno predstavo kam pes taco moli, to sicer ne, a nekaj na to temo, al je dasa nima veze od kje, al je kr en, al pa celo ta tihi vase potegnjen, nepristopni in hladni.
To slednje ne moreš na zunaj videti, to se vidi pri pogovoru, a do tja je prvo treba priti.

To je pa potem tista na začetku, z mozoljem in vsem ostalim, da se ne ponavljam.

No tut malo.
Kva?
Ja, ponavljam, ka pa drucga.
Pa nisem tega mislil, ampak uno prej, priti do stika in posledično dialoga.

Torej.
Se usedeš nekje zraven. Ne preblizu, ka pa veš kakšni modeli so, ne predaleč, da sploh skužijo da kaj bi. Če si predaleč, je pač tvoj problem, ka pa si butast.

Recimo na razdalji, da se zdi, da bi jih lahko slišal.
Zdej.

Da jih slišiš kaj se menijo, sploh ni tako enostavno, da ne rečem, če je preveč drugih zvokov, sicer slišiš, občasno kakšno besedo, ali se ti pa vsaj zdi da, če je res je že druga štorija, ali pa celo veter. U, ta ti lahko fino zameštra življenje.

Ka?

Ja, ker občasno prinese kaj precej različnega, tisto prej in tisto pozneje pa odnese in se lahko samo slikaš, kam naj bi to kar si slišal pasalo, u, cela drama.

Tko da.

Sedimo enkrat z mojimi Nišlijami, ja tudi to se je kdaj zgodilo, sicer redko, pa vendar. Verjetno v čakanju na naslednjo dejavnost, ko se nekaj pripravlja, ko mora vodja dejavnosti, še po dodatne rekvizite.

Kva pa to?

Na primer, če bi se učili žonglirat, potem rabimo vsaj žogice in če je keglje pozabil, seveda leti še po to, mi pa tam čakamo.

Eto, to bi bilo kdaj možno da ne bi Nišlije takoj začeli z fuzbalom.

Pa verjetno obratno.

Kaj obratno?

Ma, če bi prinesel keglje in pozabil žogice, potem je možno.

Če pa prvo, bi pa verjetno bil že turnir v malem nogometu, če ne že evropsko prvenstvo, preden bi se z keglji vrnil.

Nima veze.

Ima pa da sedimo in smo si že vse povedali, ma vse nujnega, seveda ne vsega. Vsega celo življenje ne poveš, a veš kaj bi rad navrgel.

Tako da je celo trenutek ali dva tišine, ali pa samo kakšen ne obvezen čvek, katerega pa niti ne poslušáš, če ker tam na obrobju družbe kar nekaj melje.

In tako vprašam Mileta, ta se je vedno ob mene usedel, če je le bila priložnost, zakaj je unale tamle, stalno tiho in vedno sama sedi, da sem jo že parkrat videl na obali samo, pa je vedno samo na daleč, ali ima kakšne posebne težave?

Ma ne. Nobenih težav, če bi že rad vedel, to je sošolka Dada, s katero se nihče ne pogovarja, ker se tudi one ne z nikomer in da so se je navadili ker je tako nevpadljiva in jo on že dolgo sploh ne opazi, pa čeprav je vidi.

Za pogledat pa ni napačna.

Ej, ti pa imaš probleme. Tebi je pa zgleda vsaka všeč.

Ni mi vsaka všeč, vsaj ne na način, na katerega napeljuješ, me pa pač zanima usoda individualcev, zakaj so taki zakaj niso kot večina del grupe, ali vsaj kvarteta, tria, ali dueta.

Če hoče kdo biti sam je zaljubljen, ali ima pa kakšne druge težave.

A ti kaj veš kaj jo tare?

Pojma nimam. Sploh nisem nikoli pomislil, da ima težave. Smo jo vedno jemali tako kot je in ni nihče iz tega dramo delal.

Pa te ne zanima kaj se ji dogaja?

Zakaj bi pa me? Saj nimam nič z njo.

Sam tudi ne, pa me vse eno zanima.

Tis vosu.

Srbi sicer ne uporabljajo osla, če bi bi bil magarac, a se zdajle ne spomnim, s čim me je obkladal.

Baksuz ni, ima povsem drug pomen, a se fajn sliši, pa še zveni mi iz tistih koncev.

In to je blo to.

Ja, pa ja.

Ne vem če ni bil veter kriv.

Tisto ko prinese fragmente in slišiš, pač kar slišiš.

Tako da sedim tako na zidcu zvečer in gledam bede špilajo odbojko, se sicer oziram da me ne bi napadla klepetulja ali una ta divja Lila, pa spet ne panično. Sploh ne, samo občasno sem malo še okoli pogledal.

Kapaveš?

Je vedno sedela sama, če se je le dalo, takrat se je pa pojavila iz vedrog neba, kakor rečejo, čeprav je bil že večer in se o vremenskih prilikah, če slučajno ne bi deževalo, nihče ne bi skliceval, se usedla zraven, ene 10 cm, mogoče 15, a sigurno ne veliko dalj kot 25 cm in bila tiho.

V resnici nič kaj nenavadnega.

Bede so se me že navadile in ni bilo več nujnega metra varnostne razdalje, ter se je včasih katera prav sumljivo blizu usedla.

Zdej, sumljivo.

Ja, v kakšnih drugih situacijah in konotacijah, v znani pa povsem irelevantno.

Ja, pa ne ta tiha, Dada, al kako ji je že ime.

In pol sediva tam na zidcu, v resnici jih je bilo več, a se ostalim nisem posvečal, saj se tudi Dadi nisem, a me je le imelo da bi kaj rekel. Že to da se je usedla zraven je sila nenavadno, če je vedno hotela biti na samem, sedaj pa sredi vsesplošnega direndaja.

Sicer nedefiniranega, sam sem bil povsem pasivni opazovalec, sicer kar zagrete igre odbojke.

Sediva in sva tiho, okoli se pa razteza smeh.

Traja, še kar, sicer težko rečem da neskončni trenutki, a par jih je sigurno bilo. Ne vem če ne cela minuta. Skozi glavo mi žubori 100 vprašanj, kaj naj bi rekel, a je podobno kot s prvo potezo pri šahu.

Tisto, če premaknem tega, bo oponent unga, če pa unga, bo pa nasprotnik tistega in tako 100 potez v naprej, pa še nihče ni niti roke prestavil, kamoli figure na plošči.

Tu pa podobno.

Kar koli sem se spomnil, je bilo brez veze, pa saj je ne more zanimati, a saj že ve, ali pa kar kaj.

Tako da sem po minuti, al koliko je že trajalo povsem nekontrolirano bleknil:

"A se potapljaš?

Ne znam plavati."

Ej sem samo zijal. Meni je bilo po difoltu, če gre kdo v kolonijo na morje, gre zato da se bo po vodi metal. Ja, pa vse ostalo tudi, pač od dejavnosti odvisno. A kadar sem imel priložnost, sem skočil iz najine skale. Zares je imela ena dva metra in je bil skok že kar taprav.

Ja, na glavo kapa?

So pač skale mimo katere ne moreš ne da bi skočil. Ene so premale, za dober skok in jo bolj afnanje, ene so previsoke, pa ne toliko previsoke, kot redko katera ima dovolj globoko vodo za neobremenjen skok.

Neobremenjen?

Ma, ja ko cvikaš da se ti kar noge tresejo, pa si prej vse eno preveril globino. Teoretično bi sicer šlo, lahko se pa tudi fino popraskaš, v skrajnih primerih pa še zariješ kam. Če je pesek fino kolneš, če je pa skala, pa še ne poznam, sem vedno cviknil, če mi ni izgledalo, poznam pa zgodbe, ki se niso veselo končale. Sicer nobena tragična, ker tudi o tem smo poslušali, a to nikoli ni bil vzrok, da bi šel mimo skale in ne bi skočil.

Saj zato so pa skale na svetu.

Zakapa?

V živo nisem v celem življenju, da bi se kateri znani nasankal na previsoki skali, v resnici zaružil in to s težkimi posledicami, zgodb pa kolikor hočeš.

A so tudi marsovce najdlji in jih nisem resno jemal.

Edina s klavrnim koncem, pa še ta sploh ni bila z visoke skalce, v resnici tamale, tiste katere sploh ne obravnavaš kot skakalko potencialko, se ne spomnim, kakšnim potom, a je šla naša banda v Savudrijo, kar pomeni da ene 5 let pozneje, ko smo bili že precej motorično spretni in se nam je zares veliko ljubilo in seveda iti z avtobusom v Savudrijo sploh ni bil ne vem kakšen podvig. Seveda ne vsak teden, a ko nas je pičilo, ga pa tudi ni bilo ki bi zatrokiral, češ da je predaleč.

Ok, nima veze.

Ima pa da smo vsi neučakani, kot se na takih izletih spodobi, čakali kdaj bomo lahko v vodo poskakali. Tako da pač ni bilo časa preverjati, kako je globoka voda in nas je Bora prehitel se je prvi preoblekel v kopalke, vzel zalet in prav v lepem loku skočil v kristalno čisto vodo, al kaj ko jo je bilo samo ene pol metra in je neroda nerodna po dnu zaružil. V katerih drugih okoliščinah, ne omembe vredna poškodba, pač ena mastna ali dve, pa gremo dalje.

Ampak tu je bilo na dnu polno ježkov.

In je imel joške polne bodic, tako da niti klel ni, od presenečenja, mu je povsem sapo vzelo.

Kermu pa ne bi?

Tako, da smo na hitro zaključili brezskrbni del izleta z veliko jamranja in cviljenja, ker smo mu na začetku poizkušali sami z šivanko puliti bodice. Ene 5 smo jih pa res, potem je pa prepovedal, še vice, ne samo dejavnosti.

Seveda smo se vrnili prej kot nameravano, toliko smo pa le bili solidarni, a smo vse eno prej še malo plavali in skakali, a z vnaprej preverjeno globino.

Lej, me zanese, kepetulja, kot stara branjevka, a priti na morje in ne znati plavati, je pa res čist mim.

"Kokoto?

A še nisi videl nikogar ki ne bi znal plavati?

Verjetno sem, a se nisem zavedal.

Kapapol?

Bolj zase se držim."

Potem sva kakšno minuto gledala odbojko in živ žav okoli tega, ter nato oba istočasno začela, a se tudi istočasno ustavila, češ daj prvo ti, ne ti, ne ti. Mi je bilo takoj jasno, da je trmoglava, tako da sem popustil.

"Ok. sem hotel samo predlagati, da se greva usest na klop ob igrišču.

Ja, super, bo bolj mirno in mi lahko poveš kaj o sebi.

Menda ti meni.
Ne ti meni.
Ne ti.
Ti"

Sva se samo nasmehnila in se odpravila ene 10m, mogoče 20, a sigurno manj kot 30 na klop med borovci, ne daleč od igrišča, pa spet toliko, da te ne motijo, če se lih kateri ne odpravi motiti, a tisto je potem že druga zgodba.

Videla sva da sta Lila in Suza okupirane z drugimi, tako da je celo izgledalo, da bi lahko bilo malček miru.

Naprej so se slišali in videli Nišlije pri nogometu, lahko sem pa tudi spremljal področje, če bi le kje bilo kaj na temo Dragane.

"Zakaj si pa vedno sama in tiho?"

Je takoj začela svojo zgodbo, sploh ni bila ta tiha, no je, je bila precej potihno in umirjeno pripovedovanje, a da ne bi govorila, pa pravo nasprotje, ali se ji je pa zapornica odprla, ker je bila tako dolgo tiho.

Kapaveš?

Ne da ne bi hotela govoriti, a kaj ko imam preveč bujno domišljijo in jo okolica odklanja. Mama pravi da stalno lažem, a ni zanalašč. Stalno si izmišljam zgodbe. Svakojeke. Že res da so v prvi osebi ednine, a so samo zgodbe. Tako da jih potem raje sama obdeluhem.

Največ je na temo moje tete, no ne tete, v resnici je mene, če bi tudi sama živela v Švici, kakor ona in kaj vse se mi ne bi dogodilo. Ja seveda je veliko materialnega, o tem vsak sanja, kar vprašaj Mileta. Vsak bi rad imel sijoč avto in lepe obleke in barvni televizor, samo da se pri meni ne ustavi pri tem, ampak se tu šele začne.

Potem bi pa srečala sanjskega prijatelja in skupaj bi neznansko uživala v vseh mogočih in nemogočih situacijah.

Ne nastavim kako bi bilo, če bi bilo, ampak kako je, tako da so zares blodnje, a sila uživam in me kar potegne, tako da izpade da sem stalni sama in stalno tiho.

Pa ni samo to.

To je moj osebni vzrok za samoto, drugi, verjetno povezan, zakaj toliko sanjarim, je zato ker nas kot družino niso nikoli nikjer sprejeli.

Ata je dobil delo v EI Niš, mama je pa kot učiteljica kemije povsod uporabna.

Starša sta iz različnih vasi in sta pobegnila, to je moja interpretacija, ker v resnici nočeta o tem govoriti, v mesto, kjer nam materialno nič kaj veliko ne fali, pač kot vsem, vsi bi še kaj, še bolje, saj veš, vedno si želimo nekaj drugega in nikoli nismo zadovoljni z trenutno situacijo.

Dokler je to gonilna sila za razvoj osebnosti, nič narobe, ko ostane pa samo še jamranje, potem je pa kot strup.

Ne vem, ali nista moja v tej fazi, ko je samo še jamranje, kar je drugi razlog da sem sama in tiho.

Sama sem razpeta med kulturama staršev. Zelo si želim da bi se družilo z obema družinama, a se ne, ker eni nočejo slišati za druge. Racionalno si ne znam razložiti, zakaj so si kot pes in mačka, a tako je in preko se ne da. Tudi mene ne marajo, ker sem potomka unih drugih.

V Vojvodini živijo številne manjšine, z vseh vetrov prinešene. Si sploh ne znam razložiti, zakaj je tako mešano. Čisto premalo, ali sploh nič se ne učimo o manjšinah. Vsi smo veseli Jugoslovani. Verjetno večina ja, a mene pa le zanima, zakaj se očkovi ne razumejo z maminimi.

V Vojvodini od koder sta moja starša, [živi več kot 25 manšin](#).

Nekaj najbolj znanih:

Srbi, Mađari, Slovaci, Hrvati, Jugoslovenci, Crnogorci, Rumuni, Romi, Bunjevci, Rusini, Makedonci, Ukrajinci i ostali.

Bogami, nije ti lako, pravim, nakar me prav prestrašeno pogleda in vpraša:

"Ali sem veren?"

Me ne, to je samo fraza, veze nima z vsebino."

U tega je ogromno. Ljudje se sploh ne zavedamo kaj govorimo. Na primer, ko gremo od zobozdravnika, večina pozdravi z nasvidenje, pa grem staviti za ta velik sladoleđ, da nihče ne želi nazaj k zobozdravniku, ker na svidenje točno to pomeni.

Tako tudi veliko v zvezi bogom, pa tudi tu nima veze z religijo, vsklik pač, da pogovor lažje teče. Nekateri stalno kolnejo, pa tudi nima veze z realnostjo.

Na primer, med našo mularijo, no bolj med fantovsko družbo, je kar normalno, ko nekoga srečaš da rečeš:

"Pišika kva delaš?"

Pa tista pišuka nima veze z ničemer, razen da si vesel da si nekoga srečal, a mu pač ne moreš reči, kok sem vesel, da sem te srečal, ker te imam tako rad. Te lahko še okoli ušes, tako da raje ostane tisto spredaj.

Pa pustiva to, zanima me kako bi lahko rešila tvojo samoto. Namreč, po svoje te razumem, sam si tudi stalno izmišljujem vse mogoče štoriije, a jih večinoma sam premlevam, sploh si ne predstavljam, da bi delil, kar se včasih samemu sebi zdim mal fiu-fiu, kar me pa sploh ne ustavi da ne bi.

V tvojem primeru, bi rekel, da začni pisati. V pisanju boš sama s sabo in ne bo mej in pregrad, če bo pa kdaj kdo bral, pa ne bo mislil da je resnično saj je vendar zgodba, mogoče celo roman, če sestaviš in imajo zgodbe kaj skupnega.

Je prav začudeno gledala.

Potem sva bila pa tiho in to kar dolgo.

Gledala sva otroke na igrišču, kateri so postali vse bolj razigrani, vse več se jih je zadrževalo na igrišču ob upravi. Ne vem kako to, a deca se razživijo najbolj takrat ko je potrebno spat. Tako da, malo preden so jih razhajkali sem jo vprašal:

"zakaj se je usedla poleg, če je vse dneve sedela ločeno?"

Ker sem slišala, da se zanimaš zame, sicer ne prej in potem, a tisto kar je prinesel veter me je spodbudilo, si menda prvi ki je pokazal zanimanje. Seveda vem da si v Dragano, saj vsi o tem govorijo, ne nič ne pričakujem, a me je tisto prej prijetno presenetilo, sedaj ko si mi pa pokazal, da je mogoče izhod, v pisanju, seveda bom poizkusila in sem sedaj vsa vzhičena. Najraje bi te objela, a vem da nočeš, ker si oddan, pa še vsi gledajo."

Niso gledali, sem prav počekiral in bi najraje tudi sam tako nastavljal, ne da nisem več v Dragano, seveda, za vedno, a je tu še kdo drug fajn in ne vem, če ne bi tudi drugače nastavljal, a je že vstala, se zahvalila in odkorakala, se sicer 2x obrnila, kakor, da bi še kaj dodala, a je ob drugem pogledu samo pomahala in nadaljevala, ne vem če ne še bolj veselo, lahko pa da sem povsem kiksnil.

Dada mi je mahala, ko so se odpeljali, več pa ne, no, še smehljala se je, a je njen nasmeh povedal vse.

Ja, zahvalo, kapadruzga?

KOPANJE

Potem je tu še nekaj.

Sicer nima veze z tremi stvarmi, a je naredilo velik vtis name.

To je šlo pa približno takole.

2x sigurno, mogoče celo 3x, a za slednje nisem prepričan, če že za ostalo lahko rečem da je bilo precej tako.

Torej, sicer ne vem zakaj, verjetno kaj z organizacijo festivala, smo morali v mesto že dopoldne. Recimo da je bila mogoče otvoritev in so potem tam imeli nekakšne nastope, na primer pevski zbor, ali celo kaj muzike, lahko pa oboje in še kaj, a kot rečeno se za detajle nisem zanimal, ampak vedno, tukaj in sedaj in je bilo bistveno bolj med predstavo, ali kaj naj bi tisto bilo, imeti pod kontrolo, ali je tamala kje na obzorju, če je bila, potem je bila itak samo ona in so se mi še Nišljije smejali, ker je moja odsotnost duha burila nebrzdano veselje pri veliko njih.

Če je pa ni bilo, pa vse ostalo.

Kaj?

Na primer ali imaš kakšno slikco od [Živontinskog](#) carstva za zamenjat in take. Ja, tudi frnikule, a teh se v resnici ne spomnim, če ni to spomin iz vasi, ker potem v mestu smo zbirali pokrovčke od jogurta in fucali za denar.

Ok, veze nima, kar sem hotel povedati, da smo zatorej potem imeli malico tam nekje v mestu, potem pa se odšli kopat na ...

Vem da smo se vkrcali na manjši [parnik](#), meni se sploh ni zdel mali, a tako se reče, če bi ga ob kako prekoceanko postavil, potem bi bil sicer večji od rešilnih čolnov, pa spet ne velik.

Šibenik, kakor je super fajn mesto, pa nima čistega morja v pristanišču. Vsaj takrat je bilo precej ajnapietilih za pogledat, tako da so se Šibenčani hodili kopat s parničkom na rt ki zapira vhod v šibeniški zaliv.

Na internetu piše da se imenuje plaža [Jadrija](#), takrat za take detajle nisem bil dovzeten, me je pa zelo pretreslo, ko smo se približevali rtu, preliv je že tako ozek, verjetno je desno pravilo tudi na morju, kapaveš, a pluli smo precej blizu obale, tako blizu da so se celo šlišali vzkliki, če so kateri kaj tulili, na primer pri igri z žogo, ne glede na značilen ropot parnikov, ko se vse trese in prdi, ter godrnja svoj neustavljivi brdu, brdu, brdu, al kako se že napiše.

No in?

In tam, malo preden smo se približali malemu pristanišču na polotoku Jadria, smo vozili še v polni brzini, mimo prejšnjega neizrazitega polotoka, kateri sicer tvori zaliv in plažo kjer smo se namakali in tam ob prejšnjem rtu, so vedno lokalni mulci, bolj mladeniči poskakali v morje.

Meni se je zdelo da je že skok z ladje previsok, oni so pa množično, no nekaj njih, množično tudi ni bilo, poskakali na glavo večinoma in odplavali na obalo.

U, sem jim bil fouš.

Če bi bil starejši in lokallec, potem bi tam pred Dragano skočil, ali bi ji pa vsaj drugi povedali, kako sem hraber, pa nisem in sem samo začudeno zrl za plavajočimi mladci in čakal da pristanemo, kar je pa tudi vzelo naslednje pol ure.

Misliš 15 minut.

Ma ja, a preden se vsi skipajo z ladje tudi traja, potem še čakamo zamudnike, katerih je vedno dovolj, da potem nadaljujemo v nekakšni vrsti na obalo.

Ziher pol ure, če ne več.

Ok, nima veze.

Tam na plaži je bilo potem že vse drugače. Ko se mi je uspelo izmuzniti fuzbalerjem, sem legel na blazino z masko na nosu in dihalo v ustih in raziskoval skrite kotičke obale, tiste do metra, ker na večji globini se vse spremeni, tam je veliko trave in ostalega šavja, so sicer večje ribe a zaradi drugačne svetlobe, sploh ni tako zanimivo.

Ja, potem ko zrasteš, je potapljanje tam okoli 5-10 metrov terna, a takrat še nisem vedel za take vragolije.

Ostalo pa že veš.

VEČER

Pol je bil pa zadnji večer.

Zdej to je tko.

V tistih časih sploh niso iz tega delali ne vem kakšne drame, tako kot v dan današnji, ko se na podobnih bivanjih, zadnji dan podeljuje plakete in priznanja in je program prej in zabava pol in sploh je oditi nazaj v stvarnost velika stvar.

Pa ne da takrat ni bila, tudi, a ni bilo institucionalno pogojeno. No, je, a ne na način proslav in takih neumnosti, je pa bil tisti občutek, da se samo še par ur vidimo, zato so tudi sicer tečni vzgojitelji malček popustili, povsem sicer ne, so le odgovorni do zadnjega, a da je bilo potrebno pa po reglcih vse, pa ne več in je tako tudi potem izpadlo.

Kaj to?

Na primer pošprica ker kero v punčevskih slačilnicah, kar se je sicer tudi prej občasno dogajalo, a so bile vse mogoče in nemogoče posledice, sedaj so se pa še vzgojitelji smejali, sicer kao skrito, a se je vedelo, da ni vse tako kot zadnje dni.

Ok, nima veze.

Ima pa.

Prejšnje dni je bilo igrišče ob vodstvu večinoma okupirano z žogobrci, nekateri so do zadnjega sila resno jemali. Ostali so prišli na vrsto par minut prej in par minut potem, ko se je pa tudi že kakšne druga dejavnost začela.

Tako da je samo od sebe ratalo tudi teritorialno diferenciranje, glede na udeležence v nogometu pa tudi spolno. V tistih časih je ni bilo ki bi fuzbal špilala. Jih je bilo pa na ostajanje pri odbojki, kar je pa točno moj miljeu.

Kot že večkrat nakazano, sem za fuzbal tabularaza, razen tiste nesreče na začetku, sem pa še kar špilal odbojko in čez leto ali dve košarko. Tisto pa potem par let po 24 ur na dan, 7 dni v tednu.

Ja, tudi ponoči v sanjah.

Takrat, v koloniji še nisem vedel, da me bo tako potegnilo, sem pa zato toliko bolj odbojkal.

Ok, že spet nima veze.

Ima pa, da je igrišče v sredini kampa imelo velikost košarkarskega igrišča, no še kakšen meter tu pa tam več, kar pa seveda ni bila ovira za žogobrcce. Je pa bila ovira za vse ostale, ker razen lovljenja pred in po, nogometu, se niti ni tam dogajalo.

Je pa ob vstopni vili, tam kjer je stanovala Dragana, bila betonska ploščad, v velikosti male odbojke, ali večjega badbinton igrišča, luštno zamejeno z vseh strani.

Če gledaš od vhoda v kamp, je za vilo, vila v L tlorisu bila večja terasa, al kaj naj bi tisto nekoč bilo.

A L tloris?

To je kadar ima hiša dva dela in to zlomljena, na primer tako kot tu, vhodni del, pritličje in nadstropje, mogoče tudi klet in podstrešja, a to mi ni uspelo raziskati, tako in tako sem imel dolgo časa strahospoštoven odnos do te zgradbe, ja tudi zato ker je bila tu uprava, skratka ne naši.

In drugi del pravokotno na prejšnjega tako da dejansko tvori črko L, a za take hece sem izvedel veliko let po tem srečanju, takrat je pa bila samo uprava in Dragana.

V stavbi je poleg uprave kampa, katerega upravitelji so se pripeljali z avtom zjutraj in odšli po 2 uri, bil tudi zdravnik, so rekli saniteta in v dodanem delu kuhinja, kjer so pripravljali obroke, katere so potem z vozički vozili v jedilnico, se pravi stavbo pred stavbo vodstva, kjer sem spal.

V začetku sem jo, stavbo namreč samo od daleč opazoval, ker sem budno spremljal, kdaj bom zopet videl Dragano, pa mi ni uspelo vse dni, se je mogoče skrivala, kar me pa ni oviralo da ne bi stalno sanjal o njej.

Ja, Dragani ne stavbi.

Po preteku večine dni, mi je postalo jasno, da je bil en super privid, kaj več pa ne, in se vdal v usodo nesrečno zaljubljenega. Sicer nisem stalno samo v dalj gledal, no tudi, a je čez čas postala bolj poza kot resno stanje in sem začel ne glede na zasanjani status, tudi spremljati dogajanja okoli.

Kot rečeno so bede tu igrale odbojko, tako da sem precej tam na zidcu visel in se malo branil, ko so me povabile v igro, a ne preveč, tako da sem občasno celo pozabil kako sem bogi in se v zanosu igre precej razživel in seveda pozabil da bi moral glumiti tam nesrečno zaljubljenega, totalno nezainteresiranega za nič razen za izbrano dulčinejo.

Verjetno so precej hitro pogruntali, da mi je sicer hudo, a da to ni nič in bi lahko bilo še bistveno slabše, da bom že še videl, kadar se zares zaljubim, sicer ne od sotrpink a kakšna vzgojiteljica bi pa ravno lahko, ker so bile frčefeje podobno neizkušene, tako da smo pač sobivali.

One so špilale, sam sem sedel tam na zidecu, večinoma v družbi, se je vedno namalala katera ki je morala nekaj povedati, sicer je pa zaplet okoli klepetulje rezoniral skoraj do konca skupnega bivanja.

Včasih so me vpletle v igro, občasno sem pa celo pozabil, u koko sm jest bogi in je potem izpadel prav vesel večer.

Stavba je na dveh stranicah zapirala ploščad, zaradi nagnjenosti terena, je po dolžini bila škarpa, za tiste, kateri še vedno ne znate slovensko, nizki oporni zidec, kateri služi zadrževanju terena, da zemlja na ploščad ne sili in na koncu tudi nadaljevanje tega istega zidu, po celi širini, čeprav je bil potreben samo v prvi tretjini, potem je pa itak teren že tako nizko, da ga ne rabiš.

Verjetno so snovalci imeli v mislih igre z žogo, tako da če nisi hudo nabil, se jih je zares večina odbila od zidca.

Ali pa od zidu vile, a se ne spomnim, da bi bil kdaj problem z odbijanjem od oken.

Kapaveš?

Tako da.

Tako da je samo ratalo, da sem še kar tam svetil.

Zakaj neki?

Lej, odbojko špilati to me veseli.

Ja pa frčefelce gledati tudi.

Pa ni bilo samo to.

Seveda še pozitivna energija, ki je vela od bratskih naroda socialističkog samoupravljanja.

Ja, pa ja.

Dragano si čakal.

No, tut, ka pa čem, če sem že tuki.

Pa je nisem srečal od blizu cel teden, al kok je že trajalo.

Ja, na večernih predstavah je sedela, ali še raje klečala med našimi v parterju, pa se mi ni nikoli uspelo preriniti do nje, so me vedno okupirali, moji podporniki.

Čim bližje koncu kolonije smo bili, več jih je bilo.

Meni se sploh ni zdelo, da se kaj na to temo mujam, pa je kar samo nastajalo.

Mogoče je bil pa ravno to vzrok.

Če bi od drugega konca nastavil, tisto ko se trudiš da bi te sprejeli, bi mogoče bil ravno nasproten učinek, a kot rečeno, mi ni jasno, ker so se dogodki kar sami od sebe dogajali. No, ne sami od sebe, a mimo mene, pa 100 posto.

Še kero o vili, ker konec bo ravno o tem.

Torej, vila, je bila nekako moderno videti, čeprav se ji je videlo, da je nastala vsaj 25 let prej. Zdej 25.

No pred drugo svetovno vojno gotovo. Si predstavljam da med vojno niso gradi vil po obali.

Al pa tut, kapaveš?

Ta je imela verjetno to kar je danes kolonija, ali tabor, vrt. Seveda sem lahko že v osnovi kiksnil, a meni je izgledalo na tak način. Seveda vrt mediteranski, ne poln solate in korenja, pa kumar, graha, peteršilja, čebule itd. (Bučk, kolerabe, kopra, bazilike, paradajza (paradižnika) zelene in še en itd) Ej, pojma nimam. Se nisem nikoli posvečal vrtnarjenju.

Razen, da smo včasih rabutali mladi luk.

A je s špehom bistveno boljši, vendar le tega ni bilo na sosedovih vrtovih.

Pol je bil pa zadnji večer.

Takrat ko popustijo vsi, ali vsaj večina ventilov, pa ne znam povedati, kaj je na tem.

Kao sem celotno kolonijo trpel.

Ma, saj sem, a tisto je zaradi Dragane, za kar sem si pa pač sam kriv in glede na to, bi moral biti samo še bolj zatežen, ne pa razigran.

Mogoče je pa podzavestno, ko mi je postalo jasno, da je samo lep skomin, spomin bo jutri, ko odrinemo, sem se tako razbremenil, da mi je na otročje udarilo.

Seveda se to samo tako reče. Seveda sem bil in sem in bom, ne vem če ne do zadnjega otročji.

Ok, nima veze.

Drugi niso bilo v Dragano in se jim je vse eno odpililo.

Zdej odpililo.

V resnici nič takega.

Pač po večerji ko smo se zopet dobili na zidcu za upravo, jih je takoj že nekaj tekalo.

Pač se lovijo.

Pa ni bilo samo to.

Nekaj je bilo v zraku.

Namreč bilo nas je veliko več kot vse ostale večere, čez čas so prišli se žogobrci, ker smo bili tako glasni.

A vmes je posegla usoda.

To da so prišli žogobrci sem izvedel naknadno.

Koko?

To je bilo pa približno takole.

Večino te zgodbe se ne spominjam v detajle, takrat mi je pa še štrene zmanjkalo.

Skratka.

Eni celo nekaj na temo odbojke, pa je bilo več lovljenja kot odbojke, da ne omenjam stalnega iiiihhihi, ter ahahaha, ter vseh mogočih vzklikov in vzdihov.

Tam v sredini najbolj razgibane igre, ne glede na to kaj smo se šli, najverjetneje vsesplošno rajanje, je že spet žoga po svoje šla, kot že tolikokrat doslej.

Nič posebnega do tedaj.

Stal sem ene 5 metrov od vhoda v kuhinjo iz katerega so prišle še kuharice in snažilke pogledat zakaj je tolikšen vrišč.

Žoga odleti proti kuharcam, al pa snažilkam, pojma nimam katera je bila kera in ..

In jo ena ustavi v povsem isti maniri kot sem jo sam prvega dne, pa ne bi sedaj kateri je bil prvi, a saj veš kaj bi rad povedal.

Skratka samo dvigne nogo in jo štopa.

Ja, pa?

Pol jo pa brcne, sicer ne vem če na vole, pa tudi če je bil, se na taki razdalji ene 3 metre ni moglo videti, ali zavija in ful ruker meni direkt v desno lice.

Fuzbalka vemo je trda ko kamen, ta je bila sicer odbojkarka, kar je malček mehkejša, a pri taki bližini podobno rušilna in sem samo še z glavo lopnil na beton potem se pa nekaj časa ne spomnim.

So naknadno pravili da sem bil čisto rdeč na desni strani in vsi šivi na žogi, ja včasih so žoge šivali, kar na gugla poglej, so se videli.

Zdej.

Večina se je osredotočila na umetnost odtiskovanja na kožo, v resnici je bil pa usoden ruker glave na beton, kar se sicer ni veliko poznalo, a kot rečeno sem malo odšel.

Koliko ne vem, a je moralo biti par minut, ker zbudil sem se pri doktorju na mizi. Dotur je bil samo v spodnji majici, ker je že zdavnaj zaključil ordinacijo in je verjetno televizijo gledal v nadstropju kjer so stanovali.

Zdej pol je že spet en tko.

A je bilo resno?

Blazno.

A to samo meni, ker, ker, ker, mi je glavo držala v naročju Dragana, ta čas, ko me je doktor celega prešlatal. Kmalu zaključil, da naj ga zbudim če me bo kaj ekstra bolelo, sicer naj se pa zjutraj namalam v ambulanti in bo še enkrat pogledal ali je kaj resnega.

Pol je pa šel in Dragani naročil naj mi pomaga vstati in me pospremi ven.

Če bi bilo po moje bi kar tako ostal tam z glavo v naročju, naenkrat je bila tako težka da je nisem mogel premakniti.

Pa ni po moje, pa še nerodno mi je bilo, da me vidi po eni strani rdeče poštemplanega, da ne govorim, da taprau desc pač ne stoka, pred svojo dulčinejo, temveč je trden mož jeklen, pa kaj še vse ne.

Ker pač ni bilo po moje, je zavlačevala raje ona.

Me je sicer gledala raje na levo stran, mogoče pa le ni bilo tako apetitlih na desni, a me je tudi božala po licu, laseh in vratu, da ne bi povsem v detajle.

Tako sva obstala v neskončnosti vesolja.

Ja, pa ja.

Tudi ona ni vedela kaj in kako in je bil pač običaj da vstanem, da me spusti, da stojiva tam vsak sebi, ko bi si najraje skočila v objem, a le nadaljujeva vsak v svojo smer. Ona nekaj pospravlja, gleda v stran, sam pa se počasi pomikam proti izhodu.

Primem za kljuko, odloži, kar koli je že bilo, se gledava in pravi:

"javi se u jutro."

Gledam v tla, ko pritisnem kljuko, skozi glavo mi žubori stotine vprašanj, vsi z enakim predznakom "zakaj?"

Kot od strele usekan, se prebudim, ko me obstopijo Nišljuje, ja ostali tudi, a niso prišli mimo, tako da je bilo uno od prej.

"Nič mi ni!

Ura, bravo"

in ostale neumnosti.

Nekateri mi stiskajo roko, drugi me trepljajo po rami. Eni se režijo, verjetno je precej groteskno takole pošrafiran, ne vem če ne bo jutri v modri barvi.

Ne daj bože, še tega mi manjka.

Si mislim, ko sedimo na zidcu in vsi pripovedujejo zgođe pa bolj nezgođe od blizu in daleč.

Tam nekje ob 11h nas končno razhajkajo.

Jutri imajo pokret ob 11h, gredo še v Jajce, prej se bodo kopali na slapovih Krke, tako da bodo šele pojutrišnjem doma.

GREMO DAM

Na vlaku je mati prav divje pregledovala zapiske zadnjega tedna, morala bo narediti samostojno oddajo o dogajanju ne samo reportaže. Filmski material ji bodo posneli kolegi hrvaške televizije, a je vse eno hotela čim prej narediti celoten prelet, dokler je še sveže in ji ne bi potem tam med pisanjem scenarija, prišlo:

"Kaj smo se že menili?"

U, to poznam, to se meni stalno dogaja. Ne da pišem scenarije. Tudi pod slučajno ne, a ko se mi zdi da mi je vse, ali večino jasno, potem moram pa to povedati ali ne daj bože še napisati obnovo, potem se mi pa tam sredi zašteka in se ne spomnim nečesa, kar se mi v tistem trenutku zdi ključnega pomena.

In.

In.

In zablokiram.

Potem se ničesar več ne spomnim, še tistega, kar sem mislil da se in lahko samo še v tla gledam.

Pol me pa obtožijo da sem kompletno nezainteresiran in da me zanima samo menjavanje sličič Životinkso carstvo in Zvitorepec.

Slednji sicer ne več, ker sem lani, se mi zdi, lahko pa celo prej, dobil prepoved in ga fotr noče več videti v hiši. Menda je pod vsakršnim intelektualnim nivojem, pojma nimam katerega je mislil, da ne omenjam, da se sploh nisem zavedal, da jih je več in da bom še hausarest dobil, če ga bom še bral.

Seveda sem ga potem skrbno skrival pod posteljo ali čisto zadaj v omari za oblekami.

Ok, veze nima.

Me je sicer na koncu, ja mama vendar, kdo pa, vprašala kako je bilo, pa ni čakala na odgovor, je bila tako zaposlena, da se je z tremi na enkrat pogovarjala, pa tudi za tiste ne vem če je vedela s kom se meni. No, verjetno je imela hirearhijo in se je z otrokom ne, z vzgojitelji samo formalno, z soudeleženci organizacije festivala pa bolj zares.

Kapeveš, mogoče je pa tudi une podobno in je bila z glavo že v uredništvu v Ljubljani.

Tako da niti nisem poizkušal razlagati kako in kaj.

Tako tudi potem na avtobusu do Reke sploh ni opazila, da stalno samo ven zijam in vse tiste dolge ure, ena 5 ziher nisem spregovoril besede.

V Senju je bilo 20 minut pavze, da šofer odtoči.

Dotoči si hotel reči.

Ka pa vem kaj si v kauco zлива, ta cajt ko cigaret kadi.

V Reki sva šla na malico v postajni bife. V tistih časih so imeli postajni bifeji še kaj drugega kot pir in vinjak, tako da sem pojedel makovko, na te sem še danes mahnjen in jogurt. Ne vem kako to, a

tekočega jogurta v naši dolini ni bilo, tako da smo do tega prišli samo čez poletje, kadar smo se skozi ali vsaj mimo Bosne peljali.
Jest pa nor na tekoči jogurt.

Sem sicer čakal kdaj bo začela secirati moje bivanje v koloniji, če sem prej toliko časa težil s tem, a je bila z vsem drugim okupirana kot z mano. Ja, je občasno vprašala kako sem, me celo poslala na stranišče, u mi je šla na jetra, celo povprašala ali sem srečal kakšne zanimive ljudi, česar sem se najbolj bal, da se bom moral zmišljovati, da je bilo dolgčas in brez veze in da nisem nikogar srečal in se z nikomur pogovarjal in nič počel, ker je bil standarden repertuar vprašanj in odgovorov. Pa na srečo nisva prišla dlje od formalizmov, tako da niti lagati ni bilo potrebno.
"A je bilo fajn?
Uuuuredu."
Pol pa že išče nekaj po papirjih.

Zjutraj sem se pred formalnim vstajanjem namalal pred ambulanto, se pravi upravo.
V resnici še niso odprli, čeprav so bili verjetno vsi na broju, a je bilo še v smislu šiljenja svinčnika, če bi jih imeli.
Kapaveš kaj doktor šili preden odpre.

Sem sicer globoko v duši upal da bi me pričakala Dragana, a nisem imel niti najmanjšega upanja da bi me.
Zakaj pa?
Kapaveš?
A upanje umre zadnje.

Tako da sem še kar povežen vstopil v predprostor sanitete. Doktor je imel vrata odprta in nič ni šilil, je pa bral časopis in kavico je srebal, me tudi poklical, ko je zaslišal premike v čakalnici, a tudi nadaljeval z branjem, tudi potem, ko sem že stal tam pred njegovo mizo.
Nič ni povabil naj sedem, kakor sem si predstavljal, da bi zaresni doktor naredil.
Ni dvignil pogleda, ko je vprašal ali kaj boli.
Nič, še največ buška na glavi, pa še tisto samo če potipam, sicer sem pa pozabil nanjo in sem prav v redu spal.
Potem je dodal da se mi nič ne pozna, včerajšnje štemplanje in da prav dobro izgledam, pa obljubim da ni niti pogleda dvignil, povsem na pamet je govoril.
"A srce boli?"
Kako je vedel da sem se zdravil zaradi srčne revme, sem razmišljal in nadaljuje, da bi njega srce izdalo, če bi bil na mojem mestu.
Sem samo butasto zijal, ko bi me vsaj v oči pogledal, tako je pa izgledalo, da sem mu zadnja vas, al kaj se že reče, mogoče 13 rupa na sviralu, a menda ta nekam drugam paše.
A saj veš kaj bi rad povedal.
A ne veš?
No, da mi niso šla vprašanja skupaj. Zakaj bi me srce bolelo, če sem pa šus u ksiht dobil?
Ja, če bi bilo kaj časa med strelom in zadetkom, potem bi me bilo menda strah pa spet bi se v hlače ne v srce.
Kapaveš kaj ga muči?

Odloži časopis, prestavi skodelico s kavnim zocom na rob mize, me pogleda in pravi.

"Ako te nič ne boli, molim idi gore da se rastanete ko ljudi."

Kam gor, kdo se poslovil, sem premišljeval, ko sem se plaho, stopnico po stopnico, vzdigoval proti nadstropju.

Vsa vrata, no vsaj tista, katera so bila v mojem vidnem polju, so bila odprta. Skozi precej temno vežo, se je skozi dnevno sobo videl balkon, na balkonu miza in 4 stoli, na ograji naslonjena, ne gleda na morje, ampak nazaj preko balkona, skozi dnevno in vežo, me gleda Dragana, enako oblečena kot prvi dan, se pravi v temno modrem šlafroku z belimi obrobami, lasje ji sploh ne vihrajo v vetru, a je bila vse eno najbolj-možn-fino-fajn za pogledat.

Sicer sem si angele drugače predstavljal, kakor tudi kraljične in princese, a se lahko vsi po vrsti skrijejo, ker ji niti do gležnja ne sežejo, taka superca je bila.

Potem ...

Ja, v filmih si tečeta v objem in to v čisto počasnih obratih in muzika je taka pompozna da o scenografiji ne govorim, tisto ko kar malo po luftu plavata.

Nič takega.

Mi je pošafalala da se ji pridružim.

Kar sem tudi storil, a že tam pri prehodu iz hodnika v dnevno se je iz leve oglasila mama in se drla ali imam rad marmelado, Srbi sicer nimajo marmelade, al pa tudi, a kakor je meni vedeti se prav radi bašejo z pekmezom.

Kapaveš kakšna je razlika?

Sem samo pokimal in m-h-jal ter nadaljeval proti balkonu.

Tekel nisem, tako da bi si lahko ogledal opremo prostora, pa mi je bilo vse drugo dosti bolj pomembno, kot take neumnosti.

Tam na vratih na balkon sem obstal in užival trenutek, seveda podzavestno, a prizor je bil bajesloven. Sicer čisto brez veze ena brezvezna, a vse po mojem okusu. Še sončna svetloba za vejami borovcev, odsevi doli na obali, vonj in žaganje škržatov, bolje ne bi moglo biti.

Nič.

Pol sva pa sedela tam, se gledala, se smejala in tko. Ne, nič se nisva dotikala, saj tudi vedela nisva da je to fajn. Mama naju je pustila sama, tako da je čas minil kot trenutek, pa sem bil menda dve uri tam na tistem balkonu.

Tako je potem pravila mama, ker je naredila paniko, ker me tako dolgo ni nazaj in da je sigurno kaj strašnega, če me je doktor tako dolgo zadržal.

Doktor ji je povedal, da sem odšel pol ure po otvoritvi ordinacije, verjetno na obalo, saj je samo še par ur do odhoda in se bom poslovil od ostalih otrok.

Dragana mi je pisala dve pismi tisto jesen in pomlad, na drugega nisem odgovoril, ker so se preselili v Carigrad in mi želi vse dobro v življenju. Da sem krasen dečko in še boljši karakter in če se bo kdaj poročila, si bo našla nekoga ki jo bo vedno spominjal name.

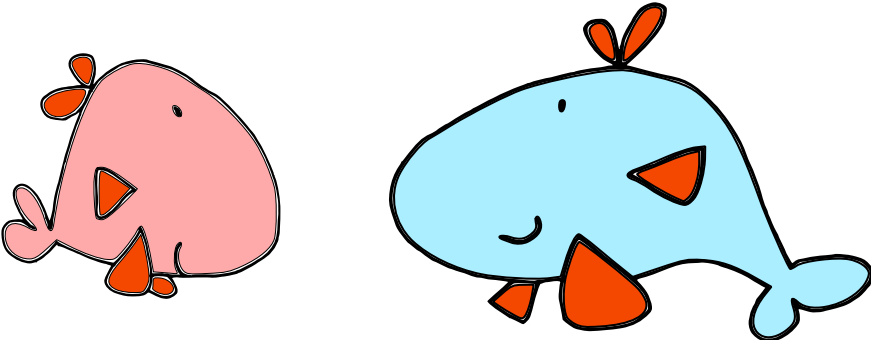
H?

Pri prvem pismi sicer nisem bil več zaljubljen vanjo, se je le Maja razkrila, da niti ni tako zoprna, kakor se je nekaj časa nosila, sem se pa spomnil vseh čustev tistega tedna, posvečenega njej.

Oh, eni brezvezni najboljši.

P.S.

ALABATROS

Zdravo dušo moja.

Znam, preterujem, ali mi je jako drago da postoji na ovoj kugli zemaljskoj netko koji me ne poznaje, a tako dobro razume.

To je sve zbog našeg susreta u cik zore na obali mora, gde sam nepopisljivo uživala sa vjetrom u kosi i valovima pod nogama. Tada sam zamišljala da sam albatros, ili barem galeb, ali na način Jonatana. Ako nisi čitao, obavezno prvo to.

Kad sam te ugledala, skros sam se prepala od straha, još uvek sam bila pod utjecanjem letenja, to mi s često dogodi, da me osjećaji ne napuste u istom trenutku, kada prestanem raditi nešto. Kadkad po celi dan ne dođem natrag pa me imaju mnogo puta za ludu. Sigurno nisam luda, ali mnogo preosjećajna, kako kaže moj tata. Da mi neće biti lako u životu, ali da ima toliko potencijala, da ne treba od toga praviti dramu.

Ne samo da sam se te uplašila, nego mi je bilo i neugodno, jer sam mislila, da si normalan dečko, koji će se smijati ludostima koje izvodim, zato sam pobjegla, da te ne vidim u oči.

Trčim pričično brzo, to je jedino od mene i sporta. Verovatno ako bi letela bilo bi i to, ali još nije olimpijska disciplina, tako da ostaje samo trčanje. Ne daleko, ali kao tada, verovatno sam imala brzinu galeba, da me ne bi gledao.

U stvari ni neznam, ali posle par metara, učinilo mi se da se ne rugaš iz mene, zato sam se vratila in skoro plakala od sreće, jer si izvodio isti ples. Jesi li leteo, to me je najviše zanimalo, i kad smo zadnji dan sedeli na balkonu, ali bili smo tako sretni da smo zajedno, da nije bilo više važno. Samo da smo tada i tamo.

Roditeljima sam izpričala šta se je dogodilo i oboje su bili presretni, da se mi je dogodila slična duša, jer u koloniji nije bilo dece koja bi se igrala samnom. No, da bi se igrala moje igre.

Nije lako, znam. Ako bi igrala futbol verovatno ne bi bilo problema. Gledala sam vas kako igraš odbojku sa curicama i malo sam bila ljubomorna iako nisi mogao znati da mi je stalo za tebe.

Ja najradije čitam. Stalno i svugde. Između čitanja zamišljam razno razne štorije, uvećina iz knjiga. Zapravo ne znam šta bi bila kad odrastem. Najverovatnije nešto sa medicinom, pošto ju je puno u našoj kući. Stalno dolaze očevi kolegi sa porodicama, tako da je mnogo o medicini. Majka mi je nastavnica likovne teorije, pa ima posle i toga puno po kući i na izletima. Gde god idemo, idemo u galeriju, muzej, izložbu.

Mama je bila balerina kad je bila klimnka, a otac je svirao klavir, tako da je i to u igri.

Sama sviram klavir, ali mi nije najvažnija stvar u životu, iako sam dobila diplomu za klince na našoj školi.

Občeno sam karakter, kojeg sve zanima, i sve dosta ozbilno shvati, tako da se mi je videlo, kat sam te gledala na igralištu, kako si se brzo uklopio u totalno nepoznatu sredinu, kaku su te prihvatili, i koliko dece te je volelo, uz to si se još mnogo smijao, da si jedne vrste idealan. Kakva bi ja samo sanjala da jesam.

Ali nisam.

Meni se mnogo šta u životu okrene na žestoku stranu. Kunem se, da ne jer bi tako htela, ali samo od sebe postene drama.

Stvarno se ne uklapam u kalupe, a ništa tako ne radim. Ne spominjajući letenje i slične maštarije, ali o tome skora niko nezna.

Osim tebe.

Na svu sreću, jer sa mnom nije lako.

I sam si video prvog dana na nastavi, skoro je iz onoga nastala drama, a samo sam htela najbolji mogući rezultat i stvarno nisam htela nikoga povrediti.

Da nije bilo tebe verovatno bi opet plačući odtrčala i sakrila se za par dana, kao je to obično bilo.

Tada si me drugi put u istom danu skroz iznenadio. Prvo da si uopšte šta rekao, a drugo da si stao uz mene, za mene, to se mi nije još nikada dogodilo.

Tako da si bio moj skriveni princ.

Prvi dan sam roditeljima izpričala i to, i verovatno je bilo tako uzneseno, da me je tata samo grlio, kao otvorila su se mi vrata. Gde, još ne znamo, ali od sada sve će bito drukčije, ako ne lakše.

Sledeći dan sam te čekala na našoj pećini. Nije te bilo, a zašto bi uopšte došao, to su bile opet moje maštarije.

Tako da sam provela više ili manje tihi tjedan, kada sam stalno na tebe mislila.

Nemoj tako direktno svatiti.

Ti si mi bio nova maštarija, tako da u stvari nije imalo mnogo veze sa tobom osobno, nego sa mogućnostima u vezi sa tobom.

Tata je shvatio šta se mi događa, imali smo dug razgovor i shvatila sam, da je izvanredni lepa priča, ali je samo priča, a život ide svojim putem. Stvarno smo premladi za prave veze, pa makar bile još tako ozbilne.

Što me nije odvratilo, da ne gledam stalno gde si, kada smo bili na večernoj predstavi. Uvek si bio u društvu in prema kraju imao si već mnogo devojčica u društvu. Jao, kako sam želela da budem jedna od njih.

Nisam se usudila.

Šta je shvatio moj tata in on nas je spojio. Ja se ne bi usudila sama te pozvati na spoj. Tako da sam bila iz dana u dan, kako se je blizio kraj sve tužnija.

Nije lepo, ali sretna sam da si se povredio, inače se ne bi više sreli, tako sam bila naj sretnije biće na svetu. Ne, ništa nisem očekivala, tako da su bili naši osmehi na licima, na doručku vrhunac sreće.

Za mene je bilo potpuno.

Hvala ti za sve i naše poznanstvo ću nosit u srcu do kraja života.

Albatros Dragana.